

Văn Mãi Yêu Người

Contents

Văn Mãi Yêu Người	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	19
5. Chương 5	26
6. Chương 6	34
7. Chương 7	44
8. Chương 8	50
9. Chương 9	54
10. Chương 10	58
11. Chương 11	62
12. Chương 12	66
13. Chương 13	69
14. Chương 14	76
15. Chương 15	80
16. Chương 16	83

Văn Mãi Yêu Người

Giới thiệu

Pairing : yunjae , yoosuCategory :little sad , little humor , ooc nặng cam kết là happy ending , đó

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-mai-yeu-nguoi>

1. Chương 1

Sân bay Inchoen8h30 AM

Sân bay hôm nay đông nghẹt người kẻ đón người đưa không khí thật náo nhiệt nhưng cũng không làm giảm đi sự chú ý của mọi người khi thấy hai thanh niên mặt đẹp hơn hoa đang đứng đợi nơi rào an ninh . Một thanh niên tóc đỏ mặt đẹp hơn cả con gái lên tiếng :

“ SuSu, sao lâu quá vậy ? Sao giờ này Joonggie nhà ta còn chưa ra ? Không biết có trục trặc gì không ? “ – người lên tiếng không ai khác chính là Kim HeeChul – cậu cả nhà họ Kim, thông minh tài trí hơn người, đôi lúc có hơi dữ một chút nhưng không sao. Đặc biệt, anh rất yêu cậu em út của mình. Người được hỏi cũng chính là cậu 2 nhà họ Kim, Kim JunSu, tuổi trẻ tài cao, tuy mới 25 nhưng đã giúp ông Kim thu trọn thị trường các nước Tây Âu .

“ Chul hyung à ! Hyung đừng có hỏi nữa được không ? Không biết này giờ đã mấy lần rồi .” – Junsu lên tiếng

“ Tại hyung lo cho Joonggie mà vả lại hyung cũng nhớ nó lắm !”

“Bộ có mình hyung nhớ nó chắc , em cũng nhớ nó chứ bộ . Nó đi du học cũng 5 năm rồi có về đâu . Nghỉ đông nó cũng không về !” – Junsu thở dài

“ Uhm , cũng 5 năm rồi chứ bộ . Mau thiết đó ! “ – HeeChul nhìn đăm đăm một nơi vô định.

Cả hai đang nói chuyện thì tiếng cô tiếp viên thông báo lạnh lạnh vang lên:

“ Xin thông báo chuyến bay AG502 của hãng hàng không Đại Hàn , sẽ đáp xuống sân bay trong vòng 5 phút nữa , hướng lộ trình Paris – Seoul “

“ Cái gì ?????? 5 phút nữa hả ??? Aishhh , đứng cả tiếng đồng hồ mà còn kêu thêm 5 phút nữa . Phải vậy không vậy nè ?” – Junsu kêu lên đầy bất mãn.

“ Em còn kêu ca nữa à ! Tại em đi sớm thôi! Joonggie điện về kêu 8h45 hãy ra đón nó, thế mà em đi sớm cả tiếng, đành đứng chờ thôi . Đừng kêu than nữa , ở đây chẳng có con chuột kia cho em nhõng nhẽo đâu. “ – HeeChul bực tức nói.

JunSu im lặng, trong phút chốc mặt lạnh hơn tiền, cất chất giọng dễ thương cá heo của mình nhưng làm HeeChul sợ sệt nhìn mặt thẳng em, vì anh biết khi nó cất cái giọng cùng với gương mặt kia thì điều nó sắp nói ra chắc chắn vô cùng đáng sợ:

“HeeChul hyung à ! Chắc hyung không muốn Hannie của hyung biết chuyện tối hôm kia hyung đi bar của trai đâu nhỉ ? “ – JunSu nhìn HeeChul với ánh mắt của người thợ săn trước con mồi đang run lấy bầy. Nghe JunSu nói thế HeeChul đành nín khe không dám hé nửa lời .

——-HeeChul'POV——-

“ Aishhhhhh! Sao mình lại có thằng em ác quỷ nhưng đó vậy nè . (Lời tác giả : anh cũng đâu hơn gì Su Ú đầu) . Nó đáng sợ thật nhưng Hannie của mình còn đáng sợ hơn , hức hức! Hannie mà biết mình đi bar thì chắc kì này liệt giường thiệt quá! Thôi thì mình nhịn nó vậy!

——-End HeeChul'POV——-

Một tiếng kêu làm HeeChul dứt ra khỏi suy nghĩ của mình . Quay lại nhìn theo hướng phát ra tiếng kêu đó, HeeChul vô cùng mừng rỡ thấy cậu em út dễ thương của mình đang chạy đến, miệng không ngừng kêu to gọi hai hyung “ác quỷ” của nó:

“ Chul hyung ! Su hyung !”

“ JOONGGIE !” – cả JunSu và HeeChul đều kêu lên, chạy lại ôm chầm người con trai đang đi tới . Đứa em út của hai người và cũng là cậu út nhà họ Kim – Kim JaeJoong, sau bao năm xa cách giờ cũng đã trở về. Cậu vẫn như ngày nào, thân hình mảnh dẻ, làn da trắng, mái tóc đen mun, gương mặt thanh tú vô cùng với những đường nét đẹp đến hoàn hảo. Trong 4 anh em cậu thừa hưởng cả trí thông minh của cha và sắc đẹp, tài năng từ mẹ, với sắc đẹp đó cậu có thể thu hút được cả hai giới (nói nhỏ : nam nhiều hơn nữ , xin đừng đánh Au)

“ Ya ! Có biết hyung mày nhớ mày lắm không? Đi học 1 cái là không thèm về luôn,

để tới khi tốt nghiệp xong mới về là sao? Hic hic hic”– Junsu nức nở làm JaeJoong cũng cay mắt theo. HeeChul tuy đỡ hơn JunSu nhưng cũng nhanh chóng giọt ngắn giọt dài trên mi mắt.

“Được rồi ! Có gì về nhà rồi nói, chúng mày đang đứng ở sân bay đấy! “ – HeeChul lên tiếng, đến lúc đó hai cậu em mít ướt của anh mới chịu buông nhau ra mà theo anh về nhà.

“ Về nhà mau, chắc pama mong em lắm đó ! “ – JunSu vừa nói vừa xách vali của JaeJoong đi ra khỏi sân bay về nhà.

Ngồi trong xe, cả ba thuyền huyền nói chuyện sau bao nhiêu năm xa cách mà không hề để ý tự bao giờ xe đã về đến nhà. Đến khi xe dừng lại trước cửa thì cả ba bước xuống xe đi vào sảnh lớn hai bên cửa người làm , gia nhân xếp thành hai hàng dài. Lúc này, một người đàn ông khoảng 50 tuổi bước đến cúi đầu chào cả ba người .

“ Cậu cả, cậu hai mới về ! “

“ Chào mừng cậu út đã trở về ngôi nhà của mình . Ông bà chủ đang đợi cậu, cả cậu ba đang đợi ba cậu trong phòng khách “

JaeJoong bật cười hiền lành, ôm chầm lấy quản gia Yoo và lên tiếng hỏi thăm ông :

“ Bác Yoo , cháu nhớ bác lắm ! Bác có khỏe không ? Bệnh đau lưng của bác đã đỡ chưa??? Cháu có mua vài hộp cao dán cho bác đấy !”

“ Cảm ơn cậu út đã quan tâm , thật là vinh hạnh cho tôi quá !” – quản gia Yoo cảm kích trước tấm lòng của vị chủ nhân nhỏ tuổi .

“ Xin mời ba cậu , ông bà chủ đang đợi “

.....

Phòng khách nhà họ Kim

“ Papa ! Chắc là anh cả , anh hai , và JaeJoong về rồi đấy ! Con nghe có tiếng xe và ồn ào dưới nhà “ – Yong Woon lên tiếng. Đây chính là cậu ba nhà họ Kim , Kim Yong Woon (gọi là YeSung) 25 tuổi , là một nhà chính trị gia trẻ tuổi , tài giỏi. Còn người vừa được anh gọi là papa chính là chủ nhân của nhà họ Kim, Kim Hyun Joong , chủ tịch tập đoàn Tri- Angle.

“ YeSung à, con xuống dặn nhà bếp làm thêm mấy món mà JaeJoong thích đi! À, nhớ nói họ pha một ấm trà thật ngon nhé!”

“ Vâng thưa mama. Con biết rồi “

Đợi YeSung quay lưng đi , TaeHee ngồi xuống bên cạnh Ông Kim nhìn ông chăm chú .

“ Sao thế? Con trai cưng đi học xa về mà không mừng à ? Nếu vậy để tôi bảo nó ở bên ấy luôn khỏi về nhé !” – TaeHee trêu chọc ông chồng quý hoá của mình.

“Ấy ấy ! Đừng có kêu thế chứ!”– Ông Kim vội vàng lên tiếng nhưng vô tình lọt vào bẫy của vợ mình .

“ Thế sao mặt mày đăm chiêu thế ? Nói cho em nghe xem nào!”

“ Aishhhhh, tôi nhớ nó lắm chứ! Nhưng mà nó bỏ tôi đi 5 năm giờ mới chịu về, chưa kể nó về chưa ở gần tôi được vài năm thì đã đi làm rồi! Ghét lắm, tôi không thích thế đâu! Tôi muốn ở cạnh nó thôi honey à! huhuhuhuhuhu” – Ông Kim nức nở , làm vợ ông – TaeHee không kìm được tiếng cười.

“ OMO ! Anh lớn bằng này tuổi đầu rồi mà cứ như con nít ý! Nó lớn rồi, để nó tự lập, có khoảng không gian riêng của nó đi! “ – TaeHee nói, tuy vậy trong lòng lại đang suy nghĩ theo một hướng khác.

——TaeHee 'POV——

“Chắc mình chết vì cười mất thôi! Sao mà anh có thể nhõng nhẽo như thế được chứ anh yêu? Các con mà biết thì gương mặt trụ cột nhà anh để đâu đây???

Nhất là hai thằng quỷ lớn kia , chúng nó chọc anh thối mũi cho xem, há há há!!!

——End TaeHee'POV——

“ Honey ! Honey ! “ – Ông Kim nhìn vợ với ánh mắt đầy dấu hỏi/

“ Hả ? Hừm có gì không anh yêu ? “ – TaeHee giật mình trả lời.

“ Em nghĩ gì mà cười một mình vậy ? “

“ Không có gì đâu ! Mà sao tụi nó chưa lên nữa à ?” – Bà hỏi.

Vừa dứt lời thì một bóng người chạy lại ôm bà, làm bà giật cả mình.

“ Mama!!! Con nhớ mama nhiều lắm, sao mama không sang thăm con? “ – Jaejoong méo máo vừa vòng tay ôm cổ mẹ vừa nhõng nhẽo.

Vuốt nhẹ mái tóc mềm như tơ của đứa con út, bà kéo nó ra, lau đi hai giọt sương trên đôi mắt đẹp như sao trời đêm của nó và âu yếm:

“ Mama xin lỗi con . Mama cũng nhớ con nhiều lắm con yêu ! “

“ Xem ra tôi là kẻ thừa rồi vì ai đó chỉ nhớ mama thôi không nhớ tới papa của nó . Chắc tôi phải đi thôi “ – Ông Kim giả vờ giận dữ.

“Không đâu , con cũng nhớ papa nhiều như mama vậy!!! Papa đừng giận Joonggie mà!!! hic hic “ – cậu quay qua ôm ông nũng nịu, (giả vờ) khóc.

Thấy cảnh đó cả 3 anh cậu không nén được tiếng cười vì chúng biết một khi mà cậu út nhà này giả trò nước mắt thì papa của họ không thể nào thoát khỏi .

“ Con ngoan , papa nhớ con nhiều lắm ! Joonggie bé nhỏ của papa!!! “ – ông sụt sùi. Nhìn ông như thế, vợ ông và 2 thằng con lớn không ngừng ôm bụng nén tiếng cười. Riêng HeeChul thì cười lăn ra ghế coi papa mình và thằng em út diễn trò sụt sướt.

“ Trời ạ !!! Khóc như thế đủ rồi hai cha con ông nín dùm tôi!!!” – TaeHee phải nén tiếng cười kêu lên.

“ Thưa phu nhân , bàn ăn đã chuẩn bị xong. Mời lão gia , phu nhân và các cậu vào dùng bữa.” – tiếng cô hầu gái lễ phép vang lên cắt ngang tiếng cười của mọi người .

“Joonggie à, con phải ăn nhiều đấy nhé! Con ốm lắm đó!” – Ông Kim nhắc nhở thằng con cưng của mình .

“ Wow ! Sao nhiều đồ ăn quá vậy nè ? “ – JunSu kêu lên bằng cái giọng cá heo của mình làm HeeChul nhìn cậu bằng ánh mắt chọc ghẹo tinh quái:

“Mấy món này không phải làm cho em đâu, đừng có mơ!!! Em ăn nhiều vậy mà không thấy mập đâu, chỉ tội cái vòng 3 của em ngày càng lớn thôi! Hahahahahaha!!!” – giọng cười man rợ của HeeChul vang lên làm mấy cái bóng đèn tắt ngúm .

“ Yaaaaaaa! Hyung có tin là em méc Han hyung cái vụ kia không ? “ – JunSu đe dọa . Thấy thế TaeHee vội lên tiếng hòa giải cho 2 thằng con lớn của mình:

“ Hai đứa không được cãi nhau thế chứ!!! Hôm nay em các con về nước, phải vui lên không có cãi nhau nghe chưa? “ – giọng bà tuy nhỏ nhẹ nhưng lúc nào cũng khiến 4 thằng con mình phải sợ (đủ biết rồi oppa !!><) quay=“ lại=“ bàn=“ ăn,=“ lúc=“ này=“ ông=“ kim=“ và=“ yesung=“ đã=“ ngồi=“ vào=“ bàn=“ và=“ đang=“ ra=“ sức=“ ép=“ jaejoong=“ ăn=“ mặc=“ dù=“ cậu=“ đã=“ nói=“ là=“ để=“ mình=“ tự=“ ăn=“ rồi.=“ bà=“ kim=“ thấy=“ vậy=“ thì=“ vô=“ cùng=“ mãn=“ nguyện,=“ bà=“ bằng=“ lòng=“ với=“ hiện=“ tại.=“ bà=“ có=“ một=“ ông=“ chồng=“ thương=“ yêu=“ bà=“ hết=“ mực,=“ 4=“ đứa=“ con=“ ngoan=“ ngoan=“ thông=“ minh,=“ còn=“ gì=“ sánh=“ bằng=“ được=“ chứ.=“ nhưng,=“ điều=“ bà=“ lo=“ bây=“ giờ=“ không=“ phải=“ ông=“ chồng=“ của=“ bà,=“ cũng=“ chẳng=“ phải=“ là=“ 3=“ thằng=“ con=“ trai=“ lớn=“ mà=“ là=“ đứa=“ con=“ út=“ của=“ bà.=“ bắt=“ chợt=“ bà=“ buông=“ một=“ tiếng=“ thở=“ dài=“ ,=“ mắt=“ nhắm=“ chú=“ nhìn=“ về=“ phía=“ jaejoong.=“ trong=“ 4=“ đứa=“ con=“ thì=“ nó=“ giống=“ bà=“ nhất,=“ từ=“ gương=“ mặt,=“ mái=“ tóc,=“ làn=“ da,=“ đến=“ cả=“ sống=“ mũi,=“ và=“ giống=“ nhất=“ là=“

5

taehee!=" em=" làm=" anh=" rồi=" thật=" đấy."=" -=" ông=" kim=" xoa=" trán."=" "=" junsu=" và=" heechul=" thì=" đã=" có=" nơi=" có=" chốn=" ,=" còn=" yesung=" nghe=" đầu=" đã=" có=" bạn=" trai=" rồi=" hình=" như=" là=" làm=" chung=" ngành=" với=" nó,"=" giờ=" chỉ=" còn="=" -=" không=" đợi=" ông=" nói=" hết=" câu=" bà=" đứng=" bật=" dậy=" không=" kim=" được=" sự=" bắt=" ngờ=" của=" mình=" mà=" hét=" nhỏ=" lên=" một=" tiếng."=" -=" "=" không=" !==" không=" được=" !==" thằng=" bé=" không=" được=" !==" anh=" không=" được=" đồng=" ý=" với=" họ=" !!!!=" " em=" để=" anh=" nói=" hết=" câu=" được=" không=" ,=" taehee?=" bộ=" em=" tưởng=" chỉ=" có=" mình=" em=" là=" thương=" nó=" thôi=" chắc?=" anh=" cũng=" là=" cha=" nó=" mà,"=" anh=" cũng=" thương=" nó=" chứ!=" nhưng=" ngắt=" nỗi,"=" họ=" đang=" nắm=" trong=" tay=" toàn=" bộ=" thị=" trường=" nhà=" đất=" ở=" phía=" đông=" seoul,"=" em=" có=" biết=" không=" -=" ông=" gắt=" nhẹ."=" " em=" biết!=" nhưng=" với=" tập=" đoàn=" của=" mình=" hiện=" giờ,"=" bỏ=" qua=" khu=" đó=" đầu=" có=" tồn=" thất=" gì=" nhiều=" đầu!=" hạnh=" phúc=" của=" con=" cái=" mình=" mới=" là=" quan=" trọng,"=" không=" lẽ=" anh=" muốn=" thấy=" jaejoong=" không=" hạnh=" phúc=" sao=" -=" bà=" ngồi=" xuống=" bên=" cạnh=" chồng=" mình,"=" ngã=" đầu=" lên=" vai=" ông=" .=" "=" anh=" nhức=" đầu=" lắm."=" dùng=" nhắc=" tới=" chuyện=" đó=" nữa,"=" cứ=" để=" anh=" tính=" được=" rồi."=" em=" đi=" nghỉ=" đi,"=" anh=" vào=" phòng=" sách=" tí=" xiu."=" "=" -=" hôn=" nhẹ=" lên=" môi=" vợ=" mình,"=" ông=" đứng=" dậy=" đi=" về=" thư=" phòng=" để=" lại=" vợ=" ông=" nhìn=" theo=" đầy=" âu=" lo=" suy=" nghĩ."=" ngã=" người=" lên=" chiếc=" ghế=" bọc=" da=" sang=" trọng,"=" ông=" nhắm=" mắt=" suy=" nghĩ=" những=" chuyện=" xảy=" ra=" trước=" ngày=" cậu=" về=" hai=" ba=" ngày."=" —-flashback=" —-=" "=" cộc=" !==" cộc=" !==" cộc=" !==" "=" "=" vào=" đi=" "=" "=" thừa=" chủ=" tịch,"=" chủ=" tịch=" và=" tổng=" giám=" đốc=" jung.corp=" xin=" được=" gặp=" ạ=" !==" -=" tiếng=" cô=" thư=" kí=" thông=" báo=" làm=" ông=" buông=" bút=" nhìn=" cô=" thư=" kí=" và=" nói=" "=" mời=" họ=" vào=" ,=" chuẩn=" bị=" trà=" và=" cà=" phê=" mời=" họ=" nhé=" j=" ...=" "à,"=" kêu=" tổng=" giám=" đốc=" kim=" qua=" cho=" tôi=" luôn=" đi."=" "=" ông=" đứng=" dậy=" khoác=" chiếc=" áo=" vest=" chuẩn=" bị=" đón=" vị=" khách=" quý=" của=" mình."=" cửa=" phòng=" bật=" mở,"=" hai=" người=" đàn=" ông,"=" một=" già=" một=" trẻ=" bước=" vào=" chào=" hỏi,"=" bắt=" tay=" với=" ông."=" "=" xin=" chào=" chủ=" tịch=" kim,"=" thật=" vinh=" hạnh=" cho=" tôi=" quá=" khi=" được=" chủ=" tịch=" ra=" đón=" tiếp=" thế=" này."=" -=" người=" đàn=" ông=" già=" nhưng=" hãy=" còn=" khỏe=" mạnh=" và=" mình=" mãi=" bắt=" tay=" với=" ông=" là=" chủ=" nhân=" của=" tập=" đoàn=" jung.corp=" -=" jung=" jihoon."=" người=" đứng=" kế=" ông=" là=" jung=" yunho,"=" con=" trai=" độc=" nhất=" của=" ông,"=" đang=" cúi=" gập=" người=" chào=" ông=" cực=" kì=" lễ=" phép."=" "=" cháu=" chào=" chủ=" tịch=" kim=" "=" -=" hân=" cúi=" đầu=" chào."=" "=" oh=" !==" đây=" là=" con=" trai=" anh=" sao=" jihoon=" hyung?=" nó=" đã=" lớn=" thế=" này=" rồi=" cơ=" à?=" "=" -=" ông=" kim=" nở=" nụ=" cười=" xã=" giao=" với=" bố=" con=" hân=" "uhm=" là=" nó=" đấy=" hyun=" joong=" .=" mới=" đó=" mà=" đã=" 10=" năm=" rồi=" nhỉ=" nhanh=" thật=" đấy=" !==" cậu=" và=" taehee=" vẫn=" khỏe=" chứ=" -=" nháp=" một=" ngum=" trà,"=" ông=" jung=" hỏi=" ông=" kim."=" đúng=" lúc=" này,"=" vợ=" ông=" tổng=" giám=" đốc=" của=" tri=" -=" angle=" đi=" vào=" và=" ngồi=" xuống=" cạnh=" ông=" kim."=" "=" oh=" !==" xem=" ai=" đây=" nhỉ?=" thật=" là=" may=" mắn=" cho=" tôi=" khi=" gặp=" được=" vị=" phu=" nhân=" nổi=" tiếng=" của=" chủ=" tịch=" kim="=" -=" chưa=" đợi=" ông=" jung=" nói=" hết,"=" taehee=" nở=" một=" nụ=" cười=" trả=" lời."=" "=" jihoon=" oppa!=" oppa=" lại=" chọc=" em=" nữa=" rồi!=" phải=" nói=" là=" thật=" vinh=" hạnh=" cho=" vợ=" chồng=" em=" khi=" đích=" thân=" chủ=" tịch=" jung=" hạ=" cổ=" đến=" thăm=" đấy!=" mà=" hôm=" nay=" hyung=" qua=" thăm=" chúng=" em=" có=" việc=" gì=" thế=" "=" -=" taehee=" đặt=" ngay=" vẫn=" đề=" với=" ông=" jung=" mà=" không=" nói=" đông=" dài=" đặt=" tách=" trà=" xuống=" bàn=" ông=" jung=" hỏi=" "=" hyung=" nghe=" nói=" là=" hai=" đứa=" sắp=" đầu=" tư=" vào=" khu=" đông=" seoul=" đúng=" không=" -=" không=" hẹn=" mà=" cả=" hai="

vợ=" chồng=" đều=" giết=" mình=" nhìn=" ông=" jung.= không=" đợi=" chồng=" lên=" tiếng,=" taehee=" hơi=" gât=" nhẹ.= "="" làm=" sao=" hyung=" biết=" vậy?=" đúng=" là=" chúng=" em=" sắp=" đầu=" tư=" vào=" đó.= nhưng=" em=" đã=" không=" đựng=" vào=" phần=" đất=" của=" hyung=" đầu.= chúng=" em=" chỉ....."="" =="" =="" taehee=" đang=" nói,=" ông=" jung=" giờ=" tay=" ý=" muốn=" bà=" ngừng.= "="" =="" hai=" đứa=" không=" cần=" biết=" điều=" đó.= nếu=" hai=" đứa=" đầu=" tư=" vào=" đó=" anh=" sẵn=" sang=" nhường=" cho=" hai=" đứa,=" nhưng="với=" một=" điều=" kiện=" nhỏ="="="" =="" =="" hyung=" nhường=" cho=" tui=" em=" à?=" vậy=" em=" rất=" cảm=" ơn=" hyung!= còn=" về=" điều=" kiện.....=" nếu=" chúng=" em=" có=" khả=" năng=" giúp=" hyung,=" chúng=" em=" sẽ=" giúp.= hyung=" cứ=" nói=" ."="" =="" ông=" kim=" sốt=" sáng=" đáp.= "="" =="" chỉ=" là=" hyung=" muốn=" có=" một=" mối=" liên=" kết=" thân=" tình=" giữa=" hai=" gia=" đình=" thôi.= không=" có=" gì=" ghê=" gồm=" đầu=" phải=" không?=" "="" =="" =="" ông=" jung=" nhếch=" mép=" nhìn=" hai=" vợ=" chồng=" ông=" kim=" ngồi=" như=" tượng=" đá=" khi=" nghe=" ông=" nói=" thế.= "=""nhưng="jihoon=" hyung=" à="chẳng=" phải=" chúng=" ta="="="" là=" chỗ=" thân=" tình=" từ=" đầu=" sao?=" ý=" của=" hyung=" em=" không=" hiểu=" lắm.....="="" =="" =="" ông=" kim=" từ=" chối=" khéo=" lời=" đề=" nghị=" đó.= "="" =="" đúng=" !=" chúng=" ta=" ngoài=" mối=" quan=" hệ=" làm=" ăn=" còn=" có=" mối=" liên=" hệ=" là=" bạn=" bè=" cũ=" nhưng=" điều=" hyung=" muốn=" nói=" ở=" không=" phải=" là=" các=" mối=" quan=" hệ=" đó=" mà=" là=" một=" mối=" quan=" hệ=" khác,=" chẳng=" hạn=" như=" tình=" thông=" gia=" -= ông=" jung=" nhếch=" mép=" nở=" một=" nụ=" cười=" đồng=" thời=" ngậm=" quan=" sát=" thái=" độ=" của=" hai=" người=" ngồi=" đối=" diện=" mình=" .= "="" =="" hyung.....hyung=" à.....="="" nếu=" được=" kết=" thông=" gia=" với=" hyung=" điều=" đó=" thật=" là=" tốt=" nhưng=" con=" trai=" chúng=" em=" đã=" có=" nơi=" có=" chốn=" rồi=" .= cả=" thằng=" yesung=" cũng=" đã=" có=" bạn=" trai=" chắc=" lời=" đề=" nghị=" của=" hyung,=" tui=" em=" xin=" lỗi=" .= "="" =="" =="" ông=" kim=" trả=" lời=" mà=" lòng=" run=" cảm=" cấp,=" ông=" nhìn=" lên=" vợ=" mình=" đang=" ngồi=" sưng=" ra=" mặc=" ông=" nói=" gì=" thì=" nói.= lúc=" này=" cô=" thư=" kí=" của=" bà=" đi=" vào,=" cô=" ta=" cúi=" đầu=" chào=" tất=" cả=" mọi=" người=" và=" nói:= "thưa=" giám=" đốc,=" có=" đại=" diện=" bên=" miracle=" xin=" gặp=" để=" thương=" thảo=" về=" bản=" hợp=" đồng.= "="" =="" =="" cô=" ta=" nói=" xong=" thì=" lui=" ra,=" còn=" bà=" kim=" thì=" xin=" phép=" ra=" ngoài.= ông=" jung=" tiếp=" tục=" vẫn=" đề=" đang=" nói=" mà=" không=" cần=" nhìn=" ông=" kim.= "="" =="" hừm.....hừm.....="="" vậy=" thì=" thật=" tiếc=" quá="nhưng="="="" =="" ông=" kim=" nghe=" đến=" đây=" thì=" vui=" mừng=" lắm,=" nhưng=" có=" vẻ=" ông=" vui=" mừng=" qua=" sớm=" khi=" chưa=" nghe=" hết=" câu=" nói=" của=" ông=" jung.= "="" =="" hyung=" nhớ=" là=" tui=" em=" có=" 4=" đứa=" con=" nữa=" mà.= cả=" 3=" đứa=" lớn=" thì=" không=" nói=" tới=" làm=" gì=" nữa=" nhưng=" còn=" đứa=" con=" út=" của=" các=" em=" thì=" sao???="="" =="" =="" ..="="" =="" chẳng=" phải=" đứa=" con=" út=" của=" em=" đang=" du=" học=" sao?=" mà=" theo=" hyung=" tính=" thì=" thằng=" bé=" chắc=" đã=" 20=" tuổi=" rồi=" nh?.= nếu=" theo=" hyung=" nghĩ=" vào=" thời=" điểm=" này=" thằng=" bé=" cũng=" đã=" tốt=" nghiệp=" rồi.= vậy=" thì=" hãy=" để=" thằng=" bé=" kết=" hôn=" với=" yunho=" nhà=" hyung=" đi.= đối=" lại=" em=" có=" khu=" đông,=" hyung=" được=" con=" dâu=" tốt=" và=" giỏi=" giang!= lợi=" cả=" đôi=" đường=" còn=" gì?=" "="" =="" =="" ông=" jung=" nói=" phủ=" đầu.= "="" =="" nhưng.....hyung=" à.....="="" thằng=" bé=" còn=" nhỏ=" lắm="chắc=" không=" được=" đầu="em=" nghĩ....."="" =="" =="" ông=" kim=" định=" phản=" đối=" thì=" ông=" jung=" đã=" giờ=" tay=" ngăn=" ông=" kim,=" không=" để=" ông=" nói=" hết.= "="" =="" cái=" gì=" mà=" còn=" nhỏ??=" chẳng=" phải=" năm=" taehee=" 20=" tuổi=" em=" đã=" cưới=" nó=" rồi=" còn=" gì???=" không=" sớm=" đâu!= không=" sớm=" đâu!= "="" =="" =="" ..="="" =="" như=" vậy=" đi!= hyung=" cho=" em=" suy=" nghĩ.= sau=" đó=" hãy=" trả=" lời=" hyung=" cũng=" được!= cứ=" vậy=" đi=" nha.= "="" =="" =="" ông=" jung=" đứng=" lên,=" hân=" cũng=" đứng=" lên=" chào=" ông=" kim=" rồi=" về=" cùng=" appa=" mình.= sau=" khi=" tiễn=" hai=" vị=" khách="

không=" mong=" muốn,=" ông=" kim=" ngồi=" lạng=" lẽ=" suy=" nghĩ,=" không=" nói=" với=" ai=" một=" câu=" nào.= " cho=" đến=" khi=" tiếng=" chuông=" đổ=" 5=" tiếng=" báo=" hiệu=" hết=" giờ=" làm=" việc,=" vợ=" ông=" đi=" vào=" lên=" tiếng:=" " = " anh=" à,=" em=" nghĩ=" anh=" nên=" có=" một=" quyết=" định=" sáng=" suốt=" dừng=" để=" con=" phải=" khổ=" về=" sau!= " em=" về=" trước=" đây.= " em=" sẽ=" ghé=" nhà=" umma=" ,=" anh=" không=" cần=" đợi=" em=" đâu!= " " = " -=" taehee=" đi=" ra=" khỏi=" phòng,=" để=" lại=" một=" mình=" ông=" với=" những=" mối=" lo=" toan,=" những=" suy=" nghĩ=" về=" cuộc=" trò=" chuyện=" khi=" này.= " ——end=" flashback=" ">

2. Chương 2

Về phía cha con ông Jung, sau cuộc nói chuyện với vợ chồng ông Kim, khi ngồi vào chiếc Limousine, Yunho mới hỏi appa mình:

“ Appa à, có cần thiết phải làm vậy không? Con đâu ế tới mức phải nhờ appa mình đi hỏi vợ vậy chứ?” – hần nhần nhí.

“ Vậy theo ý mày tao phải làm sao hả? Thằng con trời đánh kia!!! Mày xem có đứa con gái nhà lành nào chịu lấy mày không hay chỉ toàn là bọn đàn bà lẳng lơàn trác nết? Mày không thấy xấu mặt nhưng còn appa mày thì sao hả? Danh dự của tổ tiên nhà họ Jung đang bị mày đem ra bôi tro trét chấu vào mặt kia! “ – Ông Jung tức giận mặt mày đỏ kè nhìn hần như muốn ăn tươi nuốt sống hần.

Còn hần, sau khi nghe appa nói, tuy rất khó chịu về việc vừa rồi như hần cũng không dám hó hé. Đối với appa hần, nếu muốn yên thân, tốt nhất là đừng phản đối.

Nhưng Jung Yunho này là ai chứ?

Ừ thì hần sẽ đồng ý, nhưng cũng phải phản đối vài câu chứ không thì... Đúng rồi, hần là ai chứ? Là Jung Yunho đấy!!! Hần có yêu cái thằng nhỏ họ Kim kia đâu cơ chứ, vì cái quái gì hần phải lấy cậu ta nhỉ? Hần cũng có người yêu, đáng ra hần phải được lấy cô ấy mới phải!

Nghĩ đến đây, máu nóng trong người Yunho dồn lên đỏ cả mặt. Hần mạnh mẽ phản kháng:

“ Chứ appa muốn con làm sao đây, đàn ông thì phải ăn chơi chứ! Không phải là con luôn hoàn thành tốt công việc appa giao cho con à? Chỉ cần con hạn chế đến bar là được chứ gì?” – hần bướng bỉnh trả lời.

“ Tao không nói mày về việc mày muốn đi đâu thì đi nhưng tao nói trước tao muốn mày chấm dứt hết tất cả các mối quan hệ bên ngoài, nhất là với Tiffany Hwang, con à call girl mày bao đấy! Mày liệu làm sao thì làm, tao không muốn có một Scandal tình ái nào của mày nữa. Umma mày chắc cũng chịu không nổi đâu đấy! “ – Ông đe dọa.

“ Appa! tại sao appa cứ bắt con phải chia tay với cô ấy chứ? Con yêu cô ấy và cô ấy cũng yêu con. Con chỉ muốn lấy người con yêu thôi . Con sẽ không lấy Kim JaeJoong gì đó con của bạn appa đâu . Con chỉ muốn lấy người con yêu và yêu con thôi mà! Chưa chắc gì cậu ta đã yêu con! Cậu ta yêu chỉ yêu tiền nhà mình thôi! “ – hần giận dữ nói với ông Jung điều đó làm ông Jung cực kì tức giận, không kìm được mà đánh một cái vào mặt hần, rồi gầm lên:

“ Câm miệng mày lại và nghe cho kĩ đây! Một là chia tay với cô ta và lấy con trai nhà họ Kim, hai là mày ra khỏi nhà và tự kiếm sống đi, đến lúc đó xem cô ta còn yêu mày nữa hay không? Và tao nói cho mày biết, nhà họ Kim không phải dễ đụng đến đâu! Được làm rể nhà họ Kim là phước 8 đời tổ tông nhà mày đấy!!! “ – dứt lời ông mở cửa xe bước vào nhà.

Hần cũng vội bước ra nhưng không đi theo ông Jung mà rẽ vào phòng umma hần. Đứng trước cửa một hồi lâu nhưng hần không đủ can đảm đối diện với umma mình vì hần không muốn umma phải buồn vì hần, và

hơn nữa bà lại đang bệnh. Hấn định quay lưng đi thì umma hấn lên tiếng mặc dù có tấm chắn ở giữa.

“ Đã đến rồi thì vào đi, sao lại đứng ở ngoài kia vậy con? Không muốn nhìn thấy ta hả? Khụ...khụ.....khụ...”

Hấn nghe tiếng umma hấn ho thì vội vàng kéo tấm cửa đi vào ngồi xuống bên bà, vuốt ngực bà cho dịu lại. Umma hấn, người đàn bà đang nằm dưới tấm nệm kia đang ho từng đợt. Thấy vậy hấn vội hét lên sai đàn em kêu bác sĩ đến khám cho bà.

“ Chúng mày đâu, mau kêu bác sĩ đến nhanh lên! Chậm trễ một phút là chúng mày biết tay ta!!!”

.....

Đợi bác sĩ khám xong cho umma, hấn kêu người đi theo bác sĩ lấy thuốc. Hấn ngồi xuống bên cạnh umma hấn, nhìn bà đang thiêm thiếp ngủ sau những cơn ho mệt mỏi kéo dài. Bất chợt, hấn nghĩ đến những lời appa hấn vừa nói: “ hãy nghĩ đến umma của mày đấy!” Hấn thở dài nắm lấy tay bà. Gục mặt vào tay bà, hấn nói thầm:

“ Umma à! Yunnie phải làm sao đây? Yunnie không muốn lấy người Yunnie không yêu nhưng Yunnie không muốn umma phải buồn. Yunnie phải làm sao đây umma, hãy chỉ cho Yunnie đi umma!!! “

Từng giọt nước mắt hấn rơi xuống bàn tay gầy của bà. Bà tuy ngất nhưng khi được bác sĩ khám bà cũng tỉnh lại được mấy phần, nhắm mắt nhưng bà vẫn nghe rõ từng lời của hấn nói. Cố gắng đưa bàn tay lên xoa nhẹ đầu hấn như đứa trẻ, bà gượng cười nhìn hấn:

“ Sao con lại khóc vậy Yunnie? Nói ta nghe xem nào! Yunnie của ta gặp rắc rối gì à? “ – bà Jung khó nhọc lên tiếng, tay vẫn xoa đầu hấn, mắt nhìn hấn âu yếm.

“ Dạ ! Không có việc gì đâu chỉ là hạt bụi bay vào mắt con thôi. Không có gì đâu umma hãy nghỉ đi.” – hấn vội trấn an bà nhưng bà vẫn tiếp tục nhìn hấn nói:

“ Đến ta còn giấu nữa sao? Từ bao giờ con đã không nói với ta mọi chuyện vậy? Ta tuy bệnh nằm một chỗ nhưng những việc trong nhà ta đều biết hết. Con không muốn nói ta không ép, nhưng con nên nhớ, cha mẹ nào cũng muốn con mình hạnh phúc cả.

Đã là bậc làm cha làm mẹ thì ai cũng hi sinh tất cả vì con mình, khi con mình đau cha mẹ cũng đau từng khúc ruột vậy. Ai cũng muốn con mình đi vào con đường của ánh sáng, chẳng có bậc làm cha làm mẹ nào lại muốn con mình đi vào con đường của bóng tối cả. Con nên nhớ những lời ta nói. Hi vọng con hiểu những lời ta vừa nói.

Bây giờ ta muốn nằm nghỉ, con đi ra ngoài đi và gọi ChangMin vào cho ta. “

Nói rồi, bà nằm xuống quay mặt lại với hấn. Bất lực, hấn thở dài rồi nhẹ nhàng khép cửa lại cho bà yên tĩnh mà nghỉ ngơi.

Gọi một tên đàn em vào kêu nó canh chừng cho bà, hấn bước về phòng mình. Ngang qua khu vườn, hấn chợt nhớ lại khoảng thời gian hấn còn nhỏ. Khi đó, hấn rất thích được appa hấn dạy cho hấn các môn thể thao.

Có lần, hấn chạy chơi bị té chảy máu rất đau, appa hấn đã bồng hấn chạy vào nhà mà la hét người làm gọi bác sĩ. Tai nạn đó để cho hấn một vết sẹo ngay trán nhưng rất mờ, không thấy rõ lắm. Lúc đó appa hấn gần như phát điên khi thấy hấn như vậy. Chợt hấn nhớ lại những lời nói của umma hấn “cha mẹ nào cũng muốn con mình hạnh phúc cả đã là bậc làm cha làm mẹ thì ai cũng hi sinh tất cả vì con mình, khi con mình đau cha mẹ cũng đau từng khúc ruột “. Hấn lắc đầu bước đi. Được mười bước, hấn nghe ChangMin kêu thì quay lại nhìn thẳng em mình đang đi tới.

“ Hyung, umma sao rồi ? Em nghe KiBum báo nên vội về ngay. Umma có sao không? Còn appa đâu? Appa có biết không? “ – thẳng thốt hỏi liên tục làm hấn không kịp trả lời.

“ Em hỏi từ từ thôi. Umma không sao, bác sĩ đã khám rồi. Appa thì lo việc của bang rồi. Chắc giờ appa đang ở phòng của umma đấy. À! Umma kêu em qua phòng umma đấy, umma có việc muốn gặp em. Em

mau đi đi, đừng để umma chờ! “ – hần chưa nói hết thì thăng nhóc đã chạy như tên bắn đến phòng umma của nó. Hần lắc đầu đi về phòng mình nằm nghỉ.

Lại nói về ông Kim, sau khi đã nói chuyện với vợ mình, ông càng rối rắm. Ông rất thương con. Đặc biệt là JaeJoong, ông thương cậu hơn cả các anh của cậu, bởi lẽ từ khi sinh ra cậu yếu ớt hơn các anh của cậu. Hơn nữa, cậu lại là bản sao của bà Kim, vì lẽ vậy mà ông không muốn cậu khổ.

Ông coi cậu như là báu vật của mình, ông không muốn ai đụng đến cậu. Thế mà bây giờ nhà họ Jung lại xin cưới cậu cho con trai trưởng của họ – Jung YunHo, một kẻ ăn chơi trác táng. Ông cảm thấy như mình sắp mất đi một báu vật quý giá vậy.

Ông nữa muốn đồng ý, nữa lại không. Nếu ông không đồng ý, ơn nghĩa nhà họ Jung năm xưa đã cứu sống ông cũng như dòng họ Kim qua cơn khủng hoảng kinh tế ông biết làm sao trả nổi? Còn đồng ý thìchắc.....con ông sẽ ra sao đây, nó có hạnh phúc không, có vui vẻ không, người ta có cưng chiều nó không hay là lại bị người ta hành hạ?

Ông thở dài đứng dậy, bước về phòng mình. Ngang qua phòng JaeJoong, ông khẽ đẩy cửa bước vào, đi đến bên giường cậu và ngồi xuống. JaeJoong của ông đang ngủ ngon lành, khuôn mặt bình yên thánh thiện như một thiên thần vậy. Vuốt nhẹ mái tóc đang xòa xuống trán cậu như che đi khuôn mặt thanh tú, ông nói thầm:

“ Con à! Papa phải làm sao đây? Ơn nghĩa của nhà họ Jung papa không thể không đền đáp. Nhưng còn con thì sao đây? Papa đành có lỗi với con vậy Joonggie à. Con hãy tha lỗi cho papa, con yêu!”

Cúi xuống hôn nhẹ lên trán cậu, ông kéo lại chiếc chăn cho cậu rồi bước về phòng mình thật nhanh như đang trốn chạy.

Không biết có phải do ngồi máy bay suốt mười mấy tiếng nên mệt hay không mà JaeJoong ngủ rất ngon. Thức dậy khi có tiếng thì thầm bên tai, cậu ngồi dậy nhìn quanh quất nhưng không có ai cả. Cậu lại nằm xuống, định bụng ngủ thêm một chút. Nhưng không được, đôi mắt cậu cứ mở. JaeJoong ngóc đầu lên nhìn đồng hồ, giờ đã là gần 10h sáng rồi. Cậu đành ngồi dậy đi tắm. Ngồi trong chiếc bồn tắm cực kì sang trọng thư giãn, cậu khẽ nhắm mắt tận hưởng hương thơm loài hoa mà cậu thích. Được một lúc lâu, bỗng có tiếng nói ở ngoài cửa làm cậu giật mình mở mắt:

“ JaeJoong à! Con có trong đó không vậy? Đứng tắm lâu quá đấy. “ – Giọng bà Kim vang vọng.

“ Dạ con biết rồi thưa mama. Con ra liền. “

Vừa trả lời bà, cậu vừa đứng dậy bước ra khỏi chiếc bồn tắm đầy bọt kia, xả lại nước rồi khoác chiếc khăn tắm vào và đi ra ngoài. Bước ra khỏi phòng tắm, JaeJoong đã thấy bà đang ngồi ở chiếc ghế sofa đặt gần chiếc dương cầm mà đọc sách. Đi lại ôm vai bà, cậu nũng nịu:

“ Mama ! Mama vào từ bao giờ vậy? “

“ Uhm ! Mama đây con! Mama vào từ nãy. Sao con tắm lâu thế, dễ bị cảm lắm đấy! Mau đi thay đồ đi rồi đi shopping với mama. “

“Mama, con muốn đến thăm bà nội! Hôm khác đi shopping đi mama, hôm nay mẹ con mình đi thăm nội nhé, con nhớ nội lắm!”

“Được rồi! Con muốn đi đâu cũng được, nhưng trước hết phải thay đồ đi đã. “ – Tae Hee đẩy cậu lại phòng thay đồ. Còn bà thì về phòng chuẩn bị.

Lát sau, khi hai mẹ con đã yên vị trong xe, bà Kim mở lời thăm dò cậu về vấn đề hôn nhân:

“Joonggie à, năm nay con đã 20 tuổi rồi đúng không? Hồi ở tuổi con mama đã lấy papa con rồi đấy! “

“Mama à, vậy lúc đó papa con bao nhiêu tuổi? “ – JaeJoong tò mò hỏi.

“ Uhm lúc đó papa con cũng 25 rồi. Mama còn nhớ lần đầu gặp papa con, mama mắc cỡ gần chết. Nhưng ông ấy là người tinh tế nên mama cũng đỡ hơn.” – Tae Hee hồi tưởng lại tuổi trẻ của mình.

“ Thế mama và papa lấy nhau qua mai mối ă? “ – cậu lại hỏi.

“ Không, là do đính ước của hai gia đình. Ông ngoại con khi xưa là bạn bè thân quen của ông nội nên hai người đã có lời hứa khi nào con của gia đình hai bên lớn sẽ cho chúng lấy nhau. Vì ông ngoại chỉ có mình mama là gái nên lúc đầu ông ngoại cũng không chịu lắm. Nhưng nhờ có bà ngoại thuyết phục nên ông ngoại mới đồng ý đấy!” – bà vừa kể vừa nhìn về nơi xa xăm nào đó.

“ Nếu vậy mama và papa không có yêu nhau mà đã cưới sao? Con không thích thế, sau này con chỉ muốn lấy người con yêu, con chỉ muốn yêu nhau rồi mới cưới thôi! Như vậy hôn nhân mới bền vững!” – JaeJoong trả lời chắc nịch. Nghe những lời cậu vừa nói, Tae Hee đau lòng lắm nhưng không biểu hiện ra ngoài. Bà chỉ mỉm cười hiền nhìn cậu âu yếm:

“ Mama đồng ý với con, nhưng chẳng phải mama và papa cũng cưới xong rồi mới có tình yêu sao ? Nhưng con muốn thế thì mama cũng chịu vậy. “

Tuy miệng cười nhưng trong lòng Tae Hee đang quặn đau từng cơn, bà không ngừng xin lỗi cậu, mong cậu tha lỗi cho bậc làm cha làm mẹ như vợ chồng bà.

——Tae Hee's Pov——

Joonggie à, Mama xin lỗi con. Những điều con muốn mama và papa không thể làm được cho con rồi. Mama thấy thật có lỗi khi nghe con nói những điều như thế!

Mama và papa cũng đã hết cách từ chối họ rồi. Xin con sau này hãy hiểu cho mama và papa . Không phải mama tham giàu mà bán con nhưng ơn nghĩa nhà họ Jung đã giúp, mama và papa không thể từ chối

.

Xin conxin conhãy hiểu cho bọn taJaeJoong à.....

——End Tae Hee's pov——

Dứt khỏi những suy nghĩ của mình bởi tiếng kêu của JaeJoong, Tae Hee khẽ hỏi:

“ Có chuyện gì vậy con? “

“Mama suy nghĩ gì thế, đến nơi rồi kìa! Mama mệt hả? Để con kêu người đỡ mama vào nhà nhé! “ – giọng cậu cực kì lo lắng.

“Không cần đâu, mama khỏe mà! Chỉ là đường xa mama hơi mệt thôi. Con vào nhà chào bà và mấy cô đi. “ – Tae Hee vội vã lấp liếm, bà cùng cậu bước ra khỏi xe đi vào nhà.

Lúc đó là vào khoảng đầu giờ chiều. JaeJoong có vẻ rất thích thú, cậu hăm hở chạy trước mẹ một quãng xa. Đi qua sân, JaeJoong đã thấy người bà thân yêu của cậu đang ngồi uống trà ngay đó, bên cạnh còn có cô Hyun Min đang châm trà cho bà. Cậu chạy lại ôm chầm lấy bà từng phía sau mà kêu lên:

“Bà!!! Cháu nhớ bà lắm!!! “ – cậu quì xuống cúi đầu chào bà và cô. – “ Cháu chào bà! Cháu chào cô! “

Bà Yuri mừng khi thấy thẳng cháu cưng của mình đã về, liền vội đặt tách trà xuống mà ôm chầm lấy cậu trách móc”

“ Mày đi du học không thèm về thăm bà già này nữa rồi! Mày còn nhớ bà già này nữa à? Sao mày không đi luôn đi về làm gì? Hic.....hic.....hic”

Tuy miệng nói những lời như thế, tay bà vẫn cứ ôm chặt cậu, làm cậu thấy khó thở tí xíu . Thấy vẻ mặt cậu cô Hyun Min vội giải vây cho cậu:

“ JaeJoong à! Umma cháu đâu rồi? Lâu rồi ta không gặp chị ấy. Còn cháu nữa, học hành thế nào mà đi mấy năm không thèm về nhìn mặt bà và các cô một lần? Mà appa cháu vẫn khỏe chứ? Cả HeeChul, JunSu và YongWoon nữa, tất cả mọi người đều khỏe cả chứ hả?”

“ Vâng ạ! Mama cháu đang đi vào đấy ạ! Papa và các hyung đều khỏe cả. Cháu cảm ơn cô, cháu đã tốt nghiệp bên ấy rồi. Cháu nhớ bà và mọi người nên xin về sớm. “ – JaeJoong lễ phép trả lời.

Lúc này bà Kim mới đi vào đến nơi, bà quì xuống cúi đầu chào umma chồng và chị chồng đang ngồi bên bàn:

“Con chào umma! Em chào chị! “

Yuri kêu bà Kim thôi hành lễ mà đến bên bà ngồi nói chuyện với mọi người. Đoạn Hyun Min kêu một cô hầu gái vào dọn việc:

“ Kêu SooYoung chuẩn bị phòng cho bà Kim và cậu út đây. Dọn nhà bếp làm thêm mấy món cậu út thích. Nhớ chưa? “

“Cô ơi! SooYoung là ai thế ạ? Nhà mình có người làm mới ạ? Bà Lee đâu rồi cháu không thấy?” – JaeJoong nghe cô mình nói vậy tròn mắt hỏi.

“ Ah, SooYoung là cháu gái bà Lee. Bà Lee bệnh, phải nghỉ nên cô ta làm thế thôi. Mà SooYoung được việc lắm. Ta rất thích con bé, nhưng chỉ là” – đang nói, Hyun Min bỗng nhiên im bặt vì bắt gặp ánh mắt của umma mình. Không để Hyun Min nói hết câu, Yuri đã lên tiếng gắt:

“ Ta không ưa con bé đó! Không biết thân biết phận gì cả, làm hầu gái mà còn bày đặt treo cao! Thật tội nghiệp cho bà Lee khi có đứa cháu như thế! Còn con, Hyun Min àh, con phải cứng rắn một chút chứ, không khéo thằng DongWook lại rơi vào bẫy của nó đấy! “

Yuri đứng dậy gọi bà Kim đỡ bà về phòng. Phòng khách chỉ còn lại JaeJoong và Hyun Min. Bất lực nhìn theo dáng umma mình, Hyun Min khẽ thở dài. JaeJoong thấy vậy bèn ngồi sát lại an ủi:

“Cô đừng buồn nữa, bà nội chỉ nói vậy thôi chứ chắc không có ý gì đâu!” – vừa nói cậu vỗ nhẹ vào cánh tay của Hyun Min. Bà nhìn cậu buồn bã:

“Cô không sao, cô không buồn những lời bà nói đâu. Chỉ là cô suy nghĩ tới Wookie thôi, không biết nó có nghe lời bà nói không? Thằng bé nó bướng bỉnh, tuy có hiểu nhưng chưa chắc nó nghe lời bà đâu! Cô không cấm nhưng cũng không đồng ý. Cô cho nó tự chọn con đường của mình, nếu nó hạnh phúc thì sướng cái thân nó, nhược bằng ngược lại thì tự thân nó chịu. “

Nghe cô nói vậy, bất giác JaeJoong suy nghĩ về những lời bà Kim nói khi còn ở trên xe.

——JaeJoong’s pov——

Sao mama lại hỏi mình về hôn nhân nhỉ?

Mà về mặt của mama khi nãy mình thấy có vẻ gì đó rất buồn. Không lẽ công ty gặp chuyện gì sao? Hay papa có người khác??? Nhưng mà chuyện đó làm sao được chứ, papa mình không có như thế đâu! Nhưng nếu thế thì là chuyện gì mới được??? Sao mình thấy tò mò quá! Hỏi mama chưa chắc mama đã nói! Làm sao bây giờ?

Không lẽ mama bắt mình lấy chồng sao??? Không! Không được đâu! Mình không chịu đâu!!! Mình còn nhỏ lắm mà! Không được đâu Chắc mama không làm thế với mình đâu? Oa... Lo quá, phải dò hỏi mới được!

——End JaeJoong’s pov——

JaeJoong cố gắng quên đi những suy nghĩ vừa rồi và dạo bước quanh nhà. Ở đây rất đẹp khiến tâm trạng cậu thoải mái lên rất nhiều. Nhà nội cậu nằm trong một bức tường thành cũ. Phía xa xa là những cánh đồng trồng lúa, bông, tiêu, v...v.... Cánh đồng nào cũng đẹp, những thảm cây trải dài xa tít tắp và ngút ngàn màu xanh. Nếu nói đến những lâu đài cổ của Đại Hàn thì nhà nội cậu có thể xem như là một lâu đài.

Nhà được chia thành từng gian nhỏ. Nhà thờ tổ là gian lớn nhất. Kế đến là nhà chính nay dùng để bàn những việc có tính chất quan trọng đại sự. Tiếp theo là phòng khách – nơi tiếp những vị khách quan trọng của gia tộc . Kế đến là thư phòng, nơi chứa hàng ngàn cuốn sách của ông nội cậu. Cuối cùng là dãy phòng dành cho từng thành viên trong gia đình. Người làm ở nhà sau, sát với gian nhà bếp. Nhà nội cậu khi xưa là một quý tộc nên vẫn giữ được nét truyền thống của Hàn Quốc.

Không khí ở đây thật mát mẻ, trong lành, không ồn ào như ở Seoul, không bị những tầng khói bụi làm ô nhiễm. Mặc dù biệt thự nhà cậu nằm trong khu yên tĩnh như cũng không thể bằng được với sự yên tĩnh và êm đềm nơi đây.

Lần đầu tiên cậu về lại nơi đây sau bao năm xa cách, cậu muốn tận hưởng không khí ở vùng quê này nhiều hơn nhưng sợ bà Kim không cho. Mà, thái độ của bà Kim từ lúc cậu về lạ lắm, lâu lâu lại nhìn lén cậu. JaeJoong bất giác thở dài. Cả ông Kim mấy ngày nay cũng vậy nữa, thật là không thể hiểu nổi! JaeJoong rất muốn biết chuyện gì đang xảy ra với pama mình, nhưng hỏi HeeChul thì cũng như không, còn JunSu thì tối ngày lo ghen tuông chắc cũng chẳng biết gì.

Thôi thì hỏi YongWoon hyung vậy. Nhà có 4 anh em nhưng cậu sợ nhất là YongWoon, không biết có phải vì gương mặt lúc nào cũng trầm ngâm khiến cho cậu hơi sợ hay không. Kể từ khi còn nhỏ cậu đã sợ anh ấy nhất rồi. Không phải là anh ấy không thương cậu mà do cách anh ấy nhìn như muốn soi thấu tâm can của người đối diện khiến cậu sợ nhất, nhưng đồng thời cũng kính trọng nhất.

Nghĩ là làm, JaeJoong lấy điện thoại ra định gọi cho YongWoon hyung. Bỗng một cô hầu gái đi đến:

“Thưa, bà Lớn mời cậu vào dùng cơm rồi còn về thành phố ạ. “ – giọng cô hầu gái nhỏ nhẹ vang lên.

“Được rồi! Tôi vào ngay! Cảm ơn cô! “ – JaeJoong mỉm cười lễ độ. Đút chiếc điện thoại vào túi, cậu khẽ thở dài và bước vào nhà chính theo cô hầu gái. Chuyện pama, có lẽ phải đợi khi khác...

Vừa bước vào, JaeJoong đã thấy mọi người ngồi vào bàn ăn chỉnh tề cả, chỉ còn chờ mình cậu. Cậu vội vàng cúi đầu xin lỗi, nhưng bà nội cậu đã hiền từ cười, bảo cậu ngồi xuống ăn vì cả nhà cũng mới chỉ sắp bắt đầu dùng bữa thôi. Bàn ăn chỉ có bốn người nên cũng ít có tiếng trò chuyện.

“JaeJoong à! Ăn xong con chuẩn bị đồ nhé! Papa con muốn con về gấp, ông có chuyện muốn nói với con đấy! “

Nghe bà Kim nói thế, JaeJoong ngừng ăn ngược lên nhìn bà. Có lẽ nào chuyện papa sắp nói với cậu là lý do cho những hành động của pama? Nhưng JaeJoong vừa sang nội chơi được chưa đầy buổi trời, giờ lại bắt cậu về luôn làm sao mà được? Cậu chưa chơi với nội và các cô được nhiều mà!

“Nhưng con mới về chơi với bà hồi chiều thôi mà mama! Sao lại về sớm thế ạ? Con không muốn đâu! Mama cho con ở đây nha, ngày mai con sẽ về mà! “

Bà Kim cương quyết không chịu cho JaeJoong ở lại. Bất lực, cậu nhìn sang bà nội và cô với ánh mắt như muốn họ thuyết phục năn nỉ bà Kim. Nhưng có vẻ bà và các cô cũng đứng về phía mama cậu.

“Cháu yêu, cháu còn nhiều dịp để thăm ta mà! Cháu không nên cãi lời mama của cháu. JaeJae ngoan, nghe lời ta đi nhé! Bà cháu ta còn nhiều dịp khác chơi với nhau, còn chuyện papa muốn nói có khi chỉ có bây giờ thôi đấy!” – bà Yuri lên tiếng. JaeJoong thở dài. Thôi thì cậu đành đồng ý theo mama về Seoul vậy.

Sau khi ăn uống xong, bà Kim và JaeJoong từ biệt mọi người để về Seoul. JaeJoong bịn rịn không muốn đi chút nào, nhưng rồi cậu cũng phải ngoan ngoãn ngồi ra xe sau một hồi lâu nán lại quyến luyến với bà nội và các cô của cậu. Đợi cho xe lăn bánh, bà Kim bảo cậu:

“Con ngủ chút đi cho đỡ mệt, đường con xa lắm. Nhanh lắm thì cũng phải đến tối muộn mới về tới Seoul, cứ ngủ đi cho khỏe người! “

“Vâng ạ!” – JaeJoong ngoan ngoãn đáp lại. Cậu nhắm mắt lại, định bụng đánh một giấc trước khi về nhà. Nhưng chẳng hiểu sao cậu lại không thể ngủ được, mặc dù xe chạy êm ru và gió mát ***g lộng thổi qua cửa sổ. Nằm im trên chiếc ghế êm ái, đầu óc JaeJoong rối rắm lên vì những suy nghĩ về hành động và thái độ của pama cậu từ khi cậu về. Ngắm đứa con yêu của mình bà Kim nén bi thương nhìn ra ngoài tầm kính xe, phong cảnh chạy qua vùn vụt làm bà hồi tưởng lại cuộc nói chuyện khi này với mẹ chồng mình.

————— FlashBack —————

Khép cánh cửa giấy lại, chắc chắn không còn ai qua lại bên ngoài hành lang bà Kim ngồi quì trước mặt mẹ chồng mình, tâm trạng của bà trong giây phút này mà bộc lộ ra tất cả

“Con về đây chắc là chuyện của JaeJoong nhà ta đúng không? – bà Yuri mở lời

“Vâng! thưa mẹ! “ – không cần phải suy nghĩ gì nhiều bà Kim gật đầu

“Ta biết nếu đồng ý thì thật bất công cho cháu ta nhưng vì ơn nghĩa của dòng họ Jung ta không thể làm khác hướng chi lão gia đã gọi điện về nói với ta dù có việc gì cũng không được từ chối ... ta xin lỗi TaeHee ...

“ – gục mặt vào tay bà Yuri nén tiến thở dài nhìn con dâu rồi nghĩ đến đứa cháu út ít của mình ... nó còn quá ngây thơ trước những mưu toan của người lớn

————— End Flashback —————

3. Chương 3

Khi hai mẹ con về đến nhà, trời đã tối lắm. Bà Kim vội vàng kéo JaeJoong vào nhà và ngồi bên cạnh cậu trong khi cậu nói chuyện với ông Kim.

Nửa tiếng sau...

Mặc dù mệt mỏi vì phải ngồi xe xuống đêm nhưng JaeJoong tỉnh táo hẳn khi nghe những gì ông Kim vừa nói. Cậu thần thờ trên ghế, lắc đầu không tin vào tai mình. Không thể thế được... Papa thương cậu lắm mà, tại sao lại... Chuyện này có lẽ chỉ là mơ thôi, là mơ thôi... Bất chợt, JaeJoong quì xuống bên cạnh ông Kim và nắm lấy tay ông:

“ Papa à!!! Papa đang đùa con phải không??? Con không muốn lấy chồng đâu papa, con không muốn đâu!! Papa đừng ép con mà!!!” – JaeJoong nhìn vào mắt ông Kim buồn bã và sợ hãi. Rồi cậu lại quay qua cầu cứu mẹ.

“Mama à, papa đang giỡn với con phải không? Mama trả lời con đi mà, con năn nỉ hai người mà!!! Con không muốn đâu... Hichichic..... “

Cậu méo mào nhìn ông bà Kim, còn hai ông bà tránh cái nhìn của đứa con cưng cùng cảm giác tội lỗi đang dâng trào trong tâm hồn,

“ JaeJoong, những gì con vừa nghe là sự thật... Con sẽ lấy con trai nhà họ Jung. Ta xin lỗi con, vì ta không thể nào làm khác được! “ – ông Kim gục mặt vào bàn tay mà nói ,bà Kim ôm lấy cậu thay lời xin lỗi. Cả ông Kim và bà Kim lúc này đều khổ tâm khi thấy phản ứng của JaeJoong. Hai ông bà không cam tâm chút nào, nhưng chẳng còn con đường nào khác...

“ Nhưng tại sao lại là con chứ??? Con không muốn đâu!!! Con không muốn lấy anh ta đâu papa!” – JaeJoong khóc nức nở.

Không được, cậu không muốn thế!

Cậu cũng như bao người khác, cậu cũng có tự do, cậu cũng có cuộc sống riêng của mình cơ mà!

Tại sao lại bắt cậu phải cưới người cậu không yêu chứ?

“ Vì nhà họ Jung xin được cưới con, con hiểu không? Chính là con JaeJoong à!!!” – ông Jung thiếu não đáp.

Bây giờ thì JaeJoong đã hiểu tại sao papa và mama cậu lại có những biểu hiện, thái độ kì lạ từ khi cậu về đến nay. Có lẽ pama cậu đã khổ tâm nhiều lắm, suy tính nhiều lắm. Nhà họ Jung có ơn với nhà họ Kim, cậu là con trai nhà họ Kim và cậu cần phải trả ơn họ. JaeJoong tự trách mình đã quá vô tâm, không hề nghĩ đến pama chỉ lo cho bản thân mình.

Tuy đã từng nói cậu chỉ muốn lấy người cậu yêu nhưng giờ đây chắc không thực hiện được rồi. JaeJoong không cam tâm, JaeJoong không muốn, JaeJoong không đồng ý cuộc hôn nhân này!

Nhưng có lẽ bây giờ con đường duy nhất cậu có thể đi là cưới cái gã họ Jung đáng ghét đó. Cậu lau nước mắt ngồi lại ghế nhìn hai người. Vì cậu muốn báo hiếu cho papa và mama cậu, họ đã nuôi cậu khôn lớn, dạy dỗ cậu thành người. Giờ đây, chấp nhận kết hôn với một người không quen do sự sắp đặt của pama có lẽ cũng là một cách để báo hiếu đền ơn công dưỡng dục sinh thành của họ. Mặc dù không muốn, JaeJoong đành chấp nhận cho pama vui lòng vậy.

Gạt những giọt nước mắt sắp ứa ra trên khóe mi, JaeJoong nhìn ông Kim nói với giọng nghẹn ngào, cố nén những tiếng nấc nhẹ:

“ Papa, con... con..... đồng ý lấy anh ta... Papa hãy bảo với nhà họ Jung là... con đồng ý... Giờ con xin phép pama, con về phòng nằm nghỉ một chút... “

Nói rồi JaeJoong đứng lên bước về phòng mình. Nằm vật xuống giường, cậu khóc nức nở.

“ Mình không muốn lấy hắn ta!!! Tại sao lại thế cơ chứ? Mình chỉ muốn lấy người mình yêu thôi! Chỉ vậy thôi mà khó như thế sao???

Mình thật sự không muốn thế đâu! Nhưng mà... nếu mình không đồng ý, pama sẽ buồn và thất vọng vì mình lắm... Mình không muốn pama thất vọng. Mình thật sự không muốn! Tại sao lại là mình chứ? Mà anh ta có thật sự muốn lấy mình không? Hay cũng giống như mình, do ép buộc phải kết hôn?

Mệt quá... Đáng ghét thật! Cuộc sống đúng là chẳng lường trước được điều gì cả... “

Suy nghĩ một lúc, JaeJoong chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Ở bên ngoài phòng khách lúc này, bà Kim khóc nức nở trên vai chồng mình, nghẹn ngào nói:

“ Anh à! Chúng ta đã làm sai rồi đúng không? Thái độ hồi nãy của thằng bé... em biết là thằng bé khó chịu nhưng ... nó vẫn chấp nhận... là vì chúng ta ... Chúng ta làm sai rồi đúng không anh? Anh nói cho em biết đi!!!! Chúng ta làm sai rồi phải không anh? Trời ơi con tôi, nó có tội tình gì mà phải chịu khổ vậy nè trời!!! “

Bà khóc vật vã ra ghế sofa mặc cho ông Kim ôm bà vào lòng và ra sức an ủi, dỗ dành. Ông Kim tuy im lặng, không nói câu gì nhưng trong lòng ông rất đau, ông biết mình đã sai khi đặt con mình vào cuộc hôn nhân sắp đặt này. Báu vật của ông, đứa con ông yêu thương nhất lại vì trả hiếu cho ông và umma nó chấp nhận lấy người nó không yêu.

Trời ơi!!! Đứa con bé bỏng của ông, nó làm gì nên tội mà nó phải chịu cảnh này? Chẳng qua vì mang ơn nhà họ Jung 18 năm trước đã cứu nhà ông , bây giờ ông trời bắt con ông phải trả! Tại sao không là đứa nào mà phải là nó, là Kim JaeJoong ngây thơ, là báu vật của ông???

Con ơi, ta xin lỗi. Là ta bắt tài vô dụng, nếu năm xưa ta cương quyết không nhận sự giúp đỡ ấy thì giờ đây con đã không phải khổ thế này! Là lỗi ở ta JaeJoong à, ta xin lỗi, xin lỗi con!!!

.....

Lại nói về nhà họ Jung, ông Jung cực kì vui mừng khi nhà họ Kim báo là con trai họ – Kim JaeJoong đồng ý kết hôn, với ông tin đó là tin cực tốt lành trong ngày. Đi qua phòng vợ mình, ông muốn thông báo cho bà biết. Bà là người mong muốn cuộc hôn nhân này nhất, bởi lẽ bệnh của bà đến hồi nghiêm trọng, nhưng trước khi chết bà muốn nhìn thấy con trai mình – Jung YunHo lấy vợ. Có như thế bà mới an lòng nhắm mắt.

Kéo nhẹ cánh cửa, ông bước vào phòng vợ và đi đến chỗ bà nằm. Nắm lấy bàn tay gầy guộc của bà, ông bỗng thấy xót xa vô cùng. Từ khi nào bàn tay mịn màng năm xưa của vợ ông đã trở nên gầy rộc và xơ xương thế này? Mắt ông Jung bắt đầu hơi hoe đỏ, nhưng ông chùi ngay khi thấy vợ mình tỉnh giấc. Mỉm một nụ cười yếu ớt nhìn ông, bà Jung cố gắng vươn tay chạm vào mặt ông và nói:

“ Hoonie đừng khóc mà! Em không sao đâu, rồi em sẽ khỏi mà... Em còn phải nhìn thấy cháu nội của mình nữa chứ... “

“ Uhm, anh biết em vẫn luôn mạnh mẽ Kyo! “ – ngăn giọt nước mắt sắp rơi ra, ông hít một hơi rồi nói tiếp.

—

“ Kyo, nhà họ Kim báo là JaeJoong đồng ý rồi, em sắp được gặp con dâu rồi! Em còn nhớ năm xưa em gặp thằng bé khóc vì lạc mẹ ở siêu thị không? Chính là nó đấy, em đã rất thích thằng bé còn gì! Nó dễ thương và mũm mĩm thật... Đúng ước nguyện của em rồi đó Kyo! “

“Uhm , em nhớ mà! Từ khi còn nhỏ thằng bé đã đẹp rồi, giờ lớn rồi chắc phải thành một mỹ nhân ấy chứ! Em vui lắm Hoonie à...”

Vừa dứt câu nói là một tràng ho liên tục khiến ông Jung xanh mặt, vội vàng lấy thuốc cho bà Jung uống. Trước khi chìm vào giấc ngủ do thuốc mang lại bà nắm tay ông Jung và nói:

“ Hoonie nhất định phải bắt YunHo lấy thằng bé nhé, vì thằng bé là định mệnh của nó, nhất định là định mệnh của nó đó Hoonie... “

“Được rồi Kyo, anh nhất định sẽ làm theo lời em mà. Em nằm nghỉ đi... “ – Ông Jung trấn an bà. Đợi bà chìm hẳn vào giấc ngủ, ông mới đứng lên và đi về phòng làm việc sau khi sắp đặt người trông coi bà.

“ Đi tìm thằng Yunho về cho ta, còn nữa, hãy bắt cả con ả Tiffany gì đó về đây luôn! “ – Ông Jung ra lệnh rồi lạnh lùng bước đi về phía phòng đọc sách ngồi chờ.

Lát sau, có người vào báo:

“Chủ tịch, cậu hai đã về! Cả cô Tiffany, chủ tịch cần cũng đã có mặt! “ – Tên đàn em kính cẩn báo cáo rồi lui ra chờ lệnh.

“Bảo Yunho và cả con nhỏ kia vào đây, ta muốn nói chuyện! “ – Ông Jung bước lại sofa ngồi xuống, nhâm nhi tách trà nóng.

“ Appa, con về rồi đây ạ! Appa gọi con có chuyện gì không?” – Yunho bước vào, hẩn kính cẩn chào appa mình và ngồi xuống.

“Cháu chào bác! Cháu là Tiffany Hwang, bạn gái của YunHo ạ!” – Tiffany đi vào, rụt rè nói nhưng không giấu được nỗi vui mừng khi được nhìn thấy chủ tịch Jung nổi tiếng lạnh lùng. Khẽ nhếch mép, ông Jung cười lạnh. YunHo thấy vậy rất lo, từ khi hẩn nghe appa hẩn muốn gặp ả thì hẩn đã lo lắng, không biết appa hẩn sẽ giở trò gì đây.

“ Tôi thật sự không dám nhận cô là bạn gái của con tôi đâu. “ – Ông Jung lạnh lùng nói. Ắ hơi sượng mặt vì những lời nói của ông, thấy vậy ả liền liếc nhìn YunHo. Điều đó không qua được mắt ông Jung.

“ YunHo, con còn nhớ tuần trước ta với con qua nhà họ Kim để bàn về việc kết hôn giữa con và con trai họ không? “ – Ông Jung thăm dò, vừa nói vừa quan sát hẩn và ả đang ngồi trên ghế. Hẩn thấy vậy lắp bắp trả lời:

“Appa, con nhớnhưngmà..... họ không đồng ý với mình ... với lạicon cũng đã có người yêucon”

“RẦM !” – Tiếng đập bàn của ông Jung làm hẩn giật mình cúi gằm mặt xuống. Tiffany từ khi nghe ông Jung nói chuyện kết hôn thì vô cùng ngạc nhiên, ả nhìn ông Jung rồi quay sang hẩn, nói từng tiếng khó nhọc:

“Bác..... cháu có nghe lầm không ạ? Anh ấy sẽ kết hôn ạ? Với con trai nhà họ Kim sao ạ? Nhưng thưa bác..... cháu yêu YunHo , xin bác hãy chấp thuận cháu..... “ – Tiffany quì xuống van xin ông Jung.

“ Mày nên nghĩ đến umma mày kìa Yunho!!! Thằng bất hiếu, nếu mày muốn umma vui vẻ sống thì hãy chấp nhận đi!” – Ông Jung giận dữ nhìn hẩn.

Ông chiếu ánh mắt lạnh lùng vào ả, gằn từng chữ.

“ Cô Hwang, những gì cô nghe thấy điều là sự thật. Tôi xin cô, hãy rời xa con trai tôi ra, nó còn phải vì umma nó nữa. Và tôi nói lần cuối, gia đình tôi không bao giờ chấp nhận hạng người như cô làm dâu nhà họ Jung. Tôi khuyên cô hãy tránh xa nó ra, nếu không muốn tôi làm gì tổn hại đến cô. “

“” – Cả Yunho và Tiffany đều cứng họng chẳng nói được câu gì. Tiffany vô cùng tức giận, ả không ngờ có người lại có thể nặn tay trên của ả ngang nhiên như thế. Tiền tài của ả, danh phận của ả, vậy là mất trắng vào tay tên nhóc họ Kim kia rồi! Thật đáng nguyền rủa!!!

Còn Yunho, hẩn thần thờ nghĩ đến bà mẹ đáng thương của mình. Bà đang lâm trọng bệnh như vậy, ao ước của bà là thấy hẩn kết hôn với con cái nhà lành. Nếu hẩn không đồng ý cuộc hôn nhân này, mẹ hẩn sẽ ra sao? Bà sẽ buồn rầu lắm, sẽ lo lắng lắm... Hẩn không nữa...

“ Người đâu ! Đuổi cô ta ra ngoài ! Đưa cậu hai về phòng! “ – Dứt lời ông Jung quay gót đi về phòng của mình. Yunho và Tiffany ngồi nhìn nhau cứng đờ trong phòng.

“ Anh Yunho, em yêu anh là thật lòng, không hề gian dối. Em không muốn đâu Yunho, em không muốn nhìn người em yêu cưới người khác đâu!!! Em thật sự không muốn mà... Hứchứchức..... “ – Tiffany vừa khóc vừa nói trên vai hấn làm hấn thấy buồn bã và thất vọng vô cùng.

“Em yên tâm, anh sẽ thuyết phục umma cho anh và em ở bên nhau mà! “ – Yunho trấn an người tình. Bỗng...

“ Thừa cậu, bà và ông mời cậu sang phòng nói chuyện.” – Một tên đàn em chạy vào báo cáo. Yunho ra lệnh:

“ Được rồi, tôi sẽ qua ngay. Cho người đưa cô Hwang về nhà an toàn. “ – Nói rồi hấn quay lại hôn lên trán ả nói thầm.

“ Chờ anh nha. Anh sẽ thuyết phục được umma ! Bây giờ em về nhà nghỉ đi, tối nay anh sẽ qua gặp em sau. “

Tiffany gật đầu rồi theo đàn em ra xe về. Còn lại một mình, Yunho đi qua phòng umma để nói chuyện với pama hấn. Vừa bước vào phòng, hấn đã nhận một cái tát nảy lửa từ appa và một ánh nhìn thất vọng của umma. Hấn ngơ ngác không hiểu gì, lập tức nhận thêm một cái tát nữa. Bực bội, hấn nhìn appa với vẻ khó hiểu và oán trách. Thấy vậy bà Jung nói:

“ Ta thất vọng về con quá nhiều Yunnie à... “ – Bà vừa nói vừa lắc đầu ngồi dựa vào ghế nệm, thở từng cơn khó nhọc. Thấy vậy, Yunho định chạy lại bên bà thì ông Jung gầm lên:

“ĐỪNG CÓ ĐỤNG VÀO BÀ ẤY!!! THẲNG BẮT HIẾU, MÀY CỨT ĐI THEO CON ĐIỂM CỦA MÀY ĐI!!! BÀ ẤY KHÔNG PHẢI LÀ MẸ MÀY!!! CỨT ! CỨT KHỎI MẮT TAO NGAY!!! “

Yunho đứng yên cúi đầu hứng cơn thịnh nộ của ông Jung mà trong lòng vô cùng bất bình. Hấn rối trí chẳng biết phải nói sao...

“Tao nói cho mày biết, lần cuối! Một là cắt đứt với con nhỏ kia và lấy con trai nhà họ Kim, hai là mày ra khỏi nhà! Nếu mày muốn umma mày chết thì chọn cách sau đi!!! Mày đang giết umma mày đấy!!! Mày chọn đi, CHỌN ĐI!!!” – Ông Jung quát lên, nhưng tuy giận, giọng của ông đã dịu xuống một chút. Hấn quì xuống dưới chân umma, đau khổ nói:

“ Umma, con không yêu cậu ta, làm sao con có thể kết hôn với cậu ta được? Người con yêu là Tiffany! Con và em ấy thật lòng đến với nhau, xin umma, appa hãy chấp nhận chúng con... “

“ Conconthậtlàtata” – Tức giận nhìn hấn, bà Jung nói lắp bắp, rồi chợt ngắt xủ vì không chịu được những nỗi lòng hấn nói. Hấn hoảng hốt ôm chầm lấy bà mà gào thét:

“ Umma ! Umma ! Umma! Người đâu??? Chuẩn bị xe cho ta nhanh lên!!! “ – Yunho vội vàng hối thúc đám đàn em. Ông Jung vì lo cho vợ nên không nói đến chuyện Yunho nữa, chỉ lo chạy thực mạng hối thúc người làm nhanh nhanh đưa vợ đến bệnh viện.

Ngồi trong xe, Yunho ôm lấy bà Jung mà cầu nguyện:

“ Umma, tỉnh lại đi umma, con xin umma, hãy tỉnh lại!!! Lạy chúa, xin người hãy cứu umma con, con bằng lòng kết hôn với cậu ta, xin người!!! “

Yunho khóc. Hấn đã khóc. Một kẻ như Yunho, đã khóc. Hấn đồng ý lấy cậu Kim gì đó, hấn đồng ý! Chỉ cần umma hấn tỉnh lại, chuyện gì hấn cũng làm!!!

“ Chạy nhanh hơn nữa đi!!! “ – Ông Jung ra lệnh cho người tài xế. Sau đó, ông quay sang trấn an con trai.

“ Con bình tĩnh đi! Bà ấy không sao đâu, bà ấy rồi sẽ qua khỏi thôi! Cầu trời, hãy thương xót cho vợ con, bà ấy hiền từ không làm hại ai bao giờ, xin hãy cứu lấy bà ấy!”

Khi xe đến bệnh viện, Yunho vội ẵm bà Jung chạy như bay vào, vừa chạy hấn vừa la hét đòi bác sĩ om sòm:

“ Bác sĩ! Bác sĩ đâu? Mau cứu lấy bà ấy, nhanh lên! NHANH LÊN!!! “

Bà Jung được đưa vào phòng cấp cứu. Yunho muốn theo vào trong lắm nhưng không được, đành ngồi ở ngoài chờ. Hắn ngồi xuống ghế, chấp tay cầu nguyện cho bà qua khỏi cơn bạo bệnh. Nếu không, hắn sẽ cắn rứt lắm khi làm bà giận đến ngắt đi như vậy.

“ Cạch “ – Bác sĩ đi ra, cả Yunho lẫn ông Jung đều chạy đến hỏi han dồn dập.

“ Bác sĩ! Umma tôi sao rồi? Bà ấy có bị gì không? “ – Yunho nhanh chóng hỏi.

“ Bác sĩ Shim! Vợ tôi ra sao rồi? “ – Ông Jung lo lắng.

“ Ông Jung, cậu Jung, xin hãy bình tĩnh. Bà Jung đã qua cơn nguy hiểm, nhưng có điều này xin ông và cậu đây chuẩn bị tâm lí. Vì tể bào ung thư đã di căn khắp cơ thể nên bà nhà chỉ sống khoảng được 2-3 tháng nữa, tôi khuyên ông và cậu đây chăm sóc bà kĩ hơn và lo chuyện... “

Bác sĩ chưa nói hết, Yunho đã diên loạn gào lên:

“ Bác sĩ!!! Ông nói dối đúng không??? Umma tôi không bị gì phải không ??? Các người đã chẩn đoán sai cho umma tôi, umma tôi không bị gì hết, các người nói láo!!! Tôi không tin!!! Tôi không tin!!! “

“ Cậu Jung, xin hãy bình tĩnh. Thực sự bệnh của bà Jung không chữa được nữa... “ – ngừng một chút, ông bác sĩ nói tiếp.

“ Bà Jung bị ung thư gan, tuy đã chữa được bảy tám phần, nhưng tể bào ung thư đã di căn đến khắp cơ thể, một phần do ảnh hưởng của bệnh tim bẩm sinh nên mạng sống bà ấy chỉ kéo dài được 2-3 tháng là cùng. Xin cậu bớt đau lòng! Hiện tại, để kéo dài mạng sống của bà thì người nhà nên tạo cho bà Jung có một tâm trạng thoải mái, tránh những việc buồn phiền vì nó ảnh hưởng rất lớn đến bệnh tình của bà, ngoài ra chúng tôi sẽ cố gắng hết sức của mình. Mong ông Jung và cậu Jung hãy lưu ý. Tôi xin phép đi trước “

Dứt lời, bác sĩ gật đầu chào ông Jung rồi đi. Ông Jung gật đầu tiễn bác sĩ rồi quay lại nhìn hắn:

“ Những gì cần nói bác sĩ đã nói hết rồi và con cũng nghe rồi đó. Umma con chỉ sống được 2-3 tháng nữa thôi. Con nên suy nghĩ về những gì mình nên làm từ bây giờ đi là vừa!!! “

Nói xong, ông Jung đi về phía phòng bà Jung đang nằm. Ngồi xuống cạnh bà, ông thì thầm nói:

“Kyo à ! sao em mang bệnh không nói với anh? Vì sao vậy em? Em có biết những gì bác sĩ nói với anh làm anh đau lắm không? Em nỡ bỏ anh mà đi sao Kyo? Em hứa với anh là sẽ sống thật khỏe rồi còn nhìn mặt cháu nội cơ mà? Sao lại định bỏ anh đi hả Kyo? “ – Vừa nói, ông vừa khóc nức nở.

“ Em phải sống để còn gặp con dâu em nữa chứ, thằng bé xinh đẹp giống em lắm Kyo à! Em còn nhớ khi em gặp thằng bé lần đầu tiên không, em đã nói với anh là em muốn sau này thằng bé là con dâu em, em muốn con em lấy thằng bé . Điều em muốn sắp thành hiện thực rồi đó. Hứa với anh là em sẽ sống đi! ”

Yunho đứng ngoài cửa, nghe tất cả gì mà ông Jung nói. Tự thâm tâm hắn, có một cái gì đó bùng lên như ngọn lửa. Hắn khuyu xuống sàn nhà, bắt giắc khóe mắt hắn chảy dài theo từng suy nghĩ.

“ Chúa ơi, con xin người, con xin người hãy cứu umma con! Dù phải đánh đổi hạnh phúc của con, con cũng xin người hãy cứu umma con!

Umma à! Con xin lỗi umma, vì con cãi umma, vì con làm umma tức giận nên umma mới ra nông nỗi này. Umma à, con đồng ý lấy cậu ấy! Con xin umma hãy sống, con xin lỗi umma mà!!!

Con sẽ chia tay với Tiffany, con sẽ lấy JaeJoong , umma đã chọn. Con đồng ý tất cả !!! Umma à, con xin umma hãy sống!!! Umma đừng bỏ con, umma ơi!

Con chấp nhận tất cả con xin umma đừng rời bỏ con “

“ Yun hyung, umma sao rồi? Appa đâu, sao hyung lại ở đây? “ – Tiếng của ChangMin vang lên làm hắn giật mình. Hắn đứng dậy, khẽ bảo:

“ Umma không sao, đã qua cơn nguy hiểm. Appa đang ở bên trong với umma. Ai báo cho em biết vậy? “

“Em đi học về thấy nhà không có ai, hỏi quản gia Bae thì mới biết umma được đưa vào bệnh viện rồi nên em chạy vội vào ngay. Mà sao mắt hyung đỏ thế, hyung khóc hả? “

“Không có gì đâu, em vào với appa đi, hyung đi làm thủ tục nhập viện cho umma!”

Nói xong hần rảo bước đi thật nhanh. Hần không muốn ai thấy mình khóc, nhưng hần đâu biết, em hần – ChangMin, nhóc đang nhìn theo hần mà lắc đầu chán nản.

“ Yun hyung, hyung có biết hyung nói dối dở lắm không?

Em thất vọng về hyung nhiều lắm! Em biết vì sao umma phải vào bệnh viện, em biết appa hay suy tư một mình.

Cô ta chỉ là một đứa call girl thôi, cô ta chỉ yêu tiền của hyung thôi, hyung có cần cãi lại appa vì cô ta không? Có đáng không hyung? Umma có mệnh hệ gì thì cô ta chết dưới tay em là cái chắc!

Hyung là một thằng ngốc, có mắt cũng như mù! JaeJoong hyung đẹp người lại đẹp nết, hyung không chịu lại đi theo đứa con gái buồn son bán phần, bán thân vì tiền thế ư?

YunHo hyung là một thằng ngốc, ngốc nhất trần đời!!! “

ChangMin bước vào phòng bệnh một cách lặng lẽ, cậu không muốn làm kinh động đến bà Jung khi bà đang ngủ. Đứng sau ông Jung, cậu nói khẽ:

“ Appa, appa về nghỉ đi, con ở đây với umma được rồi! Appa mệt lắm rồi phải không? “

“ Uhm, được rồi! Khi nào umma tỉnh dậy thì gọi cho appa nhé!” – ông Jung nhìn ChangMin cười hiền rồi đứng dậy đi về.

Về đến nhà, ông Jung gọi Yunho vào phòng thờ tổ ngay lập tức. Hần lú lú theo sau không dám hó hé câu gì. Đứng trước bàn thờ tổ của dòng họ, ông quì xuống dập đầu tạ tội trước tổ tiên mà nói:

“ Con, Jung Ji Hoon, nay xin tạ lỗi trước tổ tiên vì đã không làm tròn trách nhiệm của một người đứng đầu gia tộc, lại còn rước *** về làm dâu nhà họ Jung. Để không làm thanh danh nhà họ Jung bị hoen ố, con xin lấy cái chết của con ra để rửa sạch sự nhuốc nhơ này! “

Nghe ông Jung nói thế, Yunho tá hỏa, liền vội quì xuống trước mặt ông mà cầu xin:

“ Appa, xin appa đừng nói những lời như thế, con đồng ý, con đồng ý lấy cậu Kim , xin appa đừng nói thế !!! “ – Hần nói ngoài miệng nhưng trong lòng hần đang rất đau, hần đau vì tình yêu của hần không được chấp nhận, hần đau vì nghe appa nói như vậy, hần là một người con bất hiếu, hần biết hần đã làm appa và umma buồn rầu. Hần đành hi sinh tình yêu của mình để làm appa và umma vui lòng vậy.

Ông Jung nghe hần nói thế thì mặt mày như nở hoa, nén đi nụ cười hài lòng ông bảo:

“ Ta luôn muốn những điều tốt đẹp đến với các con, vì thế ta đã chọn cho con người vợ tốt. Con nên trân trọng những gì con có. “ – Ông Jung bóp nhẹ vai hần rồi đi ra. Hần thất thểu về phòng mình, ngã vật xuống giường, nhắm mắt hồi tưởng lại những gì hần đã nói, đã làm với appa, với umma, miệng chỉ nói một câu duy nhất:

“ Tiff, anh xin lỗi, anh không thể bất hiếu với appa, umma. Xin em hãy quên anh đi... “ – Rồi, mặt hần lạnh như tiền, hần nói thầm.

“ Kim JaeJoong!!! Tôi sẽ cho cậu biết kết cục của người chia rẽ tình yêu của tôi là như thế nào!!!”

4. Chương 4

Về phía nhà họ Kim, từ khi nghe JaeJoong nói đồng ý, ông bà Kim chỉ im lặng nhìn nhau, chốc chốc lại thở dài. Không khí trong nhà thật ảm đạm, không có vẻ gì là sắp sửa có đám cưới xảy ra. JaeJoong nhốt mình trong phòng, mọi chuyện trong nhà bây giờ đều do HeeChul và YongWoon sắp xếp, lo liệu cả.

“ Thừa phu nhân, đồ cưới của cậu út đã được đưa đến. Có cần kêu cậu xuống.....”

Không đợi quản gia Yoo nói hết câu, bà Kim đã rầu rĩ nói:

“ Không cần đâu! Hãy để thằng bé yên tĩnh, nghỉ ngơi vài ngày nữa, nó mệt lắm đấy. Còn đồ thì ông cứ treo vào phòng nó đi. Nó sẽ thử sau. “

“Vâng thưa phu nhân. “

Quản gia Yoo đi, chỉ còn lại mình bà Kim lọt thỏm trong chiếc ghế bành giữa phòng khách suy nghĩ về những gì mình đã làm. Bà tự nói với bản thân mình:

“ JaeJoong, con yêu của mama, con phải sống cho thật hạnh phúc con nhé. Có lẽ mama và papa đã sai khi không cho con lựa chọn việc hôn nhân của mình, nhưng xin con hãy hiểu cho mama và papa, bọn ta không muốn thế đâu “

Mỗi lời nói của bà là một giọt nước mắt chảy xuống gò má. Bà khẽ lau nó đi nhưng những giọt nước mắt cứ thế lăn dài, lăn mãi, chúng rơi xuống mặt sàn xốt xa. Nhắm mắt để quên đi nỗi buồn, nhưng càng muốn quên, bà càng nhớ. Bà đứng dậy đi về phòng mình. Ngang qua phòng JaeJoong, bà nghe tiếng khóc của cậu. Đứng bất động một hồi lâu trước cửa phòng cậu, hít thật sâu để lấy can đảm, rồi bà vịn nhẹ ổ khóa, bước vào trong. Bà thấy cậu đang úp mặt vào gối khóc nức lên từng cơn, nhìn bờ vai run run của cậu, tim bà quặn thắt lại. Ngồi lại bên giường cậu, ôm cậu vào lòng, bà dỗ dành:

“Joonggie ngoan, đừng khóc nữa. Mama không muốn thấy con khóc đâu. Khóc nhiều quá sẽ đau mắt lắm, sẽ không còn xinh đẹp nữa đâu! “

Nghe tiếng mẹ nói, JaeJoong quay lại, vội lau đi những giọt nước trên đôi mắt mọng đỏ sưng húp vì khóc quá nhiều, khẽ gật đầu. Thấy cậu không khóc nữa, bà thở phào vuốt lại mái tóc rối của cậu, vỗ vỗ vào đầu cậu âu yếm:

“ Joonggie ngoan quá! Nghe mama nói đây, Joonggie của ta đã lớn rồi, sắp lấy chồng rồi! Con không nên khóc nhè như vậy, sẽ xấu lắm đấy. Chồng con sẽ không yêu con đâu!

Nhớ sau này về nhà chồng phải biết lễ phép với cha mẹ chồng nghe chưa? Phải biết vâng lời chồng đấy! Phải nhường nhịn em chồng nữa đấy! Và quan trọng là phải biết giữ sức khỏe đó nha con! Không có mama bên cạnh lo cho con đâu biết chưa? “

JaeJoong gật đầu không nói. Bà Kim khẽ cười bảo cậu:

“Bây giờ Joonggie đi rửa mặt rồi xuống ăn cơm nhé!Mấy ngày nay con đã không ăn gì rồi! “

Cậu đứng dậy, đi vào phòng tắm, không nói một lời.

Đi xuống phòng ăn , cậu thấy mọi người đã tề tựu đông đủ ngay bàn ăn. Kéo ghế ngồi xuống, cậu khẽ nói:

“Con mời mọi người ăn cơm. “

Ông Kim chỉ nhìn cậu rồi thở dài:

“ Joonggie, con ăn sườn đi, món này papa kêu nhà bếp làm cho con đấy! Ăn nhiều vào đi con! “ – Ông gấp cho JaeJoong. – “ Mấy đứa cũng ăn đi. Đừng có ngồi chống đũa như thế! “

Nghe ông nói, cả nhà nhìn nhau rồi cũng cầm đũa lên ăn. Riêng JunSu từ khi bắt đầu ngồi vào bàn, cậu đã muốn ới nhưng cố kìm nén cho qua bữa. Nhưng gần cuối bữa, có lẽ vì nhịn không được nữa, cậu đành lao vào toilet , nôn thốc nôn tháo. Dựa vào tường, Junsu thở dốc mệt mỏi. Cậu vốc nước rửa mặt rồi làm vẻ tươi tỉnh đi ra ngoài.

Phía ngoài, ông bà Kim hết nhìn cậu con út rồi nhìn cậu con thứ hai mà lo lắng. Thấy cậu bước ra, bà Kim lên tiếng:

“ Con sao vậy JunSu? Con đau ở đâu hả? Mama gọi cho bác sĩ Shim khám cho con nhé! À, con muốn ăn cháo không, mama nói nhà bếp nấu? “ – bà lo lắng.

JunSu mệt mỏi trả lời nhưng trong giọng nói có chút gì đó lo sợ:

“Không cần đâu mama, con không sao. Chỉ là đau dạ dày chút thôi, uống thuốc là được rồi! Con muốn nằm nghỉ một chút ạ, con xin phép! “

Cậu nói xong, nhanh chóng bước về phòng mình, ngã vật xuống giường. Nhắm mắt, cậu hồi tưởng những việc xảy ra lúc chiều.

——Flash back——

Đang làm việc, chợt Junsu thấy chóng mặt. Cậu buông cây bút xuống dựa vào ghế nhắm mắt thư giãn. Không biết tại sao dạo này cậu rất hay bị thế, lại còn rất hay nôn khi ngồi thấy mùi thịt hoặc cá nữa. Junsu định chiều nay họp hội đồng xong, cậu sẽ đi khám. Nhưng có lẽ phải đi ngay bây giờ thôi! Nghĩ là làm, Junsu tắt máy tính, khóa cửa phòng và dặn thư kí chiều nay hủy hết những cuộc hẹn. Lái xe đến bệnh viện Seoul, trong lúc chờ gọi tên, YooChun chồng cậu nhấc tin đến:

From : Mặt chuột

Susu, anh xin lỗi, hôm nay anh có hẹn với khách hàng nên không về nhà cùng em được. Sorry em yêu, anh sẽ đền cho em sau.

Yêu em nhiều!

Junsu mỉm cười rồi tắt điện thoại, vì cậu biết trong lúc tiếp khách, anh sẽ không nhận cuộc gọi. Đúng lúc đó, cô y tá mời cậu vào phòng khám.

“Cậu Kim JunSu! “

“Vâng, tôi đây! “

“Cậu Kim, mời vào! Bác sĩ Shim đang đợi! “

Junsu đứng dậy theo cô y tá vào phòng khám. Sau khi khám và làm các thủ tục xét nghiệm, cậu ngồi đợi kết quả. Cậu lấy điện thoại nhắn tin cho YooChun nói lát nữa mình sẽ qua chỗ anh, rồi cả hai cùng về.

“ Cậu Kim JunSu! “ – giọng cô y tá vang lên khiến Junsu giật mình đứng bật dậy.

“ Có gì không thưa cô? Kết quả xét nghiệm của tôi đã có chưa vậy? “

“ Cậu Kim, kết quả khám của cậu đã có rồi, xin mời theo tôi. “

Đi theo cô y tá vào phòng, Junsu đối diện với vị bác sĩ già đang cầm trên tay kết quả xét nghiệm của cậu, ông nhìn cậu mỉm cười.

“ Chúc mừng cậu Kim, cậu đã có thai hơn một tháng rồi! “

Quá bất ngờ trước tin này, Junsu không tin vào tai mình nữa, cậu lắp bắp hỏi:

“ Bác sĩ Shim, ông không gạt tôi đấy chứ??? Tôi có thai à ? “ – Junsu dồn dập hỏi. Cậu vui lắm, rất vui khi nghe ông Shim nói thế.

“Vâng, đúng vậy thưa cậu Kim. Tuy nhiên thai vẫn còn bé lắm, cần tránh những hoạt động mạnh, quan hệ vợ chồng cậu cũng nên hạn chế bớt, tránh ảnh hưởng đến thai nhi. Cậu nên nghỉ ngơi nhiều hơn, tôi sẽ kê cho cậu thuốc an thai kết hợp với thuốc bắc. Như vậy thai sẽ khỏe hơn và không hành cậu. “

Nghe bác sĩ khẳng định thế, Junsu vui lắm, cuối cùng kết tinh tình yêu của cậu và YooChun đã sắp chào đời rồi!

“ Xin chúc mừng cậu! Tôi sẽ thông báo tin vui này cho chủ tịch Park và ông bà Kim, cả Park thiếu gia nữa!”

“Cảm ơn ông! Bác sĩ Shim, ông cứ thông báo cho ông nội tôi và cha mẹ tôi, còn chồng tôi thì... à, ừm... tôi muốn tự mình nói cho anh ấy biết. Cảm ơn ông!”

Cúi chào bác sĩ Shim, Junsu lên xe chạy đến khách sạn Shine, khách sạn bậc nhất của Seoul thuộc quyền sở hữu của Park gia. Ngồi trong xe, chốc chốc cậu lại lấy tay xoa bụng, khẽ mỉm cười rồi nói:

“ Con yêu, chào mừng con đến với thế giới này. Umma và appa sẽ chăm sóc con thật tốt, con yêu! Umma yêu con lắm!”

Khách sạn Shine

Bước nhanh về phía phòng giám đốc, Junsu khẽ gật đầu chào những nhân viên đang làm việc. Tất cả đều cúi đầu chào vị thiếu phu nhân của họ. Cậu muốn chào ông nội trước rồi sang phòng anh nhưng ông cậu đã rời khỏi nên cậu đành quay xuống phòng Yoochun. Cậu bấm nút thang máy để xuống tầng dưới, bỗng cửa thang máy mở ra, và trong thang máy là một cặp tình nhân đang ôm hôn nhau không chú ý đến xung quanh. Cậu nhìn thấy, nhưng không muốn tin vào mắt mình, người đang ôm cô gái tóc nhuộm vàng lại chính là chồng cậu, người đầu ấp tay gối với cậu! Đánh rơi chiếc thoại xuống sàn, vô tình Junsu gây ra tiếng động làm đôi tình nhân kia buông nhau ra nhìn về phía cậu. Yoochun ngơ ngàng nhìn cậu, còn cô ả kia dừng nép vào hắn, đưa mắt ngó cậu khó chịu. Ầ lên tiếng:

“ Anh kia, sao không biết lịch sự vậy?”

Tiếng quát của ả làm Junsu giật mình, cậu đưa mắt ngó sang ả, chậm rãi nói từng tiếng nặng nề:

“Tôi xin lỗi...”

Junsu nói xong, quay sang nhìn anh với ánh mắt trách móc rồi quay lưng đi như chạy. Thấy cậu chạy đi, Yoochun định chạy theo giải thích nhưng cô ả kia đã nắm tay gã lại:

“ YooChun, chúng ta tiếp tục đi ! “ – Cô ả trơ trẽn nhìn gã nhưng gã đã kéo tay cô ả ra lạnh lùng nói.

“ Về đi Jess, anh mệt rồi! “

Nói xong, gã bỏ mặc cô ả đứng như phỗng trong thang máy còn mình thì chạy vội theo Junsu.

Về phần Junsu, sau khi nhìn thấy chồng mình đang ôm hôn một cô gái khác, cậu rất giận, và giờ cậu đang khóc rất nhiều. Đau quá... Nỗi đau ở con tim... Nỗi đau chẳng thể nào xoa dịu...

Ngồi trong xe, Junsu khóc như chưa bao giờ được khóc. không phải là lần đầu cậu biết anh ngoại tình bên ngoài nhưng tại sao lần này cậu lại đau đến thế? Bụng cậu có cảm giác quặn lên từng hồi, cậu đau lắm! Không chạy xe nổi nữa rồi!

Xoa lên bụng mình, cậu khẽ nói: “ Con yêu, đừng làm umma đau, con yêu ngoan đi con, umma thương con lắm! “

——-End flash back——-

Nằm xuống chiếc giường, Junsu nhắm mắt, nhưng nước mắt cứ rơi mãi, rơi mãi. Junsu không thèm lau, cậu cứ để nó rơi ướt đầm cả chiếc gối mình nằm. Chợt tiếng chuông điện thoại reo lên, Junsu với tay cầm lấy nó. Nhìn vào màn hình điện thoại, JunSu không muốn bắt máy. Cậu đặt máy về lại chỗ cũ, nằm lại xuống giường và tiếp tục chìm đắm trong những suy nghĩ hỗn loạn.

“ Mình có sai lầm không khi lấy anh ta???

Mình biết anh ta là một con người đào hoa, lại hay lăng nhăng, nhưng mình đã tin anh ta. Khi anh ta lấy mình, mình tin anh ta sẽ bỏ hết những mối quan hệ bên ngoài. Mình phải làm sao đây??? Mình mệt mỏi lắm rồi!!! Thật sự!!!

Mình phải bỏ cuộc thôi. Mình phải ly hôn với anh ta thôi. Mình không muốn trái tim mình phải đau hơn nữa, nó đã chịu đủ những tổn thương do anh ta gây ra rồi.

Nhưngcònbé con của mình thì sao??? Không lẽ nó sinh ra mà không có cha saokhi nó lớn lên.....nó sẽ mặc cảm về thân thể của nó mất.....

Nhưng mình không thể sống với anh ta được nữa!!! Mình phải làm sao đây, mình rối trí quá!!!

Con yêu! Umma phải làm sao đây, làm sao đây hả con?

Umma yêu con lắm, nhưng umma hận appa con lắm! Con chỉ cho umma đi con yêu! Umma đau lắm con à!

“

Junsu khóc như mưa, cậu ngồi bó gối trên giường ngắm mưa ngoài cửa sổ đang rơi như trút nước. Có phải ông trời khóc thương cho cậu không?

Tiếng điện thoại bàn reo buộc cậu phải rời khỏi những suy nghĩ mà bắt máy:

“ Yoboseyo! “

“ ”

“Cháu xin lỗi ông, cháu đang ở nhà mẹ cháu ạ. Cháu sẽ về ngay ạ!”

“ ”

“Không cần đâu ông , cháu tự về được rồi ạ “

“ ”

“ Dạ cháu sẽ về ngay, thưa ông ! “

“ ”

“Cháu biết rồi ạ! Cháu chào ông!”

Gác máy, Junsu thở dài bước vào phòng tắm rửa mặt và chải lại tóc rồi đi xuống nhà.

Phòng khách lúc này rất vắng vẻ, chỉ có người làm đang dọn dẹp. Quản gia Yoo từ trong bếp đi ra, thấy cậu ông nói:

“ Cậu hai , chủ tịchPark có gọi qua nói cậu về bên ấy gấp! Khoảng 10 phút nữa xe nhà bên ấy qua đón cậu, họ nói cậu ngồi chờ.”

“ Được rồi, bác yên tâm, tôi ngồi đợi ở đây được rồi! “ – Cậu ngồi xuống ghế chờ đợi.

Đúng 10 phút sau, một người làm vào báo là xe đến. Junsu khoác áo vào rồi đi về nhà chồng.

Lúc này, tại nhà họ Park, ông Park Jung Min đang cực kì giận dữ khi nghe người trợ lí của mình báo cáo lại là YooChun đi với Jessica, làm JunSu giận bỏ về nhà mẹ. Lại thêm chuyện bác sĩ Shim vừa gọi điện đến chúc mừng việc ông sắp có cháu cố nên ông phải kêu người đón JunSu về đây hỏi cho ra lẽ. Mặt khác, ông cho người đi tìm YooChun, bắt gã về trị tội.

Bước vào nhà, Junsu đã thấy ông Park gọi trên ghế trường tộc, lại có trợ lí Eunhyuk đứng kế bên nên cậu cũng hơi sợ. Cậu khép nép đi lại, cúi đầu chào ông.

“ Thưa ông cháu mới về! Cháu xin lỗi ông vì về nhà mẹ mà không báo trước ạ.”

Thấy cháu dâu về đến nhà an toàn, ôngPark thở phào nhẹ nhõm.

“ Được rồi! Nhớ mẹ thì về nhà thăm mẹ là điều hợp lí, ông không trách đâu! Nhưng mà mai mốt đi đâu nhớ phải báo với ông một tiếng để ông yên tâm nhé!”

“Vâng, cháu biết rồi ạ! “

“ À, JunSu này, cháu có thai rồi đúng không? Sao không nói cho ta biết, cháu như vậy là không được đâu đấy! Cha mẹ cháu biết chưa? “

“Dạ thưa ông. Thai chỉ mới được hơn một tháng nên cháu đợi thai lớn hơn một chút sẽ nói cho ông và mọi người biết. Cháu xin lỗi đã làm ông lo lắng ạ. “ – Junsu cúi đầu xin lỗi.

“ Aishhhhhhhh ! Có thai là chuyện tốt, cháu việc gì phải xin lỗi! Từ bây giờ, cháu phải ăn uống và nghỉ ngơi nhiều vào, nghỉ vài bữa cho khỏe đã rồi hãy đi làm. Phải bồi bổ cho nhiều vào thì cả mẹ và con mới khỏe. Ta phải gọi điện cho bà cháu mới được, bà cháu mà biết tin này chắc sẽ mừng lắm đây! Bây giờ cháu lên phòng nghỉ đi!”

Nhận thấy ông rất vui vẻ, Junsu không dám nói với ông rằng cậu định sẽ li hôn với YooChun. Cậu lễ phép nói:

“ Vâng, cháu xin phép ông! Chào ! Eunhyuk – ssi tôi lên phòng! “

Một ánh nhìn luyến tiếc của anh nhìn về cậu không đành lòng ...

“Được rồi! Được rồi! Lên nghỉ đi! “ – ÔngPark xua tay ra hiệu không cần thi lễ.

JunSu đi lên phòng mình – phòng của hai vợ chồng cậu. Đứng nhìn bức hình treo ngay đầu giường, cậu ứa nước mắt, tấm hình chụp anh và cậu đang hôn nhau mà sao giờ nhìn vào cậu thấy chất đặng thế không biết. Lê chân đến tủ quần áo, Junsu lấy cho mình một bộ đồ rồi đi vào nhà tắm. Ngâm người trong nước nóng có thêm tinh dầu giúp cậu sáng khoái được phần nào. Nhìn xuống bụng mình, cậu mỉm cười vu vơ, xoa nhẹ bụng cậu nói khẽ:

“ Con yêu, con là tất cả của umma đây! Umma yêu con nhiều lắm! “

Thấy mình tắm cũng đã lâu, Junsu đứng dậy mặc áo bông tắm ra ngoài thay đồ. Ra khỏi phòng tắm, cậu đã thấy YooChun ngồi trên ghế sofa nhìn cậu. Gã đi tới gần Junsu, cậu vội né đi chỗ khác, nói mà không nhìn gã lấy một lần:

“Anh đi tắm đi. Nước em đã pha cho anh rồi đó. “

Yoochun nhìn cậu nhưng không nói gì, chỉ lặng lẽ cầm quần áo cậu để sẵn trên giường đi vào phòng tắm. Junsu mệt mỏi đến bên giường nằm xuống, nhắm mắt cố dỗ giấc ngủ. Cậu tắt bớt đèn, kéo chiếc chăn lên che người mình. Một mệt quá... Có lẽ Junsu cần chợp mắt một chút.

Bỗng cậu cảm nhận một vòng tay ôm lấy mình âu yếm. Mở mắt, cậu thấy gã đã tắm xong và đang ôm mình.

Mọi hôm, nếu được như thế này, Junsu sẽ hạnh phúc lắm. Nhưng hôm nay cậu bỗng thấy ghê tởm quá, cậu ghê tởm vòng tay ấy, vòng tay đã ôm người khác. Cậu khó chịu khéo tay hấn ra khỏi mình và nói:

“ Hôm nay em mệt lắm, ngủ đi!”

Cậu quay lưng ngược lại với hấn, không muốn nhìn thấy gương mặt ấy. Nhưng hấn vẫn thì thầm:

“ Anh xin lỗi ! Susu! Anh hứa từ nay anh sẽ không làm em buồn nữa...” – Gã vừa thì thầm vừa hôn lên chiếc gáy trắng ngần của cậu. Nếu như mọi hôm, cậu sẽ vui lắm. Nhưng hôm nay cậu ghê sợ cái hôn ấy, cái hôn đã dành cho người khác.

Gã tiếp tục kéo nụ hôn mình xuống bờ vai mịn của cậu, gã nút lên từng khoảng da thịt cậu, để lại trên ấy vô số dấu đỏ sở hữu. Để mặc gã muốn làm gì thì làm, cậu nhắm mắt không muốn thấy cảnh đó. Điều đó làm cho gã khó chịu. Gã hỏi:

“ Em làm sao vậy? Xin lỗi thì cũng xin lỗi rồi, em còn muốn anh phải làm gì nữa đây? “

Junsu im lặng không trả lời, và thái độ đó của cậu làm gã điên tiết. Quay người cậu lại, gã nắm lấy cằm của cậu bắt cậu phải nhìn gã.

“ Anh hỏi em, bây giờ em muốn anh làm gì nữa đây? Sao em không trả lời anh? Em khinh anh đến vậy sao? Em ghê tởm anh đến mức đó sao? Trả lời anh đi JunSu, trả lời đi!!! “ – Gã hét lên. Junsu sợ lắm, cậu cố ngăn tiếng khóc.

“ Em mệt lắm, em không có gì để nói với anh hết! “ – cậu trả lời.

“ Em không có muốn nói với anh gì hết sao? Anh biết anh có lỗi khi đi với cô ta, anh cũng đã xin lỗi em rồi! Bây giờ em còn muốn anh phải làm sao để em vừa lòng hả? Em nói cho anh biết đi! NÓI ĐI!!! – Yoochun nắm lấy vai cậu đau điếng. Quá lắm rồi! Sức chịu đựng của cậu đã đến giới hạn, cậu nhìn thẳng vào mắt gã mà hét lên:

“ĐƯỢC! ANH MUỐN BIẾT CHỨ GÌ??? TÔI NÓI CHO ANH BIẾT, TÔI MUỐN LI HÔN ĐÓ! LI HÔN ĐI!!!

ANH LÀM TÔI MẤT LÒNG TIN VÀO ANH MẤT RỒI!!!

TÔI CỨ NGỜ KHI ANH LẤY TÔI, ANH SẼ BỎ HẾT NHỮNG CÔ GÁI BÊN NGOÀI MÀ LO CHO TÔI!!!

NHƯNG TÔI ĐÃ LÀM!!!! TÔI NHÌN LẦM ANH! VÀ TÔI NGHĨ TÔI SAI RỒI, TÔI SAI KHI LẤY ANH! NĂM XƯA NẾU TÔI SUY NGHĨ KĨ CÀNG HƠN, TÔI ĐÃ KHÔNG LẤY ANH! HYUKJAE CÒN TỐT

HƠN ANH NHIỀU, THẾ MÀ TÔI LẠI ĐI CHẤP NHẬN ANH!!! TÔI HẬN ANH, PARK YOOCHUN!!! “
– Junsu nói xong những uất ức dồn nén trong lòng, liền đẩy gã qua một bên. Cậu bước nhanh về phía tủ áo, nhưng gã đã nhanh hơn cậu. Gã nắm lấy cổ tay của cậu khéo mạnh, đẩy cậu xuống giường, nhìn cậu giận dữ. Gã gầm lên:

“ EM MUỐN LI HÔN VỚI TÔI CHỨ GÌ??? EM MUỐN TRỞ LẠI VỚI THẮNG HYUKJAE ĐÓ SAO??? ĐƯỢC, TÔI CHO EM TOẠI NGUYỄN, NHƯNG MỘT NGÀY CÒN LÀ VỢ TÔI, TÔI CẤM EM, TÔI CẤM EM KHÔNG ĐƯỢC NHẮC TÊN HẮN TRƯỚC MẶT TÔI!!! HÔM NAY TÔI SẼ CHO EM BIẾT EM NHÌN LẦM TÔI TỚI MỨC NÀO!!! TÔI SẼ CHO EM BIẾT LÀM VỢ THÌ NÊN NHƯ THẾ NÀO VỚI CHỒNG MÌNH!!!”

Dứt lời, Yoochun xé toạc cái áo ngủ của Junsu. Cậu hoảng sợ đẩy hắn ra, khóc nức nở:

“ Tôi không muốn, tôi không muốn, tôi mệt lắm! Làm ơn cho tôi yên!!! Anh làm khổ tôi còn chưa đủ hay sao? Anh còn muốn tôi khổ tới mức nào nữa... Park Yoochun, tôi yêu anh... Nhưng còn anh... anh...”

Nhìn Junsu khóc, Yoochun thật sự muốn dừng lại ôm cậu vào lòng an ủi, âu yếm. Nhưng cơn giận đang chiếm lấy gã, gã tát cậu một cái rồi gào lên:

“ CẤM ĐI KIM JUNSU!!! EM KHÔNG MUỐN NHƯNG EM PHẢI PHỤC VỤ TÔI, ĐÓ LÀ NHIỆM VỤ CỦA MỘT NGƯỜI VỢ KHI CHỒNG MÌNH ĐÒI HỎI!!! “

Nói xong, Yoochun cúi xuống ngấu nghiến lấy đôi môi của cậu, mút mát khắp cái cổ trắng ngần của cậu. Đau đớn, nhục nhã khi phải chịu đựng những sự thô bạo do chính người chồng của mình mang lại, Junsu nhắm mắt, thả lỏng người cho gã muốn làm gì thì làm. Nước mắt cậu rơi xuống ướt đầm gối, cậu gần như ngất lịm đi.

Sau khi mút mát cổ cậu để lại đầy dấu đỏ, gã một lần nữa ngấu nghiến đôi môi của cậu đến sưng phồng lên. Cho đến lúc gã nhận ra hơi thở cậu đang yếu dần, gã mới tha cho đôi môi cậu. Gã muốn cậu cùng gã ân ái suốt đêm nay, vì thế gã biết không nên làm cậu ngất đi. Trượt lười một đường dài từ môi cậu xuống đến ngực, lưỡi gã tìm đến hai đầu nhũ màu hồng của cậu mà liếm láp nó.

Một tay gã mân mê đầu nhũ bên trái, miệng gã chăm sóc đầu nhũ bên phải. Bất giác Junsu rung mình vì gã cắn vào nó đau điếng.

“ Khôngahhhhhhhhhhh..... Dừng.....màđau lắm..... “ – Junsu bật khóc.

“ Em khóc gì chứ? Tôi muốn em rên tên tôi, nghe không hả? “ – Yoochun quát.

Chăm sóc cho hai đầu nhũ đến khi nó căng cứng, gã tìm xuống phần nhục nhối của cậu. Bằng một phát xé điệu nghệ của gã, cái quần của cậu trong thoáng chốc nằm trên sàn nhà. Gã nắm lấy cậu nhỏ của cậu vuốt ve xoa nắn. Cậu uốn cong người, vùng vẫy cố thoát khỏi gã, tay nắm thùm thụp vào lưng gã.

“ Ahhhhhh.....buôngrađiahhhhhhhhhhh.....làmơn....đi.....tha.....cho.....tôi đi..... tôi..... ah.....” – Junsu van xin.

Thái độ chống đối của cậu làm Yoochun điên tiết, gã cho cậu nhỏ của cậu vào miệng cắn ngay đỉnh làm cơn khoái cảm dâng lên trong cậu. Junsu ghét bản thân mình sao quá nhạy cảm với gã, cậu cố vùng vẫy để thoát khỏi gã nhưng không được. Bất lực, cậu nằm xuống nhắm mắt, mong sao cho đêm nay qua thật mau, mặc kệ gã muốn làm gì thì làm trên cơ thể cậu.

Yoochun mút “nó” ngày càng nhanh và mạnh, điên tiết, hắn cắn vào “nó”. Điều đó làm Junsu phải uốn cong người phóng ra từng đợt trong miệng gã. Một mỗi sau đợt giải phóng vừa rồi, cậu rất mất sức. Lại thêm cái thai hành cậu khiến cậu như muốn ngất lịm đi.

Nhưng gã đâu để yên cho cậu ngủ như thế. Nâng chân cậu cao hơn một chút, gã đã nhìn thấy cái lỗ hồng hồng bé tí đang phập phồng, “nó” làm gã căng cứng, và gã cần “nó”, gã cần sự ấm áp bên trong “nó”. Mỗi lần vợ chồng ân ái gã đều chuẩn bị cho cậu, nhưng hôm nay gã ghen với mối tình đầu của cậu, gã tức vì cậu đòi li hôn, con quỷ trong lòng gã đã nổi điên. Gã vào trong cậu chỉ với một nhíp đẩy mà không thêm báo trước. Cậu hét lên , nước mắt lại ứa ra vì đau, đau cả thể xác lẫn tâm hồn.

“Nó” quá chặt, “nó” làm gã đau, nhưng gã cần “nó”. Gã biết cậu sẽ rất đau khi gã làm thế, nhưng gã mặc kệ, gã cần được xả những hờn ghen. Và gã trút những điều đó lên cơ thể cậu. Ngừng một chút cho cái lỗ của cậu thích nghi với cái của gã, sau đó gã đẩy từng nhíp mạnh từ chậm đến nhanh dần mặc kệ cậu có la hét bảo hấn dừng lại nhiều đến đâu chẳng nữa.

“ ahhhemchậtquá.....Susu..... Anh muốn.....nhiều hơn.....rên tên.....ahhhhhhhh.....
anh đi Susu “

“dừnglaitôi.....ahhhhhh.....đauahhhhhhhhhhhh”

Đầy Yoochun xuống nệm, cậu kéo chăn đắp cho cả hai. Dù giận gã nhưng cậu cũng không quên được bổn phận của một người vợ. Khấp người cậu đều là dấu răng dấu hôn của gã để lại, nó làm cậu ê ẩm cả người. Cố dỗ giấc ngủ, bất giác khóe mắt Junsu lại chảy ra từng dòng nước mặn đắng. Cậu tự hỏi: “ông trời, ông có làm không khi để con đồng ý lấy anh ta??? “

Sau đêm đó, Junsu không nói tiếng nào với Yoochun, mặc dù gã đã xin lỗi và hứa không ghen bậy bạ, không đi chơi với ai cả, không đối xử thô bạo với cậu như thế nữa. Cũng sau đêm đó, cậu về nhà mẹ sau khi xin ông bà nội. Ông bà Park không đồng ý cũng không được, vì cậu xin với lí do là về nhà mẹ để dưỡng thai. Nhà họ Park từ trong ra ngoài, từ già đến bé, không ai không biết thiếu phu nhân nhà này đang mang thai, thế mà gã vẫn không biết gì. Đến khi gã lên công ty tìm cậu, thấy cậu ngất xỉu, gã mới hoảng hốt ẵm cậu như bay đến bệnh viện gần nhất. Gã quát tháo các bác sĩ trong bệnh viện, các y tá thì sợ hãi khi thấy gã gần như phát điên trước phòng cấp cứu. Gã ngồi đợi mà như đang ngồi trên đồng lửa, miệng không ngừng cầu nguyện cho cậu.

Cửa phòng cấp cứu bất mở, Yoochun lao tới nắm lấy tay người bác sĩ già đang bước ra, hỏi gấp gáp:

Bác sĩ Choi trấn an gã:

“Vâng thiếu phu nhân đã mang thai hơn một tháng rồi. Tôi khuyên Park thiếu gia nên chăm sóc cậu ấy tốt hơn.”

26

“Susu, anh sai rồi! Anh đã sai khi làm em đau Su à! Xin lỗi em, em yêu.....”

Áp bàn tay cậu vào mặt mình, gã ghen ngào:

“ Susu, em tỉnh lại đi em..... Tỉnh lại nhìn anh đi em..... Con à, gọi umma dậy đi con, appa xin con đó!!! Em à, anh xin lỗi em, tại anh ghen, tại anh không tốt, anh không xứng đáng làm một người chồng..... “

“ Hức.....hứchức..... “ – Yoochun khóc khi thấy Junsu vẫn nằm im lìm trên giường. Chợt mấy ngón tay cậu khẽ động đậy, mệt mỏi, cậu mở mắt ra lạ lẫm. Cậu nhận ra đây không phải là phòng mình, bèn chống tay ngồi dậy thì thấy gã đang nhìn mình, bối rối cậu rút tay về. Quay mặt về phía cửa sổ tỏ ý không muốn gặp gã, cậu lạnh lùng hỏi:

“Sao anh lại ở đây? Sao tôi lại ở trong đây? “

“ Susu!!! Em tỉnh rồi, em làm anh lo quá Susu!!! “ – Tuy biết cậu còn giận, nhưng vì đứa con trong bụng cậu, Yoochun mặc kệ thái độ hững hờ ấy. Gã âu yếm ôm cậu vào lòng, siết chặt cậu như thể sợ cậu biến mất. Gã thì thầm:

“Susu, anh xin lỗi em! Anh xin lỗi đã làm vậy với em, anh không biết em đang mang thai mà lại làm chuyện đó một cách thô bạo với em, anh xin lỗi vì anh đã ghen với HyukJae, sự thật là anh không hề muốn mất em đâu Susu!!!” – Nói xong gã khóc nức nở.

“ Thế anh có biết cảm giác khi người chồng đầu áp tay gối của mình, người mình tin tưởng nhất cưỡng bức mình ra sao không? Sao anh không nghĩ đến cảm giác của tôi lúc đó? Tại sao hả? Anh nói đi!!! Anh nói anh ghen với HyukJae hyung, vậy còn tôi thì sao, tôi không biết ghen sao???? “

Junsu bùng nổ, cậu trút tất cả những uất ức mà cậu phải chịu mấy ngày nay vào người gã, vào từng cái đánh lên người gã.

“ Anh biết khi tôi gặp anh đang hôn cô ta, tôi đã uất hận thế nào không? Tôi giận, tôi buồn, tôi ghen, tôi đau, tôi chán nản... anh hiểu không Park YooChun??? Hôm ấy tôi muốn báo tin cho anh tôi có thai, nhưng không anh lại dành cho tôi một “món quà” bất ngờ đến vậy! Anh có biết khi tôi biết tôi có thai tôi vui lắm không? Tôi vui vì tình yêu của tôi và anh đã kết tinh trong tôi, nhưng khi nhìn thấy cảnh ấy, tôi đau lắm! Anh biết không? HẢ??? “ – Junsu trút bỏ mọi bức bối, cậu vẫn khóc, khóc rất nhiều. Mặc kệ cậu đánh Yoochun đau như thế nào, gã vẫn chịu đựng tất cả.

Siết chặt cậu hơn, gã nói:

“ Anh không hề biết em đã chịu đựng nhiều đau đớn như thế, tha lỗi cho anh nhé SuSu! Anh hứa từ nay anh không qua lại với ai nữa. Anh sẽ không ghen với HyukJae nữa. Anh yêu em Susu!!! Anh hứa đấy, hứa đấy!!! “

Junsu khóc nức nở trên vai Yoochun, cậu biết gã đã biết lỗi của mình rồi và cậu biết cậu nên khoan dung mà tha lỗi cho gã. Và vì con, cậu sẽ tha cho gã.

“ Con à appa con biết lỗi rồi, nên tha thôi, con nhỉ?” – cậu suy nghĩ. Đẩy nhẹ gã ra, cậu nói nhưng không còn gay gắt nữa:

“ Tôi vì con mà tha thứ cho anh, nhưng nếu anh còn một lần nữa như thế tôi sẽ li dị với anh đấy, anh biết rồi chứ? “

Yoochun ôm chầm lấy cậu, hôn lên đôi môi đang vênh lên mà mừng rối rít:

“ Cảm ơn em, Su à!!! Sẽ không còn lần tới nữa đâu, cảm ơn em! Cảm ơn em nhiều lắm, từ nay anh sẽ không về khuya nữa, không để em lo lắng nữa đâu!!! “

Cúi xuống hôn thật nhẹ lên bụng cậu như thể sợ thiên thần trong đó bị đau, gã cười nói:

“ Cảm ơn con, con yêu. Từ nay appa sẽ chăm sóc hai mẹ con chu đáo, appa sẽ không làm umma của con buồn nữa đâu! “

Nghe gã nói thế, cậu vui lắm. Vuốt nhẹ mái tóc của gã, cậu phụng phịu nói:

“ Con còn nhỏ lắm chưa biết gì đâu mà nói như thế. Hứa là từ nay không được như thế nữa rồi là anh không được tái phạm đâu đấy! Em yêu anh YooChun! “

Mừng rỡ, Yoochun cuốn Junsu vào một nụ hôn dài, và chỉ khi nghe tiếng gõ cửa gã mới chịu buông ra tiếc rẻ mà lên tiếng:

“ Vào đi! “

Cánh cửa bật mở, ông bà Park rào bước vào. Yoochun đứng dậy nhường chỗ cho bà Park ngồi xuống bên cậu. Nắm lấy tay cậu, bà lo lắng hỏi:

“ JunSu cháu có thai mà sao lại làm việc nhiều thế chứ? Lại không chịu ăn uống đầy đủ nữa! Như thế là không được đâu đấy! Phải ăn uống nhiều vào, không được bỏ bữa! “

Cảm kích trước tấm lòng của bà nội chồng, cậu lên tiếng:

“ Cháu xin lỗi vì đã làm hai người lo lắng. Cháu hứa khi nào gần sinh con, cháu sẽ nghỉ làm mà! Cháu cảm ơn ông bà! “

Nghe cậu nói thế, ôngPark không hài lòng tí nào, ông nói:

“ Không được, cháu phải nghỉ làm ngay bây giờ thôi! Ở nhà dưỡng thai đi, công việc đã có chồng cháu lo rồi! Nghe lời ông, nghỉ đi cháu! Ông không muốn cháu đau và cháu cố của ông vất vả đâu! Không lẽ họ Park nhà ta lại nghèo đến mức phải để cháu đi làm kiếm tiền trong lúc đang mang thai thế này à?”

Nghe vậy, Yoochun vui lắm, vì từ lúc biết Junsu có mang gã chỉ muốn cậu ở nhà. Gã đã không muốn cậu đi làm từ lúc mới cưới kìa, nhưng vì không muốn cậu buồn nên bắt buộc gã phải cho cậu đi làm. Nay có ông nội gã nói thế, gã mừng rơn vội nói hùa theo:

“ Phải đấy Susu, em nên nghỉ ở nhà thôi! Anh không muốn em và con xảy ra chuyện giống hôm nay đâu! Nghe lời anh, ở nhà đi em! “

Biết không thể nào xin được nữa, Junsu khẽ gật đầu.

“ Vâng ạ , cháu nghe ông bà vậy. “

Mỉm cười hài lòng trước sự ngoan ngoãn của cháu dâu, ông bà Park vui lắm. Riêng gã, gã chỉ muốn nhảy cẫng lên thôi.

“ Hoan hô ông bà nội! Ông bà thật sáng suốt khi bắt vợ con nghỉ làm. Su à, từ nay anh không phải lo em đi làm gặp HyukJae nữa rồi!!!

Anh không thích em gặp HyukJae đâu Susu à, dù chỉ là gặp nhau bàn về công việc. Anh ghen lắm đấy!

Ngoan ngoãn ở nhà dưỡng thai đi vợ yêu. Anh yêu em nhiều lắm vợ à! Mà anh thì không muốn em vất vả, thế nên cứ ở nhà đi cưng

“

Junsu được xuất viện ngay trong ngày sau khi bác sĩ Choi khám lại và khẳng định cậu hoàn toàn khỏe mạnh, thai cũng ổn định. Nhưng bác sĩ Choi cũng khuyên cáo cậu nên nghỉ làm ở nhà dưỡng thai, vậy nên cậu đành chấp nhận vậy. Yoochun nghe bác sĩ nói thế thì cứ nhất nhất bắt cậu nghỉ làm, thôi thì đành nghe lời gã, vì bé con của cậu là quan trọng nhất mà!

Từ ngày nhận lời đồng ý kết hôn với Jung YunHo , JaeJoong cứ thế nhốt mình trong phòng. Trừ những lúc ăn ngoài ra cậu không bước khỏi phòng dù chỉ là nửa bước. Ngồi sau chiếc đàn piano hướng ra cửa sổ, cậu đặt tay lên phím đàn dạo một bản nhạc. Từng nốt nhạc vang lên và từng giọt lệ rơi xuống từ gương mặt xinh đẹp đó. Ôi..... sao mà buồn quá! Cậu khóc vì cái gì đây, vì ai đây??? Đúng là cậu chưa có người yêu, nhưng chưa chắc là cậu chưa thương thầm nhớ trộm ai.

Bản nhạc này, cậu đàn cho người ấy, cái người mà cậu đã gặp khi cậu đang du học tại Paris. Choi SiWon, cái con người mà cậu đã thương thầm nhưng không dám nói ra vì tính nhút nhát của mình. Cho đến tận

khi anh đi cậu cũng vẫn chưa dám nói. Cậu dự định về nước cậu sẽ đi tìm anh, lấy hết can đảm ra nói với anh rằng cậu yêu anh. Nhưng dự định đó đã không thực hiện được rồi, vì chỉ còn ngày mai nữa thôi, cậu sẽ lên xe hoa về với người ta.

Khi còn ở bên Pháp, JaeJoong biết SiWon cũng yêu cậu, nhưng anh lại không nói ra vì cậu là con trai của một nhà tài phiệt còn anh chỉ là một kẻ khổ rách áo ôm được đi tu nghiệp mà thôi. Anh lấy gì mà đảm bảo tương lai cho cậu bây giờ? Với lại, chưa chắc gì cha mẹ cậu đã chịu anh, một kẻ mồ côi không nơi nương tựa vươn lên xã hội bằng chính sức của mình. Vậy thì thử hỏi anh có dám chắc anh lo cho cậu được không khi mà thân anh anh lo còn không nổi? Vì thế anh đành câm nín về nước, mang theo mối tình thầm kín của mình. JaeJoong biết những điều ấy qua một người bạn của anh ư, sau khi nghe bạn của anh kể lại cậu đã tự trách mình rằng tại sao mình đã quá vô tâm không nghĩ đến mặc cảm của anh. Vì thế, cậu quyết định về nước tìm anh sau khi tốt nghiệp xong.

Nhưng người tính không bằng trời tính, vừa về nước được 2 ngày JaeJoong đã buộc phải kết hôn với người cha mẹ đã sắp đặt. Cuộc hôn nhân này nhằm trả cái ơn ngày xưa cha mẹ cậu đã được gia đình người chồng cậu sắp kết hôn giúp đỡ. Phận làm con, cậu không thể cãi lời cha mẹ, chỉ còn biết chấp nhận mà báo hiếu, đền đáp công ơn dưỡng dục sinh thành của họ.

Bản nhạc chấm dứt cũng là lúc JaeJoong gục đầu xuống phím đàn khóc nức nở. Tiếng đàn này là tiếng lòng cậu, cha mẹ cậu vui bao nhiêu thì cậu buồn bấy nhiêu. Chỉ còn lại đêm nay, chỉ còn đêm nay cậu được làm Kim JaeJoong thôi, ngày mai cậu sẽ là Jung JaeJoong mất rồi. Chỉ còn lại đêm nay cậu còn được nhớ về anh thôi, ngày mai trên đường đời cậu chỉ được nghĩ về người chồng của mình, Jung YunHo.

Cậu ghét con người đó, cậu không muốn lấy hấn ta, nhưng cậu không thể từ chối cha mẹ của mình. Nhắm mắt để không nhớ đến anh nữa, lau đi gương mặt ướt đầm của mình, cậu nhìn đăm đăm về phía ban công. Nhớ về quãng thời gian khi còn bên Paris cùng anh, cậu cười thật nhiều khi nghĩ về nó.

——Flash Back——

“ JaeJoong à! Hôm nay cậu có muốn đi đến một shop thời trang nào đó mua quần áo cho lễ hội không? “ – Nicolas, một người cùng lớp với JaeJoong rủ rê.

“ Uhm, cũng được, hôm nay mình cũng không có bài tập gì nhiều, mình sẽ đi với cậu, Nick à!” – Cậu trả lời rồi dọn dẹp sách vở vào cặp cùng Nick đi ra khỏi lớp.

Trong khi đợi cậu bạn lựa chọn những phụ kiện cho bộ lễ phục, JaeJoong đi quanh cửa hàng lựa chọn cho mình một bộ vest để dự lễ. Nhìn thấy bộ vest ưng ý, cậu với tay định lấy thì một bàn tay khác chạm vào tay cậu. Rụt tay, cả hai nhìn nhau ngượng ngịu.

“ Xin lỗi, cậu có thể nhường bộ vest này cho tôi không? Tôi đang cần gấp.” – Anh hỏi.

“ Vâng, anh cứ lấy, tôi cũng không cần lắm đâu! “ – cậu trả lời.

“ Cảm ơn cậu nhiều. Tôi hơi tò mò, cậu là người Hàn đúng không? “ – anh nhìn cậu đăm đăm. Tuy hơi khó chịu trước ánh nhìn của anh, cậu vẫn nói.

“ Vâng! Tôi là người Hàn, có chuyện gì không ? “ – cậu hỏi ngược lại.

“ Chỉ là tôi hơi tò mò, vì nhìn cậu không giống người bản xứ cho lắm. Thôi chào cậu, tôi xin phép! “ – Nói rồi anh ta cầm bộ vest đến quầy tính tiền. JaeJoong tiếp tục lựa chọn cho mình bộ khác, nhưng không ưng ý được bộ nào nữa. Cậu đi đến ngồi xuống ghế chờ bạn mình.

“ JaeJoong! Cậu không lấy cho mình một bộ lễ phục à? “ – lúc này Nicolas ngồi xuống cạnh cậu hỏi.

“ Không! Mình không thấy bộ nào hợp với mình cả. Cậu chọn xong chưa? “ – JaeJoong bỏ quyển tạp chí xuống bàn nhìn cậu bạn.

“ Xong rồi, đợi tính tiền nữa là xong! Cậu có định đi uống một chút gì đó không? Mình bao! “ – Nick rủ rê.

“ Mình phải về, không thì ông bà sẽ cuống cuống đi tìm mình mất!” – cậu trả lời.

“ Tiếc nhì! Nhưng thôi, cũng trễ rồi , mình nghĩ cậu nên về thôi.....” – Nick vừa nói vừa chỉ tay ra phía cửa thì JaeJoong thấy ông quản gia nhà cậu đang đi vào.

“ Thiếu gia! Ông bà bảo tôi đến đón cậu về, cũng đã trễ lắm rồi!”

JaeJoong đứng dậy theo quản gia Lee ra xe về. Đây là lần đầu cậu gặp anh, nó không để lại ấn tượng sâu sắc gì cho cậu. Nhưng lần thứ hai cậu gặp anh là trong buổi tiệc chiêu đãi của nhà ông bà ngoại của cậu, hôm ấy anh quên mang theo thư mời nên không được vào dù anh năn nỉ hết lời với bảo vệ. Vừa lúc đó, JaeJoong đi vào. Thấy anh – người hôm trước lấy cùng bộ vest với cậu đang xin bảo vệ cho vào buổi tiệc, cậu tiến lại nói với hai người bảo vệ đang đứng trước cổng:

“ Anh ta là bạn tôi. Chúng tôi đi chung. “

Nói rồi cậu nắm lấy tay anh đi vào sảnh tiệc. Đến nơi, buông tay anh ra cậu nói:

“ Được rồi! Coi như tôi giúp anh lần nữa rồi! Chào anh! “ – Cậu nói rồi quay bước đi về phía ông bà Kim. Chợt anh gọi cậu lại:

“ Cảm ơn cậu! Tôi là Choi SiWon, xin hân hạnh được làm quen với cậu!”

Anh chìa tay bắt theo phép lịch sự.

“ Tôi là Kim JaeJoong. Gọi tôi là JaeJoong được rồi! “ – Cậu lịch sự bắt tay lại.

“ Oh! Thì ra cậu là cháu của ông bà nghị sĩ Kwon Sang Woo, Kwon BoA sao? Thật là may mắn cho tôi lắm! “

JaeJoong chỉ cười không đáp vì cậu không thích ai nói cậu là cháu của nghị sĩ. Mặc dù quả thật cậu là cháu cưng của hai người.

“ Tôi nghe nói ông bà Kwon có 4 người cháu trai nhưng chưa được diện kiến lần nào. Nay gặp được cậu thật vinh hạnh cho tôi quá! “ – Siwon mừng như bắt được vàng.

“ Thì bây giờ anh gặp được tôi rồi đấy! Anh có muốn uống gì không? “ – JaeJoong khéo léo chuyển đề tài.

“ Cái gì cũng được! “ – Siwon nói. Đúng lúc đó, người bồi bàn đi ngang qua, trên tay là mâm đựng những ly rượu Champagne các loại. JaeJoong lấy hai ly một cho mình một cho anh, cậu mời:

“ Mời anh! “

JaeJoong uống một ngụm cho có lệ vì cậu không uống được nhiều. Trong này quá ngọt ngào, cậu không thích thế nên rủ anh ra ban công đứng cho thoáng mát, và dĩ nhiên là anh đồng ý. Ai lại nỡ từ chối một người đẹp như cậu!

Sau buổi tiệc, cậu và anh gặp nhau vài lần trên đường cho đến khi cả hai gặp nhau lại một buổi sinh nhật của bạn hai người. Anh và cậu cảm thấy trái tim của mình đập lỗi nhịp khi cả hai nhìn nhau. Từ đó cả hai gặp nhau thường xuyên hơn, cả anh và cậu đều cảm nhận được tình cảm của cả hai có cái gì đó không thể thiếu.

Đến một ngày, anh gặp cậu, nói anh sẽ về Hàn trong hai ngày nữa. Tâm trạng của cậu khi đó thật không có gì diễn tả nổi, có một chút gì đó nuối tiếc, một chút gì đó buồn bã. Và đến ngày anh lên máy bay thì cũng là lúc cậu nhận ra cậu yêu anh. Cậu vội vàng chạy như bay đến sân bay, nhưng chiếc máy bay đã mang anh đi xa mất, để cậu lại với những nỗi niềm chưa thể nói ra. Khi anh đi được vài ngày thì một người bạn của anh đến tìm cậu và đưa cho cậu một bức thư, nói là anh gửi cho cậu. JaeJoong xúc động cầm lá thư từ tay người bạn ấy và cảm ơn người ấy đã đưa giúp bức thư. Nhờ quản gia tiễn người bạn đó về, cậu về phòng mở bức thư của anh mà đọc:

Gửi JaeJoong

Khi em nhận được bức thư này thì anh không còn ở Paris nữa . Điều đầu tiên anh muốn nói với em là anh yêu em, JaeJoong à! Anh yêu em khi anh và em lần đầu gặp nhau tại cửa hàng quần áo. Khi đó anh thấy em như là một thiên thần đẹp rồi khi ra về anh đã hỏi tiếc khi không hỏi tên của thiên thần ấy. Nhưng em biết không, ông trời không phụ lòng người, thế nên anh lại được gặp lại em tại buổi tiệc chiêu đãi. Em có biết là anh vui đến mức nào không? Anh vui vì anh biết được tên em, nhưng có một nỗi buồn len lỏi trong tim anh vì anh biết anh không xứng đáng với em, vì em là một thiếu gia nhà quyền thế trong khi anh chỉ

là một kẻ khổ rách áo ôm, một người mồ côi cả cha lẫn mẹ. Anh thì lấy gì đảm bảo được tương lai cho em đây?

Em à, em biết không, anh đã suy nghĩ rất nhiều. Anh yêu em, anh sẽ cố gắng làm việc thật tốt để cưới được em. Vì em, anh sẽ cố gắng làm việc. Nhưng JaeJoong à, anh không thể làm được điều đó. Những lần cùng em đi chơi, anh suy nghĩ rất nhiều về em. Em là một thiếu gia, còn anh là một kẻ bần hàn, mọi người sẽ nghĩ sao hả? Anh không muốn em bị mọi người chê trách khi quen anh. Nếu anh quen em thì mọi người sẽ nhìn em sao đây? Trong mắt mọi người anh chẳng khác nào là một con đỉa mà đeo chân hạc. Chưa kể khoảng cách giai cấp chúng ta quá xa nhau. Em là cháu của một nghị sĩ, còn anh là gì cơ chứ? Chỉ là một kĩ sư đi tu nghiệp. Vì tương lai của em, anh phải rời xa em thôi JaeJoong à. Sau này trên đường đời, nếu có gặp nhau, hãy xem nhau như là bạn thôi em nhé. Anh mãi yêu em, JaeJoong. Em phải sống cho hạnh phúc nhé! Tạm biệt, JaeJoong! Anh đi đây!

Kí tên

Choi SiWon

Đọc xong bức thư anh gửi cho cậu, cậu khóc như mưa. Cậu tự hỏi mình giàu có là một cái tội sao, cậu sinh ra trong một gia đình quyền quý là cái tội sao? Anh yêu cậu cũng là cái tội sao?

“ SiWon à, em yêu anh, mặc kệ mọi người nói như thế nào, em vẫn yêu anh! Sao anh không nói với em là anh yêu em chứ, sao đến khi anh ra đi anh lại nói như thế chứ? Anh không tin em sao SiWon? “ – JaeJoong khóc và gọi tên anh. Khi biết anh về Hàn, cậu cũng muốn về lắm. Nhưng JaeJoong còn đến 3 năm học nữa mới kết thúc khóa học, cậu đành gói trọn nỗi niềm đó vào lòng chờ ngày trở về, đến lúc đó cậu sẽ đi tìm anh mà nói hết tất cả nỗi niềm của cậu trong những năm qua. Nhưng giấc mơ được nói yêu anh, được cùng anh nắm tay nhau vào lễ đường nay đã không thành rồi. Ngày mai, cậu sẽ thuộc về người khác rồi nhưng trái tim cậu sẽ luôn luôn hướng về anh thôi.

——End Flash Back——

Gạt đi giọt nước mắt còn sót lại trên đôi mi cong vút, JaeJoong lặng lẽ đi đến nằm xuống chiếc giường êm ái. Chỉ còn vài giờ nữa thôi, cậu sẽ trở thành vợ người ta rồi. Nhắm mắt, cậu chìm vào giấc ngủ. Sáng mai, Kim JaeJoong sẽ trở thành Jung JaeJoong của Jung YunHo, chứ không phải là Choi JaeJoong của Choi SiWon. Cậu nấc lên rồi nói khẽ:

“ Choi SiWon, tạm biệt, tình yêu của tôi... “

...

Mới sáng sớm, JaeJoong đã nghe dưới nhà ồn ào. Cậu mệt mỏi dụi mắt bước vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ, vận vào người bộ vest trắng có một dải lông vắt lên vai. Cậu hơi khó chịu vì nó không đi kèm theo chiếc áo sơ mi. Nhưng thật sự mà nói, bộ vest hợp với dáng người của cậu, đi cùng bộ vest là đôi giày cũng màu trắng. Nhìn cậu giờ như một thiên thần giáng thế.

Chải lại mái tóc màu đen, JaeJoong ngồi xuống ghế để nhân viên trang điểm cho cậu. Mà cậu vốn đẹp sẵn rồi nên họ rất khó mà làm cho cậu đẹp hơn nữa, cái đẹp của cậu khiến người đối diện phải ngất ngất vì nó.

“ JaeJoong à, con xong chưa? Nhà trai đến rồi đấy!” – bà Kim đi vào hối thúc.

“ Con xong rồi mama! “ – JaeJoong trả lời bà, cậu đứng dậy đi về phía bà và ôm bà mà nói. – “ Mama, con đi rồi mama và papa phải giữ gìn sức khỏe đó. Con sẽ nhớ hai người lắm! “

“ Được rồi! JaeJoong à, con nhớ những gì mama dặn con rồi chứ? Cố gắng sống tốt con nhé! Mama sẽ nhớ con lắm! “ – Lau vội giọt nước đang chực chờ rơi ra, bà Kim ôm lại cậu. Đúng lúc đó YeSung – anh trai thứ 3 của cậu – đi vào.

“ Mama à, đến giờ rồi! “

“ Mama biết rồi! JaeJoong à, nhớ những gì mama nói đấy!” – Ôm cậu một cái nữa, bà Kim lúc này mới buông cậu ra. YeSung cũng ôm cậu một cái rồi nói:

“ Joonggie của chúng ta lớn rồi! Lấy chồng rồi nhớ phải biết tự lo cho mình đấy! Sống thật hạnh phúc nhé em trai cưng của hyung! “

Vỗ vai cậu, YeSung cười rồi bước ra ngoài.

Ngoài vườn, không khí thật náo nhiệt. Ông Kim, HeeChul và HanKyung lo tiếp khách, YeSung và YooChun chạy tới chạy lui chỉ đạo, JunSu được đặc cách không phải làm gì hết với lý do có thai, cấm đi lại lung tung không tốt cho sức khỏe bà mẹ và trẻ em. (^^) Đám cưới của cậu theo ý nhà họ Kim thì muốn tổ chức ở nhà thờ nhưng nhà Jung thích làm ở nhà, phần vì bà Jung, phần vì tổ chức ở nhà thì khách mời sẽ đông hơn vì đâu có nhà thờ nào chứa được ba ngàn khách mời đâu. Thế nên đành tổ chức ở nhà vậy. Cha xứ được mời đến chúc phúc cho đôi uyên ương.

Bà Jung dù bệnh nằm liệt giường nhưng hôm nay cũng cố gượng dậy đến lễ cưới. Jung YunHo hôm nay hấn rất đẹp trong bộ vest đen cách tân, cơ bắp hấn như được phô bày ra, trên gương mặt tỏa ra một cái nhìn đầy bá khí, lạnh lùng. Ông Jung và bà Jung rất vui khi cưới được con dâu như ý muốn, chỉ có hấn mặt không vui cũng chẳng buồn. Bởi lẽ, trái tim hấn đang rất đau. ChangMin em trai hấn thoáng nhìn thấy vẻ mặt của hấn liền khẽ nhắc nhở:

“ Hyung à! Em nghĩ hyung nên tươi cười chút xíu, đừng làm vẻ mặt như vậy appa và umma sẽ không vui đâu! “

“.....” – hấn im lặng không đáp

Nói hấn phải vui lên sao? Nực cười!!! Yunho nhếch môi cười chua chát, làm sao hấn có thể vui được khi lấy người mình không yêu??? Có ai hiểu được cho hấn không??? Yêu một người mà phải lấy một người khác, có nỗi đau nào bằng nỗi đau này??? Hấn muốn mặc kệ tất cả, đập đổ tất cả, nhưng câu nói tức giận của cha, ánh mắt thất vọng của mẹ, cái nhìn đầy oán trách của em, làm sao hấn có thể chịu đựng???

Nhưng...

Nhìn người con trai đang được ông Kim dắt tay đi vào lễ đường, bất giác hấn thấy cậu sao yếu đuối quá. Có lẽ cậu cần một người nào đó che chở, nhưng người đó nhất định không phải là hấn... Vì sao ư? Đơn giản là hấn không yêu cậu, nên hấn không có lý do gì phải bảo vệ và che chở cho cậu cả. Người hấn muốn bảo vệ và che chở là cô ấy, Tiffany, chắc giờ đây cô ấy khóc nhiều lắm vì hôm nay là đám cưới cậu và hấn.

Được ông Kim dắt tay vào, JaeJoong đảo mắt nhìn quanh quang cảnh hôm nay, khung cảnh thật đông vui nhộn nhịp. Khi cậu tiến vào lễ đường, mọi ánh nhìn đều hướng về phía cậu. Bất giác JaeJoong hơi ngượng ngùng vì có vài tiếng trầm trồ, khen ngợi:

“ Cậu ta đẹp quá!”

“ Thật là xứng đôi vừa lứa!”

“ Môn đăng hộ đối~ “

Nắm chặt bó hoa cưới trong tay, JaeJoong tiến đến bên cạnh Yunho. Bất giác hấn đưa tay đỡ lấy cậu, khiến cậu rùng mình. Đôi tay hấn, nó lạnh quá. Cái ôm của hấn lạnh đến nỗi làm cậu run người.

Vị cha xứ già mỉm cười hiền hòa nhìn cậu và hấn, ông làm phép trước chúa và cầu chúc cho cả hai.

“ Jung YunHo, con có đồng ý lấy Kim JaeJoong làm vợ con, kể cả khi sung sướng hay đau khổ, bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu sang hay nghèo nàn, con vẫn yêu JaeJoong không?”

“ Con đồng ý. “

“Kim JaeJoong , con có đồng ý lấy Jung YunHo làm chồng, kể cả khi sung sướng hay đau khổ, bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu sang hay nghèo nàn, con vẫn yêu Yunho không?”

“Con đồng ý. “

“ Ta tuyên bố, hai con là vợ chồng kể từ giờ phút này và mối quan hệ này không bao giờ bị cắt đứt. Xin hãy trao nhẫn và chú rể hãy hôn bạn đời của mình. “

Dứt lời, một đôi đồng nam đồng nữ đi vào, cầm trên tay là một cái gối có cặp nhẵn. Hấn lấy một chiếc nhẵn đeo vào cho cậu, nắm lấy bàn tay mềm mại của cậu mà siết chặt làm cậu khẽ nhăn mặt, chiếc nhẵn bạc kim nạm kim cương như thể là cái thứ sẽ suốt đời trói buộc cậu lại. JaeJoong mím môi đeo chiếc nhẵn còn lại vào tay hấn. Cậu làm một cách máy móc theo chỉ dẫn nhỏ của bà Kim.

Ngay lúc đó, Yunho chợt vòng tay qua eo siết chặt cậu vào hấn, hôn lên đôi môi hồng mọng của cậu. Nó thật ngọt, rất ngọt, đây là lần đầu tiên hấn được nếm một đôi môi ngọt đến như vậy. Kể cả Tiffany, người yêu hấn, cũng không có được hương vị như vậy. Luyến tiếc rời môi cậu trong tiếng tung hô của mọi người, Yunho ôm cậu thật chặt và đi xuống lễ đường. Mọi người nhập tiệc, riêng hấn vẫn ôm chặt lấy cậu, đi mời khách từng bàn. Đến bàn nào hấn và cậu cũng đều bị ép uống, nhưng vì tử lượng của cậu không cao nên khi các bậc trưởng bối mời hấn đành uống giúp cậu. Sang đến bàn của bạn bè, hấn như muốn gục đi. Nhưng tiệc còn chưa tan, hấn cố gắng gượng. Thấy vậy ông Jung khẽ bảo JaeJoong:

“ Con đưa chồng con về nghỉ đi, ở đây có ta và ChangMin lo được rồi!”

JaeJoong gật đầu lễ phép:

“ Vâng thưa appa, chúng con xin phép! “

Một tên đàn em phụ cậu đỡ hấn ra xe chạy về nhà.

JaeJoong vất vả dìu Yunho vào phòng của hai vợ chồng. Đặt hấn nằm nghỉ trên giường, cậu đi qua phòng mẹ chồng thỉnh an bà. Vì lúc làm lễ xong bà đã về nên cậu không được chào bà.

“ Thưa umma, con vào được chứ ạ? “

Bà Jung đang ngồi đọc sách thì nghe tiếng cậu gọi, liền nói vọng ra:

“ Con vào đi JaeJoong. “

Đẩy nhẹ cửa, cậu bước vào quì xuống chào bà Jung:

“ Con chào umma. Umma đã khỏe hơn chưa ạ? “

“Được rồi con dâu, đứng lên đi nào! Lại đây ngồi với ta!!! “

Cậu đứng dậy đi về phía trường kỷ ngồi xuống cạnh bà Jung. Vuốt mái tóc đen mềm của cậu, bà âu yếm.

“ Con thật xinh đẹp, JaeJoong. Umma tin YunHo sẽ yêu con lắm, con dâu! “

JaeJoong cảm nhận hơi ấm từ người bà Jung, bất giác cậu nhớ đến mama của cậu. Mới đi lấy chồng có nửa ngày mà cậu đã thấy nhớ bà rồi.

“Umma nên nghỉ sớm đi ạ. Umma đã mệt từ sáng đến giờ rồi. “ – JaeJoong quan tâm.

“ Uhm, được rồi, ta không sao. Con nên chăm sóc cho chồng con đi. Nó say lắm rồi đó!” – Bà Jung mỉm cười. Biết là tránh không khỏi, cậu vâng lời về lại phòng của hai vợ chồng.

Về đến phòng, JaeJoong thấy Yunho đã tỉnh và đang ngồi ở mép giường. Nhìn cậu, hấn lạnh lùng bảo:

“ Đi đâu giờ mới về vậy? Còn không mau giúp tôi đi tắm đi, đứng đó làm gì ? “

Sợ hãi nhìn hấn, cậu nín thinh không dám nói gì. Chỉ lẳng lặng soạn quần áo cho hấn, rồi vào phòng tắm pha nước cho hấn.

“ Em chuẩn bị xong rồi. Anh vào tắm đi! “ – JaeJoong nhỏ nhẹ. Yunho cảm thấy bức thực sự khi phải nghe giọng nói nhỏ nhẹ, dịu dàng ấy của cậu. Hấn hứ nhẹ rồi cầm khăn đi vào phòng tắm.

Đợi đến khi hấn vào phòng tắm, cậu mới có dịp nhìn ngắm căn phòng kĩ càng hơn. Tường được sơn một màu trắng tinh khiết, chiếc giường tân hôn thuộc loại king-size được phủ một tấm drap cũng màu trắng. Đầu giường treo tấm hình chụp lúc hấn hôn cậu trong lễ đường được phóng to treo lên.

Hấn tắm xong đi ra làm cậu giật mình quay lại, cúi gầm mặt xuống do xấu hổ vì thấy hấn đi ra chỉ quần trên người độc nhất chiếc khăn tắm, phô bày thân hình quyến rũ. Hấn lên tiếng:

“ Em đã là vợ tôi rồi, có gì mà phải mắc cỡ? Hay là tôi không đáng để em nhìn? Như em biết đấy, tôi với em kết hôn chỉ theo sự sắp đặt của hai bên gia đình. Tôi biết em sẽ bị thiệt thòi khi về làm vợ tôi. Tôi cũng có người yêu rồi. Như vậy nhé , để đền bù cho việc em về làm vợ tôi, sau một năm kết hôn chúng ta sẽ li hôn, bù lại em được 20% trong tập đoàn Jung.Corp. Em nghĩ thế nào? Điều kiện quá hấp dẫn mà đúng không? Trước thời hạn một năm, trước khi chúng ta li hôn, không ai xâm phạm ai, em muốn làm gì cũng được, chỉ cần đừng làm mất mặt họ Jung thôi là ổn. Căn phòng này em có thể sử dụng theo ý em, tôi sẽ không bước chân vào phòng này đâu. Tôi sẽ ngủ phòng dành cho khách, vì thế em cứ tùy ý sử dụng nó! “

Những lời hần nói ra, cậu chẳng thể tin vào tai mình. Đây là Jung YunHo sao, đây là người mà cha mẹ chọn cho cậu đấy sao??? Bất động một hồi rồi nhìn hần chăm chăm, cậu lên tiếng:

“Anh nghĩ em lấy anh vì tiền sao? Anh nghĩ đồng tiền có thể mua được tình cảm con người sao? Đúng là em lấy anh do hai bên cha mẹ sắp đặt, nhưng xin lỗi anh, em không phải lấy anh vì tiền, nếu anh nói đền bù thiệt hại cho em thì em nghĩ 20% đó không thấm gì với nhà em đâu.” – cố kìm tiếng nấc,cậu nhìn hần chán nản. –“ Anh làm em thật sự thất vọng về anh đấy Yunho. “

Để mặc hần ngồi ngẩn người ra nhìn cậu, cậu bước vào phòng tắm. Trút bỏ bộ vest cưới, ngâm mình trong làn nước ấm, từng giọt nước mắt lăn dài trên má cậu. JaeJonog ngồi bó gối trong bồn, cậu tắm tức khóc, khóc cho mối tình câm nín của cậu, khóc cho cuộc hôn nhân của cậu, khóc cho chính cậu vì bị coi thường.Tại sao cậu phải bị như thế??? Có đáng không??? Khi cậu nói cậu chấp nhận cuộc hôn nhân này, cậu không hề nghĩ Yunho lại có thể khinh thường mình đến vậy.

6. Chương 6

Sau khi nói chuyện với cậu hần bỏ đi khi cậu đang tắm , bước ra không thấy hần đâu , cậu thở phào nhẹ nhõm nhưng cũng có chút buồn tủi. Vậy cũng tốt không yêu mà cưới nhau thì ở chung làm gì , cứ phòng ai nấy ở thôi .

Đêm tân hôn của cậu trải qua một cách lặng lẽ và buồn tẻ. Nằm xuống giường , cậu cảm giác như mình đang nằm lên một bàn chông mặc dù chiếc nệm thật sự rất êm ái . Cậu đau lắm , buồn lắm . Nuốt nước mắt chảy ngược vào lòng cậu kìm từng tiếng nấc , cố dỗ giấc ngủ.

Bất giác cậu nhìn chăm chăm vào màn đêm tự hỏi cậu đã phạm sai lầm gì khi đồng ý lấy hần , chẳng lẽ báo hiếu cho cha mẹ bằng cách đồng ý cuộc hôn nhân này là sai lầm sao ? Hần tưởng cậu vì tiền nên lấy hần ư ?

Không , không phải cậu không lấy hần vì tiền , là con của một nhà tài phiệt cậu không cần tiền của hần . Hần nghĩ cậu như những cô gái khác sao ? Hần nghĩ cậu cần tiền của hần sao ? Hần lầm rồi ! Cậu không cần tiền của hần , cậu cũng không cần tình cảm của hần , vậy cái cậu cần bây giờ là gì ? Nhắm mắt để không phải suy nghĩ đến ngày mai . Cậu chìm vào giấc ngủ một cách nặng nề . Hàng mi cong ướn dằm , đôi mắt to tròn sưng mọng do khóc quá nhiều . Có ai như cậu không ngay đêm đầu tiên đã bị chồng ghê lạnh rồi .

Dù biết không yêu nhau vẫn phải cưới nhưng cũng đâu cần có thái độ lạnh nhạt với cậu như vậy chứ . Người ta nói hần lạnh lùng ừ thì hần lạnh lùng trong công việc . Người ta nói hần tàn nhẫn ừ hần rất tàn nhẫn khi xử phạt một ai đó . Nhưng có cần đối xử với cậu như vậy không ? Dù sao cậu cũng là vợ của hần trước chúa rồi có sự chứng kiến của mọi người nữa cơ mà . Bất giác cậu muốn đập đổ tất cả , cậu muốn trốn khỏi đây nhưng nhớ đến ánh mắt của cha mẹ lúc làm lễ và thái độ yêu thương của cha mẹ chồng cậu lại thôi không muốn nữa .

Ngày đầu tiên làm dâu cậu phải dậy sớm chuẩn bị trà và đồ ăn sáng cho cả nhà . Đi vào nhà bếp , mọi người trong bếp cúi chào cậu , cậu ngượng cười lại với tất cả mọi người trong nhà . Quản gia Bae đi vào thấy cậu đang làm đồ ăn sáng thì vội vã ngăn lại và nói

“ Thiếu phu nhân , cậu không cần phải như thế đâu . Cứ để cho người làm làm được rồi ! “ – mỉm cười nhìn ông , cậu đáp khẽ

“Không có gì đâu chỉ là một vài món ăn thôi mà . Tôi có thể làm được . “

“ Nhưng nếu ông chủ biếtông nhất định sẽ la chúng tôi “ – quản gia Bae năn nỉ

“ Không sao đâu mà tôi làm tôi chịu , appa tôi sẽ không la các vị đâu “ – biết khuyên vị thiếu phu nhân mới kia không được , ông quản gia để mặc cậu muốn làm gì làm . Ông hỏi người làm chuẩn bị bàn ăn .

Đúng 7h mọi người đã thức dậy , cũng là lúc cậu xong món cuối cùng . Ông Jung ngồi xuống bàn nhìn tất cả các món ăn hôm nay thấy là lạ nên quay lại hỏi người hầu gái đang đứng góc phòng

“ Hôm nay ai chuẩn bị các món ăn sáng vậy ? “ – khép nép cô hầu thưa

“ Dạ ông chủ là do thiếu phu nhân đích thân làm ạ “ – ông không nghe lắm đấy chứ. Con dâu làm những món này thật sao . Thằng bé giỏi thật . Vợ ông nhìn người thật khéo , phải thế mới làm dâu nhà họ Jung này được chứ . Con trai à kì này con không yêu vợ con cũng không được rồi .

“ Thiếu phu nhân đâu rồi . “ – ông Jung hỏi

“ Dạ ông chủ thiếu phu nhân đang ở trong bếp ạ “

“ Nói thiếu phu nhân lên đây cho ta “

.....

“ Thưa appa gọi con “ – cậu lễ phép cúi đầu

“ Uhm con ngồi đi . Sau này con không cần phải nấu đâu nhà có người làm mà . Mà giờ này không thấy chồng con xuống vậy , lên kêu nó xuống đi . Cả nhà đang chỉ chờ có nó thôi “ – nghe ông Jung bảo đi đánh thức hẳn , cậu bối rối đứng im một chỗ không nhúc nhích chỉ cúi đầu , tay vò chéo áo mình tủi thân .

Thấy cậu đứng bối rối bà Jung mới nhìn cậu âu yếm hỏi

“ YunHo hôm qua nó say đến giờ chưa tỉnh à ! “ – lắc đầu cậu không nói vẫn cúi gằm mặt xuống . Biết chuyện gì đã xảy ra bà Jung thì lặng lẽ thở dài , ông Jung thì giận đến tím mặt , ông gằn giọng

“ Người đâu , đi tìm thằng nghịch tử đó về đây cho ta , thật quá đáng ! “

“ Dạ ông chủ “ – quay sang cậu ông nhẹ giọng bảo .

“ Con chắc cũng còn mệt lắm , con đi nghỉ đi . “ – cậu chào cha mẹ chồng rồi về phòng mình , nằm trên chiếc giường , nước mắt cậu lăn dài trên đôi má bầu bĩnh , nhìn về một nơi vô định nào đó , đắm chìm trong những suy nghĩ của mình .

Dưới nhà lúc này không khí thật căng thẳng , ngột ngạt , ông Jung ngồi trong phòng khách nét mặt lạnh băng , tím tái đi vì giận .

“ Thật không thể tin nổi mà , thằng con này thật hết trị được nó rồi ! “ – bà Jung mệt mỏi ngã người ra ghế . Một người làm vào báo

“ Ông chủ đã tìm được thiếu gia , thiếu gia đang ở tại nhà của Tiffany Hwang , có cần đón thiếu gia về không thưa ông ? “ – tên ấy vừa dứt lời , ông quăng tách trà xuống đất hét lên

“ Người đâu chuẩn bị xe cho ta , đích thân ta sẽ đi đón nó về. “ – ông Jung ôm hôn bà Jung một cái rồi nói

“ Em mệt thì nghỉ đi , đừng đợi anh về . Anh sẽ bắt nó về đây trị tội . Có gì thì kêu JaeJoong nhé” – bà gật đầu .

Khu phố Oh , khu ổ chuột , khu của những tệ nạn xã hội , gái *** , ma túy , giết người cướp của . Đặt chân xuống xe , ông khẽ nhăn mũi , vì những bịch rác vất đầy đường , vì cái mùi của những tệ nạn xã hội . Tuy ông làm xã hội đen nhưng chưa bao giờ ông đặt chân vào khu này , thật tồi tàn . Khẽ bảo một tên đàn em dẫn đường , ông đi theo nó.

Sự xuất hiện của ông tại khu phố này là tâm điểm của sự chú ý , hiếm khi có một người sang trọng nào bước vào khu này . Một tên có vẻ là đại ca khu này nghênh ngang bước ra đứng trước mặt ông với thái độ xếch láo

“Ông già tìm ai khu này .Có biết qui tắc ở khu này không hả ?” – ông không thèm nhìn , chỉ ra lệnh .

“ xử nó đi ! “ – nói rồi ông đi thẳng , bỏ lại tên đó bị mấy tên mặc đồ đen đánh , tên đó kêu la thảm thiết .Đứng trước một ngôi nhà có vẻ là khang trang nhất khu phố , ông hất hàm ra lệnh cho tên đàn em bấm chuông . Cửa bật mở , hắn không tin vào mắt mình , ông Jung đã tìm đến tận đây

“ Appa sao người ở đây ? “ – hắn hỏi

Giáng cho hắn một tát thật mạnh , khóe miệng hắn rỉ ra một ít máu ,ông gầm giọng

“ Thằng khốn nạn , mày có còn là con người nữa không ? Người đâu ! Lôi cổ nó về nhà lớn cho ta ! “ – dứt lời ông quay sang nhìn ả đang co rúm người lại trước cái nhìn của ông .

“ Cô Hwang chẳng phải tôi đã nói cô rời xa con trai tôi sao ? Nó là người đã có gia đình , tại sao cô còn qua lại với nó . Nếu có chuyện gì xảy ra , ai là người giúp cô đây ? Pháp luật à? Nói cô đừng buồn chả có pháp luật nào giúp đỡ một người cướp chồng người khác như cô đâu . “

“ Bác Jung cháu yêu anh ấy , chính bác là người chia rẽ chúng cháu . Anh ấy đồng ý lấy cậu ta vì muốn làm vui lòng bác thôi .” – ả trả lời

“Cô Hwang xin cô cẩn thận lời nói của mình . “ – mắt ông tối lại

“Như cô biết đấy YunHo tuy nó yêu thương cô nhưng nó phải làm tròn chữ hiếu đối với 2 đấng sinh thành .Dù nó yêu cô đến đâu , nó cũng không dám làm trái lệnh của tôi và mẹ nó .” – ông đánh đòn tâm lý với ả

“.....” – ả im lặng suy nghĩ , đúng là như lời ông Jung nói , hắn tuy yêu ả nhưng hắn chưa bao giờ làm trái ý cha mẹ hắn nhất là mẹ hắn , ả biết hắn rất thương mẹ khi mẹ hắn không chịu ả ả biết bà không bao giờ cho hắn quen ả đừng nói chi đến cưới ả làm vợ . Nhưng ả cố chấp không muốn tin điều đó vì thế ả lớn giọng trả lời ông

“ Bác có chắc chắn một điều là con trai bác không cãi lời bác không ? Bác quên rằng anh rất yêu tôi sao ? Tôi nghĩ anh ấy có thể bỏ vợ anh ấy ngay đêm tân hôn để đi theo tôi đấy bác Jung ! “ – thái độ xấc láo của ả làm ông rất tức giận , hạng con gái này mà con trai ông , hắn yêu thương đấy sao . Nhếch mép ông cười khinh bỉ

“Cô Hwang cô nghĩ cô có giá trị đến thế sao ? Cứ cho là nó yêu cô đi chẳng nữa nhưng cô có chấp nhận nó khi nó không còn là một tổng giám đốc của tập đoàn Jung.Corp hay không ? “

“.....”

Ông nhướng mày nhìn ả đang bối rối trước những lời ông nói . Đúng ! ả làm sao chấp nhận được chứ ! Khi ả quen hắn ả biết trước hắn là một tổng giám đốc đầy quyền lực của Jung.Corp , nên mới làm quen hắn . Nếu bây giờ hắn không còn là một tổng giám đốc , một người giàu có thì liệu ả có chấp nhận hắn không ?

Dĩ nhiên là không rồi vì sao thế ? Vì ả không muốn sống trong nghèo nàn ả cần tiền để vương mình lên cái tầng lớp thượng lưu ấy và hắn là cái bàn đạp để cho ả leo lên thôi . ả không yêu hắn cái ả yêu là tiền của hắn , là thân hình đầy quyền rũ của hắn mà bất cứ người đàn bà nào cũng muốn một lần lên giường với hắn . ả đã từng quen từng ngủ và từng là tình nhân cho các đại gia lắm tiền nhiều tật nhưng hắn là người ả muốn nhất vì sao hả?

Đơn giản là vì hắn là một người tiền và quyền lực có đủ. Một người như hắn làm sao ả để vuột mất được chứ ?

Thoáng mỉm cười hài lòng , ông Jung ngã người vào thành ghế , nhìn ả rít một hơi xì gà ông nói

“ Sao cô Hwang cô có chấp nhận được không khi nó không có tiền cũng không có quyền trong tay ? Nếu tôi là cô sẽ chấp nhận rời xa nó để tìm cho mình một người xứng đáng . “

“ Nếu tôi nói tôi không chấp nhận thì sao ? Tôi tin anh ấy và bác thì không thể để con trai mình trong nghèo khổ “ – ả cứng giọng nói

Lắc lắc đầu , ông Jung đứng lên , nghiêm nghị nhìn ả phán

“ Cô Hwang , nếu cô nói thế thì tôi không còn gì để nói nữa . Và tôi nói cho biết tôi sẽ làm hết sức mình để bảo vệ hạnh phúc của con trai tôi . Chào cô “ – dứt lời ông Jung bước đi . Nhanh chóng bước lên chiếc

Luxus đang chờ mình , ngồi phịch xuống ghế ông tức giận về những gì ả nói , ông ra lệnh cho thư kí riêng của mình Kim KiBum đang ngồi ghế trước.

“ điều tra những gì về cô ta ngay cho tôi , bản báo cáo phải có vào sáng mai đặt ở bàn tôi “ – dứt lời ông nhắm lại ngả người vào ghế mà toan tính suy nghĩ làm thế nào để triệt ả.

“ Vâng thưa ông chủ “ – KiBum trả lời rồi mở máy tính lên mà làm việc

.....

Sau khi ông Jung đi khỏi ả không muốn tin những gì ông Jung nói , ả gục mặt vào bàn tay mình , miệng không ngừng lẩm nhẩm

“ Khôngkhông thểnhư thế đượckhông ! “

“ Mình không.....muốn sống trong....nghèo khổkhôngkhông thể”

“ Phải làm cái gì đó.....mới được” – bắt chợt ả kêu lên

“ Đúng rồi !.....mình phải làm điều đó ngay” – nghĩ là làm ả bật dậy thay quần áo ra khỏi nhà .

Đứng trước một tòa nhà cũ kĩ , bản thủ ả không khỏi khó chịu vì mùi hôi thối bốc lên , ngập ngừng đi vào trong . ả cố tránh những vũng nước dơ , khó chịu ả buông một tiếng chửi thề

“ Mẹ kiếp ! Sao mà dơ thế này “

“ Dù nó có dơ , nó cũng không dơ bằng cô “ – một giọng nói vang lên , sém làm tim ả vắng ra ngoài vì giọng nói lạnh lùng đấy .

“ T.O.P ! “ – ả kêu lên kinh ngạc khi nghe tiếng nói . Mừng rỡ ả định chạy lại ôm hôn thì lập tức bị hai tên đàn em ngăn lại .

“ Quý cô xinh đẹp đến đây không biết có việc gì muốn nhờ thế ? “ – một giọng nói khác vang lên , ả vùng ra khỏi hai tên đàn em mà chạy lại ôm hôn người đàn ông đang đi đến , mặc kệ cho ả muốn làm gì thì làm người đó không chấp nhưng có một người khó chịu lên tiếng

“ Nè diễn xong chưa ? nếu xong thì cút đi chỗ này không hoan nghênh cô đâu Tiff “ – hơi sượng trước gì T.O.P nói ả buông ra chỉnh lại quần áo mình hống hách nói

“ Không cần đuổi , tôi đi liền , chỗ bản thủ như thế ai thèm chứ “ – ả trề môi . T.O.P tức giận muốn xông vào đánh ả thì bị G-Dragon chặn lại

“ Tiff nếu không có gì xin rời khỏi đây . Chúng ta nước sông không phạm nước giếng mắc gì cô lại gây sự với chúng tôi .” – G-Dragon bình tĩnh đáp nhưng trong lòng muốn đập vào cái bản mặt kênh kênh của ả

“Được thôi ! Tôi muốn nhờ mấy anh một chuyện “ – ả nói

“ Cô muốn nhờ chuyện gì ? “ – T.O.P hỏi

“Tôi muốn các anh xử một người , dạy cho tên đó biết cái nào là của mình , cái nào là của người khác “ – ả nhìn hai cậu nhếch mép cười

“ Cô biết chúng tôi không bao giờ đánh phụ nữ mà . Cô tìm lắm người rồi ! “ – dứt lời G-Dragon quay đi thì tiếng ả kéo họ lại

“Không phải là phụ nữ là một người con trai . Thế nào ? Giúp tôi được không ? “ – ả nhìn chăm chăm vào họ .

Hai người họ nhìn nhau đầy thắc mắc không biết người đó làm gì mà đắc tội với ả

“ Tại sao chúng tôi lại phải giúp cô ? Cô dư biết là chúng tôi không lo việc bao đồng ! ” – T.O.P hỏi ngược lại ả . Nhún vai ả đáp

“ Vì người đó giành đồ của tôi vậy thôi . Giúp tôi , tôi sẽ không quên hai người đâu . Giúp tôi đi 10 triệu won sẽ là của các người . “ – đưa mắt nhìn nhau như hội ý . Hai người họ gật đầu , vui mừng ả nói

“ Tui sẽ đưa trước 3 triệu . số còn lại tôi sẽ đưa sau . Ok ? “

“ Ok ! người đó tên gì ? “ – G-Dragon

“Kim JaeJoong “ – thoáng giật mình khi nghe cái tên , T.O.P nghĩ thầm

“ Không lẽ là em trai của đại tỉ sao ? nghe nói cậu ta cũng là Kim JaeJoong chắc là trùng tên thôi không phải đâu ? Vì em trai đại tỉ đâu có qua lại hạng người như cô ta . Chắc là nhầm rồi “

“ T.O.P! T.O.P” – giật mình bởi tiếng kêu của G.D , tên T.O.P lên tiếng

“ Gì thế ? Có chuyện gì gọi tôi vậy ? “

“ Cậu suy nghĩ gì à? Tôi gọi này giờ nhưng cậu có lên tiếng đâu . “ – G.D bực mình

“ Không có gì ! Cô ta đâu rồi ? “ – T.O.P nhìn quanh tìm bóng dáng cô ả

“ Về rồi ! Đưa trước 3 triệu , số còn lại tính sau . Công nhận con *** đó mỗi chài được thằng nào ngon lành thế không biết chi tiền cho nó xài . Ngu phải biết “ – G.D bình phẩm

“ Thôi ! kệ cô ta đi . Lo cái vụ này đi . Tôi đi báo với đại ca đây . “

“ Uhm tôi cũng đi đây “ – cuộc nói chuyện chấm dứt chuyện ai người này làm nhưng T.O.P thì suy nghĩ rất nhiều về cái tên Kim JaeJoong đó , vì nó biết cái tên ấy nó đã được nghe một lần nhưng không biết từ đâu . Vừa đi vừa suy nghĩ hẳn bụng phải Shin Dong đang đi ngược về phía hắn .

“ Ui da , đi sao không ngó vậy cha ? Đau muốn chết ! “ – nó nạt tên mập rồi bỏ đi . Đi ngang qua phòng của đại ca và đại tỉ , nó ngập ngừng muốn vào nửa không muốn thì cánh cửa bật mở , HeeChul đi ra thì thấy nó đang đứng lìen hỏi

“ Mà làm gì ở đây ? Sao không đi làm việc đi “ – người hỏi nó là Kim HeeChul , đại tỉ của bang Hắc Long , cúi đầu chào cậu lấp bắp nói rồi bỏ đi

“ Dạ ...dạ em đi làm liền “ – nhưng thái độ của nó làm cậu nghi ngờ.

“ Đứng lại ! “ – cậu nói lớn

“ Mà làm gì mà ập a ập úng thế . Mọi hôm mày nhanh tay lẹ chân lắm mà ! “ – cậu nhú đôi chân mày của mình lại

“ Dạkhông....có gì . Chắc tại em bị đau bụng nên không có gì đâu đại tỉ đừng lo “ – nó vội vàng chạy đi thì bị cậu hét lớn

“ Tao nói mày đứng lại . chưa có lệnh tao, mày bỏ đi như vậy còn gì là phép tắc bang quy nữa hả ? “

Lúu rúu nó bước đến bên cậu , cúi đầu quì xuống

“ Đại tỉ em xin lỗi . em không cố ý đâu . Đại tỉ tha cho em . Chỉ là”

“ Chỉ là sao hả ? Nói ! Không thì tao cho mày đi làm đồ chơi của HeeBum à “ – cậu cười “ dễ thương” nhìn nó , sợ hãi nó nói một hơi không kịp ngừng

“ Đại tỉ em van xin đại tỉ . em chưa muốn làm đồ chơi cho HeeBum đâu . Chỉ là em muốn hỏi em trai đại tỉ có người nào tên KimJaeJoong không thôi . “ – nghe đến tên đứa em trai út của mình cậu trợn mắt nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống nó

“ Nói ! Sao mày biết tên nó , nó chưa bao giờ tiếp xúc với người lạ tại sao lại biết tên nó . Nói nhanh lên không tao bầm mày ra đây ! NÓI ! “

“ Dạ đại tỉ tha mạng , em chỉ lỡ lời thôi .Xin anh tha cho cái mạng chó này đi ! “ – nó khóc sùi sùi , sụp lạy dưới chân cậu

“ Nói cho tao biết nhanh lên , một là nói thì mày giữ mạng , hai là không nói mạng mày không còn . NÓI NHANH “ – cậu gần từng tiếng .

Từ ngày nó được cậu dẫn về đây nuôi và cho làm việc nó chưa bao giờ thấy cậu đáng sợ như vậy , nó vội kể lại cho cậu nghe những gì mà ả Tiff thuê nó và G.D làm . Nghe xong cậu không giận chỉ nhếch môi cười hiềm độc và mắt híp lại .

Thấy cậu như vậy nó biết ả đã đến số rồi . Gần từng tiếng một , cậu ra lệnh

“ T.O.P chuẩn bị đồ để đón tiểu thư đi . Chúng ta sẽ mời tiểu thư đến đây chơi cùng với HeeBum , lâu quá rồi nó không được vui chơi giải trí” – dứt lời cậu đi về phía phòng 13 để nó nhìn theo thấy ớn lạnh . Đại tỉ bình thường đã có nhiều trò quái đản rồi nay giận lên khác chi sư tử xổng chuồng đang rình con mồi . Nó thấy thương thay cho ả vì ả đã đụng đến người không đụng rồi . Tiff ! đừng có trách bọn tôi nhé có trách là trách cho số cô không thôi .

Ả sau khi từ chỗ của G.D và T.O.P về thì trong lòng vui mừng vì sắp loại bỏ một kẻ ngán đường ả . Nhưng ả vẫn chưa yên tâm lắm . Ả muốn tận tay mình đánh kẻ đó . Nhưng ả chưa gặp JaeJoong một lần nào hết thì làm sao biết mặt cậu bây giờ . Ả suy nghĩ tìm cách nào để gặp được cậu thì tờ báo hằng ngày đập vào mắt ả .

Trên trang đầu của tờ báo là dòng chữ “Lễ Thành Hôn giữa hai gia tộc Jung & Kim , sự kết hợp giữa vật chất và quyền lực , một sự kết hợp hoàn hảo chưa từng có “ ả điên tiết khi thấy nó , ả muốn xé rách nó ra nhưng ả nhìn thấy mặt cậu trên tờ báo thì không khỏi vui mừng . Ả biết mặt cậu rồi ả sẽ tìm gặp cậu, đánh vào gương mặt xinh đẹp đó vài cái tát . Nghĩ đến thôi ả vui lắm nhưng ả quên rằng việc gặp cậu đâu có dễ như vậy .

.....

Cả 2 tuần nay ả không gọi điện cho hắn có gọi thì hắn không bắt máy . Bực bội ả quăng điện thoại vào góc phòng , lấy chai rượu uống , lìm nhìm suy nghĩ về hắn , ả bực vì hắn không gọi điện hay đến thăm ả , ả tức vì nghĩ hắn đang ở bên cậu tuy hắn không yêu cậu nhưng cậu đẹp hơn ả chắc gì hắn không làm gì cậu chứ . Ả rất hiểu rõ tính hắn , một tuần hắn phải được thỏa mãn 2 – 3 ngày nếu không hắn bức xúc lắm nhưng hắn không gặp ả lại ở bên cạnh cậu , cậu lại trẻ và đẹp hơn ả , cậu mới 20 trong khi đó ả đã 26 rồi . Nghĩ đến là máu trong người ả như sôi lên

. Ném chai rượu vào tường vỡ tan tành , chụp lấy điện thoại ả bấm số nhờ một người nào đó điều tra số điện thoại của cậu . Khi có được số ả vội vàng gọi hẹn cậu

“ Yoboseyo”

“”

“ Tôi là Tiffany Hwang , tôi muốn gặp cậu nói chuyện “

“”

“ Cậu không biết tôi nhưng tôi biết cậu . Cậu không cần biết nhiều . Gặp nhau chúng ta sẽ nói chuyện “

“”

“ Được thôi ! 8 giờ sáng mai tại Eternal “

“”

“ Chào cậu ! “ – ả cúp máy . Ả sau khi nói chuyện với cậu thì nằm xuống giường ngủ một giấc để tỉnh táo mà nói chuyện với cậu .

Về phía cậu sau khi nhận được điện thoại của ả thì tâm hồn treo ngược cành cây , cậu thật sự lo vì không biết ngày mai khi ả cậu có đủ can đảm để đối diện không ? Sáng hôm sau đúng 8 giờ cậu đến quán coffee ả hẹn , bước vào quán cậu được một tiếp viên dẫn đến bàn của ả .

Theo phép lịch sự cậu chào ả nhưng ả phớt lờ cử chỉ đó, nhìn cậu chằm chằm ,cậu thật sự khó chịu vì cái nhìn của ả . Khó chịu cậu lên tiếng

“Cô nhìn đủ chưa ? Chúng ta bắt đầu được rồi chứ ? “

Ả giật mình , hơi gượng vì hành động sỗ sàng của mình nhưng cũng nhanh chóng lấy lại phong thái của một kẻ ngang ngược .

Hất hàm ả nói

“ Xem ra nhìn trong hình và ngoài đời khác nhau thật ! Đẹp thật da trắng mắt to lại đen môi thì đỏ mọng lại con nhà giàu có quyền quý hỏi sao chủ tịch Jung không chọn làm dâu cho được chứ?”

Cậu thật sự khó chịu xen lẫn bức tức khi nghe ả nói về cha chồng của mình , cố kìm xuống cậu nói

“ Cô Hwang , nếu gặp tôi chỉ nói những lời này thì tôi xin phép đi trước “ – cậu toan đứng dậy thì ả cất cao giọng hỏi

“ Cậu lấy anh ấy nhưng không có tình yêu , liệu cậu có sống được không ? “

“Chị.....” – ả mỉm cười đắc thắng khi nhìn cậu ấp úng lên vì câu hỏi của ả

“ Cậu không yêu anh ấy tại sao lại lấy anh ấy . Cậu có biết cậu làm thế là chia rẽ chúng tôi không? Tôi không giàu bằng cậu , không đẹp bằng cậu nhưng tôi yêu anh ấy là thật .” – ả nhìn thẳng vào mắt cậu mà nói

“” – cậu vẫn im lặng

“ tôi xin cậu hãy trả anh ấy lại cho tôi đi , tôi van cậu đó . Tôi không thể nào sống thiếu anh ấy được . Với lại tôi có thai rồi . Tôi không muốn con tôi không có cha tôi xin cậu đó cậu Kim à” – ả sụt sùi

Cậu không tin vào tai mình nữa , cô ta có con với hắn vậy cậu là kẻ thứ ba xen vào họ sao . Cậu nhấn tâm tước đoạt người cha của con cô ta sao ? Thất thần cậu nhìn ả

“ Cô nói.....cô có thai.....là thật sao ? “

Giấu đi nụ cười hài lòng , làm mặt đau khổ , mắt ả ướt ướt , gật đầu như đúng vậy ả nói

“ Phải ! tôi có thai rồi khoảng 1 tháng rồi . Tôi muốn giữ lại đứa bé vì nó là con của anh ấy . Vì thế xin cậu hãy đồng ý li hôn đi . Tôi nghĩ chắc cậu sẽ không bị thiệt thòi gì đâu . Nhà cậu giàu chắc cậu không đòi hỏi gì đâu nhỉ ? “ – ả trơ trẽn nói

Cố gắng kìm nén những cảm xúc trong lúc này cậu không nói gì mà chỉ đứng dậy vội vã chào ả rồi đi như chạy ra khỏi quán giấu đi đôi mắt đã ướt sũng nước . Còn lại mình ả , ả ngồi mỉm cười sung sướng vì đúng những gì ả dự đoán khi cậu nghe tin ả có thai , bất giác tia mắt ả ánh lên những tia độc ác , ả muốn cậu phải chịu giống như ả mọi đau khổ .

Bị người đời khinh ghét , chê cười và ả muốn cậu cũng giống như ả . Nhưng ả đâu biết mọi hành động của ả đều lọt vào mắt một người Kim YoungWoon hay còn gọi là KangIn anh họ của cậu hiện đang là trưởng cục cảnh sát Seoul .

Rút điện thoại ra gọi cho hắn ả giả bộ sụt sùi than khóc

“ anh à em muốn chết mất thôi anh à “ – dĩ nhiên nghe ả nói thế hắn cuống cuống lên mà chạy đến bên ả . Gặp được hắn ả mừng lắm như cổ tạo ra vẻ chán đời

“ Anh à chắc em chết mất ! hic hic hic “ (note : nước mắt cá sấu quá pà nội ơi .)

“ Bình tĩnh đi nào ! em cứ bù lu bù loa làm sao anh giải quyết được “ – hắn lo lắng

“Em yêu anh nhiều lắm ! thế mà vợ anh gặp em lại bảo em yêu anh vì tiền , cậu ấy nói sẽ cho em một số tiền , yêu cầu em tránh xa anh ra . Anh à em không muốn xa đâu “ – nghe ả nói thế dĩ nhiên là hắn sôi máu trong người , hắn luôn nghĩ cậu hiền lành trong sáng nhưng đâu ngờ cậu lại nói ra những lời nói ấy chứ . Dám dùng tiền để đổi lấy tình yêu của tôi sao ? cậu lắm rồi Kim JaeJoong .

Dỗ cho ả nín hẳn nói

“ Ngoan nín đi . anh sẽ không xa em đâu đừng nghe những gì cậu ta nói . cậu ta sẽ không làm gì em đâu . bây giờ anh đưa em về nhé . Nín đi nhé không khóc nữa . “ – nói rồi hắn cùng ả ra xe rời khỏi quán .

Tất cả hành động , lời nói của hắn và ả đều không qua mắt được anh , nắm chặt tay anh muốn chạy theo mà dẫm vào mặt của hắn và tát cho ả vài cái nhưng anh phải kìm chế xuống , thương cho đứa em họ bị gạt, còn phải mang tiếng xấu , anh gọi điện cho HeeChul kể lại mọi chuyện . HeeChul nghe xong lửa giận bùng bùng nhưng HeeChul phải cố gắng giữ bình tĩnh .

Vì HeeChul biết không nên làm kinh động đến cha mẹ và Yesung , JunSu , nếu mọi người mà biết chắc nhà họ Jung khó sống yên ổn với cha mẹ, cô ả chắc cũng khó mà yên thân . Ngay từ đầu HeeChul đã không tán thành cuộc hôn nhân này nhưng do ông bà Kim trọng tình nghĩa quá nên bây giờ em cậu , JaeJoong khổ. Tội nghiệp thằng bé , nó vốn hiền lành chưa hại ai bao giờ , giờ đây nó sắp bị người ta hại rồi . Phải làm gì đó để cứu thằng thôi . Nghĩ là làm cậu gọi điện cho T.O.P và G.D chuẩn bị làm theo kế hoạch HeeChul đã chuẩn bị .

JaeJoong sau khi gặp ả về thì nằm lì trong phòng , không ăn uống gì hết . Cứ nằm thế úp mặt vào gối mà khóc , mặc cho ánh chiều tà đang tắt dần cậu , cậu không thèm mở đèn cứ thế nằm khóc đến khi , ông Bae , quản gia gõ cửa mời cậu xuống ăn cơm vì từ trưa cậu đã không ăn gì rồi .

Miễn cưỡng bước vào phòng tắm , rửa mặt sạch sẽ , đi xuống lầu ngồi vào bàn . Bà Jung dạo này khỏe hơn rất nhiều nên cũng ra ngoài ăn với mọi người . Thấy cậu bước vào , bà liền mỉm cười , kéo tay cậu ngồi xuống bên bà .

“JaeJoong à , con mệt à ? “ – bà âu yếm

“ Dạ thưa umma con không sao chỉ hơi nhức đầu thôi ! “ – cậu gượng cười nhưng cúi xuống giấu đi đôi mắt mọng đỏ của mình

“ Mọi người dùng cơm thôi ! Tôi đói lắm rồi ! “ – ông Jung cười vui vẻ nói

“ Con mời appa umma dùng cơm “ – cậu lễ phép thưa .

“ Uhm ăn đi con “ – ông nói . Ông Jung thật sự thích đứa con dâu này .Dù trong lòng ông hơi phiền vì thằng con bướng bỉnh của ông không chấp nhận cậu .

Cậu hằng ngày ăn rất ít , lại khén ăn . hôm nay lại ăn ít hơn phần vì mệt phần vì phải suy nghĩ nhiều , cậu buồn ngủ rất sớm . Thấy con dâu không ăn nữa ông Jung và bà Jung liền hỏi

“ Con sao thế JaeJoong ? Bệnh à ? “

“ Ta gọi bác sĩ khám cho con nhé !

“Dạ thôi không cần đâu . Con chỉ hơi mệt thôi . Nghỉ một chút là hết thôi ạ ! “ – cậu trả lời

“ Uhm , vậy con nằm nghỉ đi nha “ – ông Jung gật gù

Định đi lên phòng thì hắn đi vào mặt hầm hầm , cậu gượng cười nói

“ Sao hôm nay anh về sớm vậy ? “

Không nói không rằng , hắn tát cậu một cái tát đau điếng té xuống nền gạch , cậu bất ngờ nhìn hắn , ông bà Jung nhìn thấy thì buồn ngủ chạy ngay đến cậu đỡ cậu dậy . Bà Jung hét lớn

“ Con làm cái gì vậy Yun? Tại sao lại đánh vợ con như thế hả? “

“ Umma hôm nay con đánh cậu ta vì cậu ta quá coi thường con rồi . “ – liếc cậu hắn nói

Má cậu in năm dấu tay của hắn đỏ chót trên nền da trắng của cậu . Ông Jung thì bình tĩnh hơn ông hỏi

“ JaeJoong làm gì con nói là nó coi thường con . Con phải nói rõ cho ta giải quyết .”

“ appa umma hai người đã nhìn lầm cậu ta rồi . cậu ta đã gặp Tiff buộc em ấy rời khỏi con với điều kiện là cậu ta sẽ đưa cho em ấy một số tiền . “ – cậu nghe hắn nói mà không tin nổi vào tai mình , ông bà Jung nhìn cậu đầy nghi ngờ

“ Có thật không JaeJoong ? Con nói cho umma biết đi “ – bà Jung nói

“ con.....con.....”

“ không nói được chứ gì ? JaeJoong tôi nói đúng chứ hả? “ – hấn nhìn cậu cười khinh

Cậu thật sự không biết chuyện gì đang xảy ra , đúng là hồi sáng nay cậu có đi gặp ả nhưng không phải nói như thế mà ả xin cậu hãy rời xa hấn . Cậu nhìn ông bà Jung lắc lắc đầu thanh minh

“ Ummacon không có làm thế . Xin hãy tin con điummaappa con không có nói thế với cô ấy....chỉ là”

“ Chỉ là sao hả ? Cậu không nói thế với cô ấy thì còn ai ngoài cậu “ – hấn lớn giọng

“ Anhàxin hãy.....tin ...emem không có nói thế đâu. Xin hãy tin em “ – cậu khóc nức nở

“ Cậu bảo tôi tin cậu sao . Nói cho cậu biết người như cậu tôi không bao giờ tin đâu . Đồ đạo đức giả “ – hấn khinh bỉ nhìn cậu . Cậu quì sụp xuống đất vì cái nhìn nghi ngờ của ông bà Jung vì những lời nói của hấn cậu khóc nhiều lắm cậu đau nhiều lắm . Ai bảo suốt 2 tuần qua cậu làm vợ hấn mà không có tình cảm với hấn chứ . Cậu thích hấn đấy nhưng cậu không nói ra cậu đã hi vọng tình yêu sẽ nảy nở sau hôn nhân nhưng có ngờ đâu giông bão ập đến cuốn phăng mọi thứ cậu hi vọng .

Còn hấn nói không thương cậu cũng không được , đúng là hấn yêu Tiff nhưng ngày ngày gần gũi cậu hấn đâu phải là sắt đá đâu lại không rung động chứ . Hấn rung động trước cậu nhưng cái rung động đó cái thương đó không vượt qua được tình yêu hấn dành cho ả. Nuốt nước mắt vào lòng cậu cay đắng nói

“ Con xin appa umma hãy tin con , con chưa từng nói những lời thế với cô ấy . Con được pama con dạy dỗ cẩn thận không bao giờ con có hành động đó . “ – quay sang nhìn hấn –

“ Xin anh hãy tin em , em không thích cô ấy nhưng không bao giờ em dám đem vật chất ra mà đánh đổi tình cảm đâu . “

Ông bà Jung từ nãy giờ chỉ xem chứ không nói ,khi nghe cậu nói thế , ông bà Jung tin là cậu đúng , dù cậu có làm thế cậu cũng chỉ bảo vệ hạnh phúc gia đình thôi

“ Được rồi con đứng lên đi . Chúng ta tin con , đừng khóc nữa không tốt đâu “ – bà Jung đỡ cậu dậy lau đi khóe mắt ướt đầm của cậu . Hấn thấy thế thì bực lắm , không ngờ cha mẹ lại bênh cậu ta như vậy , hấn giận dữ nói

“ Cậu thật là tồi khi giả trò nước mắt như thế . Tôi ghét hạng người như cậu , cậu tưởng cậu là con của chủ tịch Kim thì tôi sẽ đối tốt với cậu sao , cậu lầm rồi . Mặc cậu có là ai đi nữa tôi không bao giờ thương cậu đâu . Đừng có van xin vô ích . Cút khỏi mắt tôi ngay . Đi ra khỏi nhà tôi “

Không còn đủ mình mẫn nghe những lời nói đó của hấn , cậu chạy ra khỏi nhà mặc cho tiếng của ông bà Jung gọi cậu , cậu mặc kệ tất cả cậu chỉ muốn trốn chạy thôi , cậu mệt mỏi lắm rồi . Như vậy là quá đủ với cậu rồi . Cậu sẽ xin papa mama cho cậu li hôn thôi , cậu không thể sống được với hấn rồi . Cậu tuyệt vọng khi trao tình yêu cho hấn . Cậu muốn chạy trốn khỏi nơi đó . Khi cậu chạy ra vô tình cậu va vào một đám người đang đi vào , dĩ nhiên một người thanh niên vội vàng nhận ra cậu kêu

“ JaeJoong ah , JaeJoong “ – không ngừng lại bởi tiếng kêu đó cậu cứ chạy mãi

Người thanh niên đó là Kang In , anh đang cùng HeeChul đến nhà họ Jung để giải quyết chuyện cho em trai mình . Nhận thấy cậu không nghe , HeeChul vội vàng bảo KangIn

“ KangIn ! em chạy theo nó đi anh sẽ vào trong giải quyết mọi chuyện “ – gật đầu KangIn chạy theo cậu , mặc kệ anh chạy theo gọi í ới nhưng cậu cũng không quay lại điều cậu muốn nhất bây giờ là trốn tránh tất cả . Cậu không muốn nghe ai bây giờ hết đau khổ đủ rồi bây giờ cậu muốn nép vào lòng mama mình mà khóc thôi . KangIn đuổi theo kịp cậu nhưng thấy cậu không ngừng thì chạy theo sát cậu , cậu băng qua đường thì một chiếc xe từ xa chạy đến , Kang In hét lên

“ JAEJOONG AH ,CẨN THẬN !!!!!!!!!!!!!!!”

“RẦM!!! “

Đã trễ rồi cậu bị chiếc xe đụng nằm lăn ra đường , KangIn chạy vội bên cậu , ôm cậu kêu lên

“ gọi cấp cứu ,gọi cấp cứu đi ! Nhanh lên “ – anh nói như hét vào gã tài xế , hoảng sợ gã gọi ngay . Máu thấm ướt cả một khoảng chiếc áo cậu đang mặc .Cậu được đưa vào bệnh viện nhanh chóng được cấp cứu . Còn lại một mình anh , anh vội vã gọi điện báo tin cho HeeChul biết , nghe qua điện thoại anh biết HeeChul thật sự nổi điên lên rồi .

Hắn nói xong những lời đó có chút hối hận nhất là khi thấy cậu bỏ chạy ra khỏi nhà , hắn muốn chạy theo cậu nhưng đôi chân cứ đứng yên không chịu bước . Ông bà Jung thấy cậu bỏ chạy thì vội vã gọi cậu lại nhưng không được . Ông Jung tức giận đánh hắn một cái thật đau vào má nói

“ Thằng khốn nạn mày không còn tính người rồi sao ? Dù nó có làm thế thì nó cũng là vợ của mày . nó có quyền để yêu cầu cô ta rời xa mày . Mày muốn mẹ mày và tao chết mày mới vừa lòng sao ? “

“ Trời ơi con ơi là con , con không yêu nó nhưng cũng phải coi nó là vợ con chứ. Tại sao con lại nói như thế ? Nó không bao giờ làm lỗi với con cả mau chạy theo nó đi . Mau đi , quản gia quản gia đâu mau cho người đuổi theo JaeJoong đi” – bà Jung khóc nức lên

“ Khỏi cần , em tôi tôi tự lo cho nó được . Không cần làm phiền đến Jung thiếu gia đâu “ – giọng nói lạnh băng vang lên làm tất cả mọi người quay về hướng giọng nói phát ra . HeeChul mặt lạnh lùng đi ngoài cúi chào ông bà Jung

“ Cháu xin lỗi làm phiền hai bác !”

“ À không có gì , cháu đến đây chơi với JaeJoong à . Nó đang ngủ rồi chắc cháu.....” – không đợi ông bà Jung nói hết câu . HeeChul lên tiếng

“ hai bác không cần phải giấu . Cháu biết hết rồi hôm nay cháu đến đây mục đích là xin hai bác cho em cháu được về nhà . “ – nghe HeeChul nói thế ông bà Jung nhìn nhau bối rối

“Hừm , bác nghĩ không được đâu HeeChul , dù gì JaeJoong cũng là cháu của Jung gia rồi . Có chuyện gì thì cũng là người của Jung gia đâu có thể về Kim gia được . “ – ông Jung nói nhưng trong lòng cực kỳ lo lắng vì ông biết cậu cả nhà Kim ít khi xuất hiện nhưng hôm nay lại hạ cố đến nhà ông thì chắc chắn đó là chuyện lớn rồi . Tổ về hiểu biết HeeChul gật gù

“ Bác nói cũng phải ! Nhưng có một chuyện cháu muốn hỏi cậu Jung đây được không ạ ? “ – con cái nhà Kim gia không hổ danh là những người biết ăn nói khéo léo trong cách ứng xử.

“ Được mà không có gì đâu . Cháu cứ tự nhiên như người ở nhà “

Mỉm cười HeeChul nhìn hắn lạnh lùng bảo

“ YunHo , hyung tuy không thích xen vào chuyện cá nhân của em trai nhưng hôm nay buộc hyung phải xen vào . “ – HeeChul trầm ngâm

“ YunHo hyung biết em không đồng ý lấy JaeJoong nhưng YunHo à dù không coi nhau như vợ chồng thì em cũng coi nó bạn bè chứ . Có làm sao em lại nói nó đem vật chất ra đổi lấy tình cảm của em . Em trai hyung ! hyung biết nó rất rõ nhất là JaeJoong , nó hiền lành , ngây thơ đôi khi lại dễ tin người nên dễ bị người khác qua mặt mà vẫn cười vui vẻ “

“Chul hyungem.....” – ngăn không cho hắn nói HeeChul tiếp lời

“Hyung biết em quen với một cô gái tên Tiffany Hwang đúng không ? Em có biết rõ về cô ta không ? Hyung nghĩ chắc em không biết rõ đâu nhỉ ? Hay là hyung nói ra cho em luôn nhé “

“ Hyung sao hyung biết em quen cô ta . Em quen cô ấy trước khi lấy JaeJoong và chính JaeJoong em trai hyung là người chia rẽ em và cô ấy “ – hắn nói mà không cần suy nghĩ . HeeChul nghe hắn nói thế thì giận lắm , muốn đâm một đâm vào mặt hắn, hắng giọng HeeChul nói

“ Em nói như thế thành ra JaeJoong nhà hyung là người có lỗi rồi ! Thay mặt em trai hyung xin lỗi em nhưng YunHo nói đi thì cũng phải nói lại , em là một người không phân biệt được đâu là phải đâu là trái , em mù quáng trong cái tình cảm rẻ tiền kia .

Em có thể tin được những lời cô ta nói sao , hyung nghĩ em nên nghe đoạn băng này nhé. Rồi suy nghĩ những gì mình làm “ – đặt lên bàn chiếc điện thoại đang phát ra tiếng nói , cả hần và ông bà Jung kinh ngạc khi nghe nó

“ Các người muốn biết sự thật phải không ? Được tôi nói cho các người biết . Đúng tôi quen YunHo chỉ vì tiền , quyền lực và vẻ bề ngoài của anh ta . Anh ta đáp ứng những thứ tôi cần và tôi đáp ứng cho anh ta về thân xác của mình . Một sự trao đổi song phẳng vậy thôi . Còn Kim JaeJoong vì nó ngăn đường tôi tôi phải xử nó thôi . Mà công nhận thằng nhóc ấy ngốc thật tôi chỉ nói tôi có thai với anh ta thì nó đã tái mặt , và nó hứa sẽ xa anh ta . Còn tôi dĩ nhiên là đâu có để nó dễ dàng đi vậy được , tôi muốn nó biết cảm giác bị người khác khinh bỉ là thế nào , tôi chỉ nói với anh ta là tôi bị nó ép phải xa anh ta với một số tiền là anh tin tôi ngay . “

Nghe đến đây ông bà Jung thực sự tức giận nhìn hần , hần không tin vào tai mình nữa những lời nói đó là của người hần yêu sao . Vậy ra bấy lâu nay ả yêu hần chỉ vì những thứ hần có sao ? vậy mà hần lại tin lời ả đem những lời nói khi nãy trút lên đầu cậu , tại sao hần có thể mù quáng đến vậy được ?

Hần không muốn tin những lời nói đó nhưng hần buộc phải tin vì đó là giọng nói của ả . Bất giác hần suy nghĩ những lời nói của hần nói với cậu khi nãy và cái tát nữa , cậu không thanh minh gì hết chỉ xin hần tin cậu thôi , nhớ lại khuôn mặt thấm đẫm nước mắt của cậu khi nãy hần thấy mình tội quá , hèn hạ quá . Rồi lúc cậu bỏ chạy ra khỏi nhà vì những lời nói khi nãy của hần , hần thấy hối hận vì đã không tin cậu . hần định đứng lên chạy đi tìm cậu thì nghe tiếng hét của HeeChul

“ CÁI GÌ ????????? ”

“ ”

“Được hyung đến ngay !!! “ – dứt lời HeeChul ném cho hần cái nhìn chết chóc gần giọng nói

“ Tại cậu mà em tôi gặp tai nạn đang phải cấp cứu . Nó có chuyện tôi thể tôi xử cậu và cô ta “

“ Cả hai bác nữa , hai bác nên dạy lại con mình đi “ – HeeChul chạy như bay đến bệnh viện , bỏ mặc hần đứng ngây đờ nhìn theo không tin những lời HeeChul vừa nói . Cậu vì hần mà bị tai nạn , hần thấy đau trong tim lắm một cơn đau như thắt tim hần lại .

“ Mày vừa lòng mày rồi chứ gì ? JaeJoong có gì là tao với mẹ mày từ mày “ – ông tức giận đỡ bà Jung đang mệt nhọc thở về phòng . Sự tỉnh hần chạy vội ra xe mình , nhắm hướng bệnh viện chạy bán sống bán chết . Hần biết hần đã có lỗi khi mắng cậu vì thế bây giờ điều hần muốn là cậu an toàn nếu không suốt đời này hần sẽ sống trong ray rứt

7. Chương 7

HeeChul sau khi nghe tin thì chạy như như bay đến bệnh viện , vào tới khu cấp cứu thì gặp KangIn đang ngồi chờ trước phòng cấp cứu .

“ JaeJoong đâu ? Thằng bé làm sao có bị gì không ? “

“Hyung bình tĩnh đi . JaeJoong đang được cấp cứu , nó không sao đâu hyung đừng lo . Hyung ngồi nghỉ đi “ – KangIn trấn an

Vừa nhắc thấy bóng hần HeeChul lẫn KangIn không khỏi kìm nén được cơn giận . HeeChul đấm một đấm vào mặt hần hết lớn

“ Cút , cút khỏi nơi này . Nơi này không chào đón mày ,mày hài lòng rồi chứ, em tao vì mày ra như thế đây không biết tính mạng như thế , mày còn muốn gì nữa , nó có mệnh hệ gì thì tao thể tao giết mày với con ả đó “ – vừa nói HeeChul vừa tung những cú đấm vào mặt hần .

Thấy HeeChul đánh hấn mặt mày sưng vù lên thì lo ngại kéo hyung mình ra mặc cho HeeChul vùng vẫy muốn lao đến đánh hấn. Đứng yên cho HeeChul đánh hấn biết tội lỗi hấn gây ra cho cậu không cách nào chuộc lỗi lại được hết . Chỉ biết cầu nguyện cho cậu qua cơn nguy hiểm .

Cửa phòng cấp cứu tắt đèn , cậu được đẩy ra , bác sĩ đi ra . HeeChul chạy vội đến bên ông mà hỏi

“ Bác sĩ em tôi thế nào ? Nó có bị gì không ?”

“ Cậu cả Kim xin bình tĩnh cậu út không sao chỉ xây xát nhẹ thôi nhưng cơ thể cậu ấy bị suy nhược xin gia đình hãy lưu ý dùm . Hiện tại cậu út không bị gì đâu chỉ là do chấn động não nên không tỉnh dậy liền được đâu . Cậu út cần nằm lại theo dõi . Tôi sẽ chuyển cậu út vào phòng Vip , để tiện cho việc chăm sóc . Tôi xin phép đi trước . “

Cậu được đẩy đi hấn chỉ biết đứng xa xa nhìn vì hấn biết HeeChul sẽ không cho hấn đến gần cậu nói chi đến chăm sóc . Hấn đợi cho đến khi HeeChul lẫn Kang In về rồi mới dám vô thăm cậu . Ngồi xuống bên giường nhìn cậu , lòng hấn cảm thấy xót xa qua . Lần đầu hấn gặp cậu là tại buổi lễ thành hôn lúc đó cậu mập mạp trắng trẻo xinh xắn thế ,giờ đây chỉ mới có hơn 2 tuần làm vợ hấn , cậu tiều tụy thế này . Má hết bầu bĩnh rồi chỉ còn lại nước da trắng và đôi môi anh đào đó thôi . Nắm lấy tay cậu áp vào má mình hấn thì thầm

“ Anh xin lỗi JaeJoong . Xin em hãy tha thứ cho anh JaeJoong “

“ Xin lỗi em ! “

Trong giấc ngủ cậu mỉm cười hạnh phúc , không biết có phải có hấn ở bên cạnh cậu không , cậu cười rất tươi trong giấc mơ cậu mơ thấy hấn nói yêu mình và hấn hôn cậu . Giật mình tỉnh dậy cậu không thấy ai hết , ngơ ngác chưa biết mình ở đâu thì cô y tá bước vào

“ Chào buổi sáng cậu út Kim , cảm thấy thế nào ? Có nhức đầu hay chóng mặt gì không “

Lắc đầu cậu trả lời

“ Tôi không sao chỉ thấy hơi choáng thôi . Mà tại sao tôi lại ở đây ?” – nhìn cậu mỉm cười cô y tá nói

“ cậu bị tai nạn nên được Kim cục trưởng đưa vào “

“ KangIn hyung hả? Hyung ấy đâu tôi muốn gặp hyung ấy “ – cậu bật dậy định bước xuống giường thì cô y tá ngăn lại

“ cậu út , cậu chưa rời giường được đâu . Kim cục trưởng và cậu cả lát nữa sẽ tới cậu đừng lo , còn bây giờ cậu ngoan ngoãn cho tôi chích thuốc nhé “

Gật đầu như đồng ý , cậu nằm lại xuống giường sau khi chích , cậu suy nghĩ về những lời nói của hấn ngày hôm qua , đau lòng cậu bật khóc , cậu muốn li hôn nhưng đám cưới có 2 tuần thôi mà li hôn thì mọi người sẽ chê cười cậu , hơn nữa sẽ xấu mặt gia đình 2 bên , cậu không muốn .

Xuất viện cậu được HeeChul đưa về nhà nhưng ông bà Jung không chịu thế vì cậu là cháu của Jung gia , sống là người của Jung gia , chết là ma của Jung gia . Biết hyung mình khó chịu như cậu không muốn cha mẹ chồng buồn phiền nên đã nói

“ Chul Hyung em không sao đâu . Em tự chăm sóc cho mình được mà , hyung không cần lo lắng đến thế đâu . Pama biết lại mắng hyung đó “

“ Yaaa. Thằng nhóc này lớn rồi , đủ lông đủ cánh rồi không thèm hyung mà nữa chứ gì. “ – xoa xoa đầu cậu HeeChul mắng yêu cậu chỉ biết cười

Hấn từ ngày được HeeChul chỉ rõ con người của ả thì lòng căm hận lắm . Hấn điên tiết lái xe tìm ả sau khi từ bệnh viện về . Đến nhà ả , hấn còn thấy một sự thật đau lòng hơn , ả đang vô cùng điên loạn trong dục vọng với một kẻ khác , mặc kệ sự hiện diện của hấn , ả vẫn rên lên khi gã tình nhân thúc mạnh vào người ả. Hấn nhìn thấy cảnh đó chỉ muốn bắn chết hai kẻ trên giường như hấn đã kìm lại và nghĩ rằng giết hai kẻ đó sẽ làm bắn tay hấn .

Ra xe chạy đến một quán bar , uống hết chai này đến chai cho đến khi YooChun bạn hần , đến kéo hần về nhà mới thôi . Sáng hôm sau hần lại chìm mình trong những chai rượu mẹ hần chỉ biết khóc cha hần chỉ biết lắc đầu nhìn hần , vừa uống hần vừa suy nghĩ tình cảm hần đặt vào ả quá nhiều nhưng nhận lại được gì hay chỉ nhận lại được những yêu cầu đòi hỏi của ả .

Trong khi đó tình cảm của hần đối với cậu như là nước lã vậy mà cậu vẫn quan tâm chăm sóc , lo lắng cho hần , những lúc hần nói xiên nói xéo cậu , cậu vẫn im lặng nhìn hần , một người vợ như thế hần còn muốn gì nữa chứ.

Cả tháng nay hần không đi ra ngoài phần vì buồn chán khi biết sự thật phần vì bà Jung dạo này không khỏe nên hần ở nhà lo cho bà.

Cậu từ ngày về hần không đếm xỉa gì tới cậu, đôi lúc cậu thấy buồn thật nhưng như vậy cũng tốt không phải đụng chạm gì đến nhau . Nói chung cha mẹ chồng đối xử với cậu rất tốt không khác gì là pama của cậu , cả em chồng cũng vậy nữa nhóc thương cậu lắm duy chỉ có hần vẫn thờ ơ lạnh nhạt . Chỉ có những lúc bên bàn ăn gia đình cậu mới nghe được hần nói vài câu với cậu , những lúc trong phòng của hai vợ chồng thì hần im lìm không nói gì hết .

Đáng lẽ hần không ở chung phòng với cậu đâu hần ở phòng dành cho khách kìa nhưng ông bà Jung bắt hần phải ở chung với cậu nên hần đành nghe theo . Hần ở chung với cậu đối xử cậu không khác người xa lạ , cậu nằm trên giường hần nằm dưới đất , nhiều lúc cậu muốn nói hần một vài lời nhưng lại thôi khi đến cái nhìn hần nhìn cậu là cậu thấy sợ rồi.

Mà cậu thấy tủi thân lắm , ai đời có chồng mà vẫn như không giống cậu đâu , không yêu nhưng vẫn phải lấy , thế thì coi nhau như hai người bạn cũng được vậy . Có sao lại đối xử nhau lạnh nhạt đến thế . Hôm trước cậu lỡ tay bỏ cái áo trắng ả mua cho hần vào sọt đồ màu ,đến khi giặt nó bị lem màu , có thể thôi mà hần đã nói nặng nói nhẹ cậu

“ Cậu làm gì vậy ? Cậu có biết phân biệt được màu không ? “

“Em.....xinlỗichỉ tạiem lỡtay “ – cậu như mếu trước thái độ của hần

“ Lúc cậu giặt cậu không để ý vậy bây giờ là nói lỡ tay là sao ? Cậu làm ơn đừng có đụng vào đồ của tôi dùm đi . Một thiếu gia quyền quý như cậu làm chuyện gì cũng không xong . Chỉ biết tối ngày ăn rồi học thật chẳng biết làm gì . Chẳng hiểu appa umma lại khen cậu này nọ kia chứ . Thật là đáng chán “ – nói xong hần bỏ lên phòng để mặc cậu ngồi trong phòng giặt ủi tức tưởi khóc .

Chỉ có một cái áo thôi hần có cần phải nói với cậu những lời như thế không ? Cậu là con của một gia đình quyền quý ,giàu có là một cái tội sao ? Những việc như thế bày từ nhỏ cậu đã không làm rồi , pama cậu cưng cậu hơn cưng trứng , húng hơn húng hoa thế mà giờ đây hần nhẫn tâm chà đạp cậu không thương tiếc . Đáng lẽ những việc như thế này cậu không phải làm , cả cha mẹ chồng cậu cũng không cho cậu làm nhưng cậu vẫn làm vì cậu không muốn trong mắt cậu là một kẻ chỉ biết ăn rồi chơi rồi học không biết làm việc gì . Thế mà giờ đây chỉ vì cái áo mà hần mắng nhiếc , nói nặng nhẹ cậu . Ngồi thụp xuống bên chiếc máy giặt cậu khóc nức lên

“ Pama ơi Jae muốn về , Jae không muốn ở đây nữa đâu . Hic...hic...hic”

“ Chul hyung , Su hyung, Sung hyung , Jae không muốn ở đây với hần nữa đâu , JaeJae muốn về với mọi người . hức ...hức.....hức “

Ngồi khóc đến khi trời tối , thêm ngậm nước lâu cậu thấy lạnh ,lau nước mắt cậu uể oải đứng lên định đi về phòng . Đi được mười bước cậu thấy chóng mặt quá , khắp người nhức mỏi như có cả tấn vật đang đè lên người cậu . Vịn vào vách tường để đi lên phòng nhưng vừa leo lên được 10 bậc thì trời đất như tối sầm đầu cậu như quay cuồng , ngã xuống , cậu lăn từ trên xuống, lúc ấy cô hầu gái đi qua thấy vậy liền kêu lên

“ Thiếu phu nhân ! thiếu phu nhân ! người sao vậy ? Tỉnh lại đi thiếu phu nhân “ – cô hầu gái thật sự hoảng sợ .

“ Người đâu ! thiếu phu nhân té bất tỉnh rồi ! “ – nghe tiếng kêu cứu của cô hầu gái ,mọi người chạy ra , thấy cậu nằm bất tỉnh như vậy hần vội ẵm cậu chạy lên phòng miệng hét lên

“Gọi bác sĩ ngay , gọi ngay cho tôi ! “ – hần đúng là lạnh nhạt với cậu nhưng thấy cậu bị như vậy trong lòng thấy đau lắm khi nhìn thấy trán cậu chảy máu , mắt sưng húp . Hần nghĩ chắc lúc trưa hẳn có nói những lời hơi quá với cậu , nên cậu đã khóc đến giờ ăn tối cũng không thấy cậu đâu . Định bụng kêu người tìm cậu thì nghe tiếng hét của cô hầu gái chạy ra thì thấy cậu nằm bất tỉnh rồi !Vuốt lại mái tóc cho cậu vén nó qua một bên hẳn nhìn vào khuôn mặt thanh tú xinh đẹp kia thở dài

YunHo'pov

Nếu tôi gặp em trước Tiff thì có lẽ tôi sẽ yêu em rồi .

Nhưng đáng tiếc tôi lại gặp em sau . Có lẽ suốt đời này tôi đành làm người có lỗi với em vậy . JaeJoong à em thật đẹp có bao giờ em biết tôi cũng suy nghĩ về em chưa . Mỗi lần suy nghĩ về em là tôi không thể nào thoát khỏi đôi mắt em . Nó nhưng muốn nhấn chìm tôi vậy tôi sợ em sẽ thấy được cả tâm hồn tôi , mà tâm hồn tôi nó đen tối lắm nó dơ bẩn lắm JaeJoong à.

Vì sao em biết không ?

Vì tôi đã yêu một con *** và tin tưởng nó mà làm khổ em , mà nói những lời cay đắng với em.Tôi không muốn em vậy bản đầu bởi vì em trong trắng đáng yêu . Tôi không dám chạm vào em vì tôi sợ tôi vậy bản em , tôi không muốn to tiếng với em hay nhìn em lạnh lùng nhưng nếu không làm thế tôi sợ tôi phải dịu dàng với em , nhìn em đầy âu yếm . Em biết không có lẽ tôi yêu em rồi nhưng tôi sẽ không nói ra đâu vì tôi sợ tôi sợ một lần nữa tôi lại bị phản bội , tôi sợ lắm em à . Một lần chơi dao bị đứt tay là cả ngàn lần sợ đau , tôi không muốn em đau vì tôi . JaeJoong à tôi yêu em , tôi yêu em mất rồi .

End YunHo'pov

Sau khi khám xong hẳn lo lắng hỏi bác sĩ về sức khỏe của cậu

“ Ông Shim , vợ tôi như thế nào rồi ? cậu ấy bị làm sao thế ?”

“ Thiếu gia cậu bình tĩnh lại . Vợ cậu không sao hết chỉ là sốt do ngâm nước quá lâu thôi .Trời lạnh lại không giữ ấm nên sốt thôi không có gì đâu . “

Nghe bác sĩ Shim nói thế hẳn yên tâm lắm . Cậu không sao hết . Kéo chăn đắp người cậu , hẳn đi theo bác sĩ Shim lấy thuốc cho cậu .

Đạo gần đây hẳn đôi lúc lạnh nhạt nhưng đôi lúc cũng tỏ ra ấm áp gần gũi với cậu , nói chung từ ngày xảy ra việc đó hẳn dường như trở thành một con người khác ít nói hơn . Ban ngày hẳn làm việc , tối đến thì ngồi uống ở một quán bar nào đó cho đến ngất ngưỡng mới chịu về . Sau sự việc ngày đó hẳn quan tâm đến cậu nhiều hơn nhưng cậu nghĩ chắc là do hẳn thấy hối hận.

Lúc gần đây hẳn ở nhà và hầu như là túc trực bên giường bà Jung vì sức khỏe của bà Jung có chiều hướng xấu đi , không biết bà sẽ đi lúc nào . Hôm trước bà có gọi hẳn vào phòng nói chuyện riêng , không biết bà đã nói hẳn cái gì khi trở ra hẳn trầm ngâm ngồi bên quầy rượu một mình . Tối cậu khát nước xuống bếp thì hẳn vẫn ngồi đó với ly rượu , cậu muốn đi lại an ủi nhưng cậu sợ ánh nhìn của hẳn , nó như muốn thiêu đốt cậu .

Cũng như mọi ngày sau khi nấu thức ăn sáng cho cả nhà , cậu đem phần thức ăn sáng vào cho bà Jung . Đặt mâm đựng tô cháo xuống bàn , cậu ngồi xuống kêu nhỏ

“ Umma ! umma dậy đi ! con đem cháo cho umma này “ – cậu lay người bà Jung . Một hồi bà Jung mở mắt nhìn cậu . Cố lấy hơi để nói chuyện bà nắm lấy bàn tay mềm của cậu rặng từng chữ

“Jae.....Joong.....”

“ Con đây umma . Umma con có nấu cháo , umma ăn rồi uống thuốc nhé ! “ – cậu mỉm cười nhìn bà

“ Takhôngmuốn.....ăn. Con.....để đóđihãy nghe.....tanóicólẽkhông.....kịp.....nữarồi....”

“ Umma ! con nghe đây . Umma đừng làm con sợ “ – cậu méu

“ Jae...Joong ...ta....xincon.....hãy ...hứa với....talàtha...lỗi...cho...Yunnie.....hãy ở bên nó nha con.....hãy... yêu thương....nóđó là..... nguyên..... ước.... cuối.... cùng của taSố ta đã..... tận rồi đã đến..... lúcta..... phải về với Chúa hãy yêu thương và chăm sóc nó dùm ta “ – bà trút hơi thở cuối cùng khi nói hết tâm nguyện của mình . Cậu hét lên

“ UMMAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Nghe tiếng hét của cậu , mọi người trong nhà chạy lên thì thấy bà đã đi rồi , hấn đứng bất động bên giường bà , ông Jung khụy xuống bên bà , Chang Min và cậu khóc nức lên . Sáng hôm đó bà Jung mất trong niềm thương tiếc của mọi người , đám tang của bà diễn ra rất long trọng khi bà còn sống bà là một người nhân hậu hay giúp đỡ mọi người khi bà mất người đi viếng rất nhiều với lại bà phu nhân của chủ tịch Jung.Corp và đại tỉ của ShinKi bang nên đám tang của bà rất đông .

Những ngày diễn ra đám tang của bà hấn như người mất hồn , vô thức lạy trả lễ thôi , ông Jung thì ngã bệnh từ hôm bà mất đến nay , chỉ có Chang Min và cậu lo trong lo ngoài . Thấy hấn đã mấy ngày không ăn không ngủ cậu thấy xót lắm nhưng cậu sợ hấn , đến ngày thứ 3 thì hấn gần như đuối sức rồi , cậu thấy thể thì xót xa lắm nên đánh bạo quì xuống bên hấn mà nói

“ Anh đi nghỉ đi , anh thức đã 3 ngày rồi lại không ăn gì hết , như vậy có hại cho sức khỏe lắm “

“ Anh không sao em mệt thì nghỉ đi “ – hấn ngoan cố trả lời

“ Anh à anh nghỉ đi mà umma mà thấy anh như vậy cũng không vui đâu . “ – cậu nhìn hấn xơ xác quá đâu còn là một CEO đầy quyền lực nữa . Nghe cậu nhắc đến bà Jung hấn gần như quị xuống , gục đầu bên vai cậu khóc thầm

“JaeJoong àanh là người có lỗi , anh có lỗi với umma nhiều lắm . Anh không là một đứa con ngoan . Anh hối hận lắm Jae à”

Thấy hấn khóc cậu cũng muốn khóc theo như bây giờ cậu cần phải cứng rắn lên để an ủi hấn , vuốt mái tóc hấn cậu nghẹn giọng nói

“ Yun không có lỗi , umma sẽ tha thứ cho anh . Anh khóc như thế umma sẽ đau lòng lắm , umma ra đi sẽ không thanh thản đâu . “

Gục đầu vào vai cậu hấn khóc đến khi kiệt sức lăn ra xỉu , gọi người đưa hấn vào phòng nằm nghỉ cậu thay hấn làm mọi việc . Ngày đưa bà đến nơi an nghỉ cuối cùng , cậu khóc như mưa , hấn ôm cậu nhưng không khóc vì hấn biết umma hấn không muốn thấy hấn như thế , ChangMin khóc như mưa bên KiBum , ông Jung hầu như liệt giường không đi được .Trời hôm đó mưa rất lớn , có lẽ ông trời cũng khóc thương cho cậu , hấn và cả nhà họ Jung .

Từng ngày bà Jung mất hấn đi làm nhưng về rất sớm , không la cà quán bar hay vũ trường gì hết , về nhà chăm sóc cho cậu , cử chỉ của hấn đối với cậu cũng có sự yêu thương , quan tâm hơn lo lắng hơn không còn lạnh nhạt với cậu nữa . Cậu hứa với bà là tha lỗi cho hấn nên dần cậu cũng chấp nhận những cử chỉ đó của hấn . Cậu cũng mở lòng hơn và hấn cũng thế . Hấn có lẽ đã yêu cậu rồi nhưng không nói ra vì hấn sợ cậu sẽ không đồng ý với hấn .

Thật ngạc nhiên khi hấn nghĩ như thế cậu cũng yêu hấn đấy chứ nhưng cậu không nói ra đâu cậu muốn hấn phải thổ lộ tình cảm của mình trước với cậu . Ông Jung sau ngày bà Jung mất cũng sống ẩn dật , rút lui khỏi thương trường cũng như bang hội . Ông trao chức chủ tịch tập đoàn Jung.Corp cho hấn , còn về bang hội ông giao cho Chang Min quản lí vì Chang Min nói nhóc không có hứng thú với công việc đó với lại nhóc theo chồng nên chỉ làm những việc nhỏ thôi để có thời gian cho gia đình của mình . Mà chồng nhóc không ai xa lạ hết đó là Kim KiBum đây trợ lí của ông Jung khi còn là đại ca đấy .

Mới đó mà bà Jung mất nửa năm rồi , nửa năm với có nhiều thay đổi lắm , cậu với hấn thực sự là vợ chồng nhưng cậu với hấn chỉ có vậy thôi không hơn không kém , hấn chưa có làm chuyện gì gì đó với cậu , với lại hấn cũng chưa có nói yêu cậu nữa mặc dù cả hai đã quá hiểu nhau, đã biết được tình cảm đối phương dành cho mình nhưng bên nào cũng cứng đầu hết nhất quyết không nói ra . À cậu đã đi làm rồi nhé nhớ lại hồi cậu xin đi làm hấn nhất quyết không chịu với lí do hết sức ngớ ngẩn là hấn làm CEO lại không nuôi nổi cậu sao . Ông Jung thì không có ý kiến gì hết thú vui của ông lúc này là cây kiểng và chim chóc thôi . Mặc cậu

năn nỉ đến cỡ nào hần cũng nhất quyết không cho chỉ đến khi cậu ra tới hậu thư một là cho cậu đi làm và hần được ôm cậu ngủ , hai là hần phải xuống giường nằm.

Tất nhiên hần xanh mặt khi nghe cậu nói thế và dĩ nhiên cậu được đi làm nhưng với điều kiện là cậu vào công ty làm với hần . Cậu vui mừng khi được đi làm chấp nhận hết những điều hần đặt ra . Tối hôm trước khi đi làm cậu hồi hộp đến không ngủ được cứ lần qua lần lại làm hần không ngủ được phải bật dậy hét lên

“ Em còn không ngủ là ngày mai em khỏi đi làm đấy . “

Nghe hần nói thế cậu hoảng hốt nhắm mắt lại nằm im thin thít không dám cựa gì hết . Hần nhìn thấy thế thì phì cười trước sự trẻ con của cậu , kéo cậu vào lòng ôm cậu hần thì thầm rồi hôn lên trán cậu

“ Ngủ đi không thì ngày mai làm sao em có sức mà làm việc . “

Dạo này hần hay có cử chỉ thân mật lắm , nào là hôn lên cậu khi cậu ngủ , nào là đi làm mới có 5 , 10 phút là gọi về nhà xem cậu có bị gì không . Nói chung là cậu vui trước những cử chỉ đó của hần và cậu bằng lòng với hạnh phúc hiện tại của mình .

.....

Hôm nay hần không đến công ty nên không thể đưa cậu về nhà , thêm trời hôm nay mưa dầm cả một buổi , cậu về tới nhà thì ướt sũng đúng lúc hần về tới hồi thúc gặp

“ Em đi tắm đi . Nếu mệt thì mai nghỉ đi đừng đi làm “

Nghe hần nói thế cậu quay lại nhìn hần nói

“ Không được đâu , ngày mai có trường phòng mới về em nghỉ sau này khó sống với ông ta lắm ! “

“ Aishhh.... Nếu như thế thì em nghỉ anh nuôi sợ gì chứ ...với lại em là vợ anh ai dám bắt nạt em là chết với anh “ – hần hình mũi nói

“ Anh đó làm thế sau này em gặp mọi người như thế . Ghét quá đi !” – xia xia trán hần cậu nhìn hần yêu thương

“ Em đi tắm đây ! “ – cậu đứng dậy đi vào phòng tắm .

Ở ngoài này hần nhìn theo mà lòng không khỏi suy nghĩ về những lời Chang Min nói ban sáng , đúng là hần muốn có con lắm nhưng cậu cứ như vậy hoài làm sao hần làm được chuyện đó bây giờ. Mỗi tối ôm cậu ngủ thôi là hần phải kìm lắm không thì đã lao vào thịt cậu rồi nhưng hần sợ nếu hần ép cậu , cậu sẽ sợ . Như thế đâu có được chỉ cần đợi thời cơ thôi , quân tử khôn là người phải biết đợi chờ thời cơ chứ đúng không ? Đến lúc hần sẽ thịt cậu sạch sẽ đền bù tổn thất một năm qua hần chịu chứ mà đến lúc đó hần làm cậu sinh một lúc 3 đứa luôn cho biết . Hần cần cậu lắm rồi như hần phải ráng nén lại đấy .

Vợ hần đẹp lắm , cậu đẹp từ bên trong lẫn bên ngoài vì thế khi cậu xin đi làm hần đâu có cho , bắt đắc dĩ cậu ra tới hậu thư hần buộc phải cho cậu đi làm đó . Đâu phải hần không biết nhân viên nam lẫn nữ trong công ty thích cậu đâu , hần biết rõ là đẳng khác như vì cậu không muốn mọi người biết cậu là vợ hần nên trong công ty hần và cậu đối xử nhau như cấp trên cấp dưới .

Nhiều lúc kiếm cố đi ngang phòng cậu thấy anh nhân viên nào đó lợi dụng đứng sát bên cậu là hần thấy nóng rồi muốn đập vào người ngay tức khắc như hần phải nhịn không thì nghiệp lớn bất thành sao ? Mãi suy nghĩ hần không hay cậu đã tắm xong , bàn tay mát lạnh của cậu đặt lên người hần , hần quay lại thì thấy cậu cười nhìn hần

“ Yun đi tắm đi . Em pha nước cho anh rồi kìa . Đồ em để trong ấy luôn rồi đó . “ – ôm cậu vào lòng hần nói

“ cảm ơn em vợ à ! “ – nói xong hần đứng dậy đi vào phòng tắm bỏ cậu đứng một mình với hai trái cà chua trên mặt . Vợ vả leo lên giường kéo chăn lên đến tận đầu , cậu che đi gương mặt đang đỏ như trái cà chua của mình, thầm nghĩ dạo này những cử chỉ âu yếm của hần càng lúc càng nhiều làm trái tim phần chủ của cậu đập một cách mất kiểm soát . Hần chồng cậu đẹp một cách manly , cậu chả muốn hần cười với một ai nhưng gặt nổi hần cứ cười với những cô ả vây quanh hần điều đó làm cậu ghen đến mất cả lí trí đấy .

Hắn tắm xong , đi ra thì thấy cậu ngủ lúc nào , hắn phì cười rồi cũng tắt đèn leo lên giường ôm cậu vào lòng thì thầm bên tai cậu

“ Vợ à ! anh yêu em lắm ! Ngủ ngon vợ yêu !” – chẳng biết cậu có nghe không , bất giác cậu mỉm cười , dụi dụi đầu vào ngực hắn , nó làm hắn nóng ran cả người , không kiềm được hắn hôn lên đôi môi anh đào và siết chặt cậu hơn . Hắn phải kiềm chế không thì hồng đại sự hết , với tay tắt ngọn đèn ngủ, hắn hôn một cái nữa rồi mới nhắm mắt ngủ .

8. Chương 8

Đặt cái cặp xuống bàn JaeJoong mệt mỏi , ngồi xuống chiếc giường nhớ lại lúc sáng nay khi đi làm , cậu không ngờ mình sẽ gặp lại SiWon trong trường hợp này .

—————FlashBack.—————

“ Các bạn xin hãy chú ý “ – tiếng của Jo Kyu Hyun , giám đốc phòng nhân sự vang lên .

“ Như các bạn đã biết , cậu Lee Sung Min nghỉ thai sản nên sẽ thiếu người vì thế cậu Choi bắt đầu từ hôm nay sẽ thay vị trí của cậu Sung Min . Mong các bạn hãy giúp đỡ cho cậu Choi đây . Cậu Choi xin hãy tự giới thiệu về mình .”

“Chào các bạn , tôi là Choi SiWon , bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ làm việc mới các bạn, xin hãy giúp đỡ tôi .” – Anh nói nhưng mắt nhìn về phía cậu . Cậu khi nhìn thấy anh thì tâm trí bay đi đâu mất rồi . Đến khi chị Lee vỗ vào tay làm cậu giật mình quay lại hỏi :

“ Hả? Có chuyện gì không noonna ?”

“ JaeJoong ! em làm cái gì như mất hồn vậy bệnh hả ? Trưởng phòng mời chúng ta chiều nay đi uống mừng ra mắt kia.”

“ UhmChắc em đi không được rồi . Vì appa em không cho đâu ạ! Mọi người cứ đi vui vẻ nhé” – Nói xong cậu tìm cách trốn khỏi đó mà không biết anh đang nhìn theo cậu với cái nhìn đầy yêu thương sau mấy năm xa cách . Anh cũng không ngờ lại gặp cậu trong hoàn cảnh này . Anh nghĩ cậu sẽ tiếp tục học lên cao học chứ không làm ở phòng thiết kế này đâu .

Tan ca đợi mọi người về hết cậu mới rời ghế chuẩn bị đi về thì cánh cửa bật mở cậu quay lại nhìn thì thấy anh đang đi về phía cậu , bất giác cậu kêu lên :

“ Si.....Won...!”

Ôm chặt cậu vào lòng anh nói với tất cả yêu thương nhưng nhớ dành cho cậu :

“ Jae....Anh về rồi đây . Anh về với em rồi đây .”

Cậu đứng bất động trước lời nói của anh , trước cử chỉ ôm ấp của anh , cậu kiềm tiếng khóc .

“ Jae...Đừng khóc ...Anh đau lắm ! Anh biết anh có lỗi khi bỏ em mà đi nhưng bây giờ anh đã về rồi . Anh sẽ không xa em nữa đâu . Anh yêu em Jae .” – Anh nói trong khi lau đi những giọt nước mắt của cậu .

Nhưng anh nào biết cậu bây giờ không còn là JaeJoong ngày xưa nữa ,cậu không còn yêu anh nữa rồi . Người cậu yêu bây giờ là hắn, là Jung Yun Ho nhưng tại sao cậu lại khóc khi anh nói thế có phải cậu khóc cho sự chậm trễ của anh không hay là khóc cho anh đã mất người anh yêu rồi .

Đẩy anh ra cậu lau nước mắt và nói :

“ Si Won, xin hãy tha lỗi cho em . Xin hãy quên em đi .” – Dứt lời cậu chạy ra khỏi phòng đi nhanh về nhà .

Mình anh đứng bất động trước những lời cậu nói . Vậy là sao anh không hiểu . Tại sao cậu lại nói như thế ? Có chuyện gì xảy ra với cậu sao ? Mỉm cười chua chát anh bước đi khi trong lòng đang quặn lên từng cơn đau khi nghe những lời cậu nói .

—————end Flash back—————

Tiếng nhạc xập xình ồn ào , nhức cả cái đầu , điếc tai ngó mông lung quanh sàn lúc này từng tốp thanh niên trai gái lắc lư theo điệu , hần ngồi ngay góc nhìn ra , môi không ngừng rít thuốc và nốc rượu , ngã người vào thành ghế hần đắm chìm trong những suy nghĩ của bản thân mình .

—————YunHo's Pov—————

Thì ra là hần ta đó sao ?

Người JaeJoong từng yêu thầm đó sao ?

Hần về đây làm gì ?

Giành lại cậu ta sao ?

Muốn tranh giành với Jung YunHo này sao ?

Làm tưởng quá sức rồi ! Mơ mộng quá sức rồi !

Đã là của YunHo này thì đừng có mong mà giành lại được . Cái gì của tôi là của tôi mãi mãi .

Mày không đủ sức đấu với tao đâu Choi SiWon hay phải gọi là trưởng phòng Choi nhỉ?

Tôi sai lầm khi vô tình cho cậu gặp người xưa JaeJoong à . Sai lầm của tôi là đã nghe lời cậu cho cậu đi làm để bây giờ cậu cảm sừng lên đầu tôi nhưng JaeJoong à , cậu và hần ta sẽ phải trả giá những gì cậu và hần ta đã gây ra cho tôi .

Tôi hận em Kim JaeJoong nhưng tôi cũng yêu em rất nhiều sao em không hiểu cho tình cảm của tôi .

Tôi hận em , hận em !

—————End YunHo's pov—————

Bước từng bước xiêu vẹo ra khỏi bar , hần lên chiếc xe chờ bên ngoài , ngã người ra hần nhắm chặt mắt ra lệnh cho tài xế về căn hộ 9096 , vì hần biết hôm nay ba hần đã đi du lịch , chỉ còn hai vợ chồng cậu chắc chắn về căn hộ đó ở thôi , hần biết tính cậu , cậu không muốn cô đơn trong căn nhà lớn đó .

Đúng như hần nghĩ , cậu về căn hộ 9096 ở . Lúc chiều cậu định về biệt thự nhưng ngẫm lại ở nhà không có ai, ba thì đi du lịch chỉ còn cậu và hần cùng với mấy gia nhân chán chết , thêm phần cậu muốn một mình suy nghĩ về mọi thứ nên quyết định về đây . Ghé siêu thị mua đồ về nấu cơm , vì cậu muốn tắm bồ cho hần nên hôm nay đích thân cậu nấu, mọi hôm toàn bác Yoon nấu thôi . Loay hoay cả một buổi cậu cũng nấu xong toàn những món hần thích .

Bước vào phòng cậu tắm tấp ngâm mình trong nước , nước ấm có pha thêm tinh dầu đắt tiền giúp cậu thấy thoải mái hơn , sảng khoái hơn .

Với cái khăn lau khô người cậu ra ngoài mặc quần áo , đi ra nhà bếp cậu bày biện các món cậu nấu và ngồi chờ hần

.....1 tiếng

.....2 tiếng.....

3 tiếng.....

4 tiếng.....

5 tiếng trôi qua mà vẫn chưa thấy hần về trong lòng cậu không khỏi lo lắng vì từ lúc bà Jung mất đến giờ hần rất ít đi về khuya có thì cũng gọi điện về nhà cho cậu khỏi lo thế sao hôm nay lại về trễ thế này .

Lo sợ hấn gặp chuyện gì cậu vội chạy vào phòng lấy khoác và chìa khóa đi tìm hấn . Xô đại vào một đôi giày cậu mở cửa thì thấy hấn đang đứng ngay cửa nhìn cậu lạnh lùng , người hấn tỏa ra mùi rượu nồng nặc khiến cậu nhăn mũi nhưng cũng tránh cho hấn vào .

Hấn từ bar trở về không ngừng nghĩ về cậu , về đến nhà thấy cậu định đi ra ngoài hấn chợt thấy lòng mình nổi giông bão hấn đã nghĩ cậu đi gặp SiWon nên không nói không rằng bước vào nhà tiện tay kéo cậu về phòng , đá cánh cửa khép lại nhưng lực đá mạnh làm nó khóa luôn chốt .

Kéo mạnh cậu vào lòng hấn thô bạo hôn lên đôi môi anh đào của cậu , bất ngờ cộng với hoảng sợ vì từ trước giờ chưa thấy hấn làm vậy với mình , lấy hết can đảm cậu xô hấn ngã xuống giường toan chạy ra ngoài thì hấn đã ngồi bật dậy kéo cổ áo cậu giật mạnh làm cậu ngã xuống giường , ngồi hấn lên người cậu , hấn ném tia nhìn đầy ham muốn lên người , bàn tay hấn không ngừng vuốt ve khắp thân thể cậu . Cậu rùng mình cất giọng van xin hấn .

– Yun đừngđừng làm thế.....Yun

Mặc cậu van xin , hấn vẫn im lìm, nghĩ cậu van xin hấn vì cậu muốn dành tất cả cho anh , suy nghĩ đó khiến hấn bùng nổ , vợ hấn mà hấn không được yêu sao ?

Vợ hấn mà hấn không được quyền hưởng thụ sao ?!

Đêm nay dù bất cứ giá nào cậu phải thuộc về hấn , về hấn chứ không phải về anh . Nghĩ là làm hấn cúi xuống hôn một cách giận dữ thô bạo đôi môi của cậu , tay hấn xé toạc chiếc áo sơ mi cậu đang mặc , cậu rùng mình khi nghĩ đến những gì sắp xảy ra cho mình , lắc đầu tránh đôi môi của hấn , tay cậu đánh vào người hấn . Giận dữ với thái độ chống đối của cậu hấn hét lớn :

– Em có phải là vợ tôi không vậy ? Ân ái với chồng mình mà có thái độ đấy là sao ? Hay em không muốn lên giường với tôi hả ?

Một tay hấn giữ lấy chiếc cằm nhỏ của cậu , một tay hấn vuốt ve làn da trắng mịn lộ ra do khi nãy hấn xé áo cậu . Khóc nức cậu lên tiếng :

– Yun....đừnghứclàm thế.....em.....sợ lắm, Yun.....hứckhông phải là em không muốn cùng anh nhưng em chưa chuẩn bị tâm líYun....

– Không cần phải chuẩn bị gì hết dù muốn hay không đêm nay em phải làm tròn trách nhiệm của một người vợ .

Mặc cậu van xin hấn , hấn cúi xuống cắn và liếm chiếc cổ của cậu . Đánh mạnh vào lưng hấn , cậu không ngừng van xin hấn dừng lại . Điện tiết trước thái độ của cậu hấn tát mạnh vào má cậu , khiến cậu choáng váng mặt mày .

Vội vả hấn xé nốt vật cản giữa cậu và hấn . Lấy chiếc dây nịt cột hai cổ tay cậu vào thành giường hấn nhìn xuống làn da trắng mịn như em bé của cậu , thêm tạo vật xinh đẹp kia , con quái vật trong người bỗng chốc thức dậy ngộ nguậy khiến hấn càng thêm ham muốn cậu nhiều hơn .

Nút mạnh một bên đầu nhũ của cậu , một bên chơi đùa với nó bỗng chốc nó cương cứng và hồng đậm lên . Cắn mạnh vào đầu nhũ của cậu đến rướm máu , làm cậu không kiềm được tiếng hét nhưng theo hấn đó là tiếng rên đầy dục vọng

– Ahhhhh.....ahhhh.....arghhhhhhh.....

Thỏa mãn với hai đầu nhũ hồng đỏ , hấn lần tìm xuống tạo vật kia , biết hấn sắp làm gì cậu vùng vẫy kịch liệt đạp hấn té sang một bên giường , cậu định bước nhanh xuống giường thì hấn đã lật cậu lại ngồi lên đôi chân của cậu , hấn găm lên :

– Em muốn chạy trốn à! Em muốn chạy đến bên thằng tình nhân của em sao ! Mơ mộng hão huyền !

Nghe những điều hấn nói cậu không khỏi bàng hoàng . Tình nhân ? Tình nhân gì ? Cậu có sao ? Không , cậu có làm chuyện gì lỗi với hấn tại sao hấn lại nói như vậy ? Hấn hiểu lầm cậu rồi . Chồng cậu hiểu lầm cậu rồi . Cố gắng qua hàng nước mắt cậu nói :

– Yunnghe emnói điem không có làm lỗi gì với anh hết Em yêu anh Yun àxin hãy tin em

– Tin em à . Em lấy gì để xin tôi tin em ngoài tôi em không có người khác hả? Em nói em yêu tôi sao . Được ! Vậy thì đêm nay em hãy chứng minh là em yêu tôi đi .

– Em.....e.....m.....Yun....ahhhhhhhh.....

Vừa nói , tay hắn vừa bóp chặt cái cửa cậu , đau đến phát khóc nhưng cậu vẫn van xin kèm theo những tiếng rên đầy khoái cảm do hắn quá điêu luyện trong việc hành hạ “ cậu nhóc ” của cậu .

Tiếng rên của cậu là động lực giúp cơn quái vật của hắn thức tỉnh thực sự , nó đang gào thét đòi ra . Cho cái cửa cậu vào miệng , hắn cắn ngay đỉnh đầu làm cậu rùng mình , giấy giữa mảnh liệt hắn biết thế sẽ mang lại cơn đau nhưng cũng mang lại nhiều khoái cảm khó chối bỏ , hắn chăm sóc cho cậu nhóc của cậu thật nhiệt tình , chẳng mấy chốc , cậu rùng mình bắn đầy trong miệng hắn tràn ra ngoài mép .

Liếm mép ra chiều hài lòng hắn nhìn cậu thở hổn hển , gương mặt mệt mỏi , mồ hôi chảy xuống hai bên gò má bầu bĩnh , trông cậu lúc này thật quyến rũ có phần khiêu gợi , hôn lên đôi môi màu anh đào ấy hắn có phần đã từ tốn lại , lúc này hắn tháo dây trói cậu ra , hôn lên vết hằn đỏ trên tay cậu như xuyết xoa, miệng hắn không ngừng phát ra những âm thanh của dục vọng .

– Uhm.....hưm.....hưm.....ư ư....

Cậu vừa mệt sau lần giải phóng đó cậu nằm yên cho hắn muốn làm gì thì làm , cảm nhận được đôi tay hắn vuốt ve trong đùi non của mình , môi hắn tìm đến môi cậu hôn cuồng nhiệt nhưng cũng không kém phần thô bạo , làm đôi môi cậu sưng phù lên .

Nước mắt cậu lăn dài trên má , hắn hôn lên đó liếm hết những giọt nước mắt đó hắn bỗng chốc thấy tội lỗi quá , khinh bỉ bản thân quá khi làm cậu như vậy nhưngcơn ghen đánh mờ lí trí của hắn . Hắn nghĩ những giọt nước mắt kia dành cho kẻ khác không phải dành cho hắn , điên cuồng hắn giang rộng đôi chân cậu ra , phát mạnh vào cặp mông tròn trĩnh của cậu tấy đỏ , tay hắn trượt theo đường rãnh khiêu khích ấy , hắn cúi xuống hôn nhẹ vào nó , cậu rùng mình khi môi hắn chạm vào nó . Quấy đạp cậu khóc nức :

– YunđừngđừngYunArgh..... Yun .

Nâng mông cậu lên cao một chút hắn đặt “ cơn quái vật ” vào trước cửa mình của cậu , không có sự chuẩn bị , không có sự âu yếm cho cậu lỡ đi cơn đau hắn vào trong cậu chỉ với một nhịp , một nhịp duy nhất . Cậu hét lớn khi hắn vào trong cậu , cửa mình của cậu tưởng chừng như rách toạc ra , cơ thể cậu sắp nứt ra làm đôi rồi , nơi đó của cậu hình như rách rồi máu đang tứa ra ướt drap giường .

– AHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHH...

Chặt , Chặt quá ! Hắn nghĩ vậy . Cửa mình cậu không ngừng siết chặt lấy cái vật to lớn của hắn , thật khó di chuyển khi hắn cũng đau lắm đây . Gồng mình cậu nẩy lên như muốn hắn lấy nó ra nhưng hắn sẽ không làm thế dù hắn và cậu có đau đến thế nào hắn vẫn sẽ tiếp tục . Tóm lấy hai chân cậu , hắn cứ tiếp tục đẩy mặc cậu rên lên đầy đau đớn .

– Yunahhhhhhhhhhh.....đau.....Yun.....đau.....quá.....

Ngưng một chút cho cửa mình cậu thích nghi với cái của nó hắn , hắn nhấp từ từ cho đến nhanh dần , cơ thể cậu bị đẩy ngược lên , mái tóc lòa xòa trước chán góp phần kích thích hắn . Mồ hôi lẫn nước mắt của cậu chảy xuống bờ ngực trắng mịn , hắn vẫn thúc vào một cách thô bạo bỗng hắn cúi xuống hôn lên da thịt cậu để lại vô số dấu đỏ rực trên nền tuyết trắng . Chốc chốc hắn lại cắn vào hai đầu nhũ hồng của cậu , rồi lại cắn vào vết bớt trên cổ cậu điều đó làm cậu rên lên nhưng nước mắt cậu không ngừng rơi vì hắn làm cậu đau .

Ánh mắt cậu nhìn ấy nửa oán trách nửa yêu thương . Bắt gặp ánh mắt của cậu, hắn hôn vội vào đôi mắt như oán trách kia hắn vẫn tiếp tục thúc từng đợt như vũ bão , bất giác không kiềm được rên lên khi hắn gần đạt đến tuyệt đỉnh của khoái cảm .

– Arghhhh.....Jae.....arghhh.....arghhh...

– Jae.....arghhhhhhh.....anh.....yêu...em....arghhhhhhhhhh..... .

Nước mắt chạy ngược vào tim , cậu im lặng , thụ động đón những cử chỉ của hắn , đau ! Đau lắm , đau ở thể xác là một nhưng trong tim cậu đau đến mủi . Tại sao hắn không nghe cậu nói , tại sao hắn không để giải thích .

Nói yêu cậu vậy tại sao không nghe cậu , không hiểu cho cậu chứ . Khóc nức lên mặc kệ hắn làm gì với thân mình thể mình , cậu nhắm mắt mong cho hết đêm nay thôi .Cơn đau ban đầu bỗng chốc biến thành một thứ khoái cảm mông mị , bờ môi anh đào kia không tìm được rên lên ngắt quãng vì hắn chạm phải điểm cực cảm của cậu

– Arghhhhhh.....ahhhhh.....arghhhhhhhh.....

Tiếng rên của cậu làm hắn muốn ăn cậu nhiều hơn , không tìm được hắn cúi xuống hôn lên bờ môi đó. Ngọt ! Ngọt lắm nó như đang muốn hắn hút hết mật ngọt của bờ môi đó , điều đó làm dục vọng trong người hắn càng tăng cao hơn .

Đẩy những nhịp mạnh hơn , nhanh hơn thô bạo hơn , hắn rùng mình bắn những tinh chất của mình vào sâu bên trong cậu . Cậu ra ngay trên bụng hắn và cong người đón dòng tinh chất đó .

Đẩy vài nhịp nữa cho tinh hoa của mình vào sâu tận cùng bên trong cậu , mệt mỏi hắn ngã lên người cậu trong khi cậu gần như là người đi , hai bên đùi non dịch thể chảy tràn có lẫn lẫn tẩm những vết máu hồng . Nhắm mắt cậu như muốn quên đi hiện thực để rồi sáng mai thức dậy tất cả chỉ là mơ thôi .

Ngã lên người cậu sau lần giải phóng đầu tiên đấy , hắn tiếp tục kéo cậu vào cơn điên loạn dục vọng của mình hết lần này đến lần khác đến khi cậu ngất đi trong lần cuối hắn giải phóng bên trong cậu . Máu , nước mắt , dịch thể hòa lẫn vào nhau ướt đầm chiếc giường hắn mới nằm gục xuống bên cậu , mệt mỏi khi làm tình với cậu với tần số cao như thế , hắn mong chóng chìm vào giấc ngủ cũng là lúc hắn già hết rượu trong người mình .

9. Chương 9

Giật mình thức giấc cậu rùng mình nhớ đến đêm qua hắn đã cưỡng bức cậu trong cơn say rượu trong cơn ghen . Co rúm người lại nhìn con người đang say ngủ bên cạnh , cậu bật lên tiếng khóc , cậu sợ , thật sự sợ khi hứng chịu những lần ra vào trong mình . Nhìn xuống thân thể mình , những vết bầm tím , những dấu răng cắn sưng lên và cơn đau tốt cùng từ thân dưới truyền lên làm cậu bất giác nghĩ phải tránh xa con người này ra . Cố lết vào phòng tắm tắm rửa thật nhanh chóng , thay đồ vội vàng cậu mau chóng đến công sở để tránh mặt hắn .

Khó khăn trong từng bước đi cậu cắn răng nén cơn đau từ thân dưới truyền lên đi về bàn làm việc của mình . Cậu thật sự mệt mỏi , cả đêm qua hắn cùng cậu cũng phải 5, 6 lần gì đó , đến khi cậu mệt vì kiệt sức hắn mới tha cho cậu , ngồi gục đầu lên bàn cậu chẳng có tâm trí làm việc gì cả vì tâm trạng cậu bây giờ buồn có vui có một chút gì đó hối hận , một chút gì đó thấy tiếc .

Thấy cậu từ sáng giờ có vẻ mệt mỏi anh đi đến lấy cho cậu một cốc sữa nóng đặt bên bàn cậu , anh dịu dàng bảo

– Trông em có vẻ mệt mỏi , em bệnh sao ? Uống chút sữa nhé !

Ngước đầu nhìn anh tỏ vẻ biết ơn cậu , cầm lấy cốc sữa uống một ngụm . Sữa nóng có vẻ giúp cậu tỉnh táo hơn , nhìn anh cậu hỏi :

– Anh không đi ăn cơm sao ?

– Không ! anh không đói Jae.....anh...

– Có chuyện gì vậy SiWon ?

– Anh muốn hỏi em một chuyện được không Jae , xin hãy nói cho anh biết sự thật nhé .

Nghe anh nói thế cậu hơi chột dạ vì không biết anh sẽ hỏi gì sau bao năm xa cách .

– Anh hỏi đi – Cậu nói .

– Những gì em nói hôm qua là thật sao ?

Cậu nhìn anh đăm đăm , nén tiếng thở dài cậu chậm rãi :

– Tất cả những gì hôm qua anh nghe đều là thật . Em đã lấy chồng rồi . Anh quên em đi , hãy tìm cho mình một người yêu thương anh đừng theo đuổi em làm gì . Em yêu chồng em vì thế em sẽ không làm gì tổn hại đến danh dự của chồng em . Em nghĩ chúng ta tốt nhất nên dừng lại ở tình bạn . Anh hiểu những gì em nói phải không SiWon ?

Gục mặt vào bàn tay , anh nói nhỏ

– Cảm ơn em Jae ! Cảm ơn tất cả những gì em nói , nhưng Jae khi nào em cần một người bạn để tâm sự thì hãy đến tìm anh nha, anh luôn đợi chờ em .

– Em vui vì anh đã hiểu ý em SiWon . Em xin phép chiều em xin nghỉ em hơi mệt .

Biết bản thân không thể tránh né mãi cũng không phải là cách cậu lái xe về đến nhà , đối diện với hần một lần nữa để bày tỏ hết tình cảm của mình vì khi làm thế là trong tim cậu , cậu đã tha thứ cho hần vì cậu yêu hần , cậu yêu chồng cậu . Lái xe vào gara cậu bước vào phòng khách thì thấy hần đang ngồi rít từng hơi thuốc , cậu khẽ nhăn mũi vì cậu rất ghét khói thuốc , nó rất độc hại .

Thấy cậu bước vào , hần hơi ngạc nhiên vì hôm nay cậu về hơi sớm so với thường ngày . Phớt lờ cái nhìn của cậu hần tiếp tục rít từng hơi thuốc , sáng nay khi thức dậy hần nhìn thấy trên người mình không mảnh vải (A/N : còn cái chăn thưa ông) , gối chăn lộn xộn , drap dính đầy máu và dịch thể đã khô cứng , hần lắc đầu xua đi cơn nhức đầu, hồi tưởng lại đêm qua .

Hôm qua hần nhớ hần thấy người đàn ông đó ôm vợ hần , hần phát điên khi nhìn thấy không những thế hần còn nghe gã đó nói yêu vợ hần trông khi vợ hần không hề có một chút chống cự . Đêm tiết hần đến bar uống rượu đến say mềm rồi về đến thì bắt gặp vợ hần định đi ra ngoài , với cái ý nghĩa cậu đi gặp gã đó làm cơn ghen trong hần bùng lên dữ dội và hần đã chiếm đoạt cậu trong cơn say .

Hần mơ hồ nghĩ đến cảnh đêm qua hần ra vào bên trong cậu không thương tiếc điều được thể hiện qua những vết máu hồng trên drap giường . Vậy đấy cuối cùng hần cũng có được vợ nhưng không phải do tự nguyện mà do ép buộc hần cảm thù bản thân hần nhưng hần cũng hận cậu khi làm hần mất đi chính bản thân mình , không kìm chế được mình .

Bước gần đến hần , cậu rút điều thuốc dụi vào cái gạt tàn , cậu nhỏ nhẹ bảo :

– Em có chuyện muốn nói .

– Chuyện gì ? – Hần cộc lốc .

– Chuyện giữa anh và em , em nghĩ chúng ta nên nói thẳng thắn với nhau một lần .

– Thẳng thắn với nhau sao ? Được nếu em muốn .

– Mọi chuyện không như anh nghĩ đâu . Em chưa bao giờ phản bội anh kể cả trong tư tưởng . Em và SiWon hoàn toàn chỉ là bạn – Cậu thanh minh .

– Là bạn sao là bạn mà đi ôm nhau trong chính công ty của tôi sao .Em nghĩ tôi là con nít à !

– Em nói tất cả đều là sự thật , anh phải tin em Yun à – Cậu van nài hần tin cậu nhưng đáp lại là một thái độ lạnh lùng , một ánh mắt đầy bá khí như muốn thiêu đốt cậu . Nắm lấy bàn tay hần , cậu đặt nó lên ngực mình mà thì thầm :

– Anh không tin em nhưng anh phải tin trái tim này , nó đập là vì anh mà Yun .

– Nhưng không có tôi nó vẫn đập JaeJoong à !

– Yun à anh thật sự không tin em sao ? Em phải làm sao để anh tin em bây giờ hả Yun?

– Làm sao hả ? Tôi chỉ cho em cách nhé ! – Kéo mạnh cậu vào lòng hần môi hần rít bên tai cậu – Làm tình với tôi ngay bây giờ !

Cậu trợn mắt nhìn hần , nhớ lại cảnh đêm qua cậu thực sự rùng mình , nín thở tay đang bị hần giữ chặt về phía mình , cậu thụt lùi về phía sau , càng lui hần càng tiến về phía cậu giọng cậu nài nỉ :

– Yunem van anh đừng làm em sợ Yun à ! – Lệ tràn khóe mi cậu nói .

– JaeJoongem bảo yêu tôi mà , đúng không ? – Hần gần giọng nhưng vẫn tiến về phía cậu , chỉ một cái kéo mạnh cậu ngã người ra tẩm tẩm , nhanh chóng hần ngồi đè lên chân –Vậy thì làm tình là một cách em chứng minh lời nói của em đây .

Dứt lời hần cúi xuống ngấu nghiến lấy đôi môi anh đào của cậu , cậu vùng vẫy kịch liệt , tay cậu đánh vào lưng hần mặc kệ hần vẫn hôn . Nước mắt nơi khóe mi cậu trào ra , hần cảm nhận được cậu đang khóc , hơi khựng lại nhưng môi hần vẫn áp lên môi cậu thấy hần ngưng lại cậu cắn mạnh vào môi hần bật máu , buột hần nhả ra . Cậu nức nở van xin hần :

– Yunemkhông muốnYun..... em xin anh

Thấy cậu khóc hần cũng hơi chạnh lòng nhưng hần nhất quyết không buông tha cho cậu . Mặc kệ cậu có van xin hay năn nỉ hần vẫn muốn bên trong cậu một lần nữa , những gì đêm qua tuy có say rượu nhưng hần vẫn cảm nhận được tất cả , bên trong cậu thật sự , thật sự ấm nóng lẫn chặt chẽ , nó không ngừng siết lấy cái của hần và bây giờ hần muốn một lần nữa bên trong cậu . Cậu biết thế nào cũng như đêm qua nhưng cậu không muốn , một phần nào đó trong bảo cậu phải tránh xa hần , bảo cậu đẩy hần ra mà thoát thân .

Đẩy mạnh hần ra khỏi người mình cậu , khiến hần lăn ra tẩm tẩm , cậu lồm cồm đứng dậy , định chạy ra cửa thì hần nhanh chóng nắm lấy chân cậu khiến cậu té xuống , đầu va vào chiếc ghế đau điếng , hần hét lớn :

– Em tính chạy trốn khỏi tôi sao ? Đừng có mơ .

Xốc cậu lên vai hần nhanh chóng bước về phòng ngủ của cả hai . Ném cậu xuống giường hần lao theo nằm đè lên người cậu , môi hần tìm đến môi cậu , tay hần không ngừng sờ soạt khắp thân thể cậu , cậu vùng vẫy cố thoát khỏi đôi môi hần .

– Không !em không muốn.....em không.....muốn.....

Cậu nức nở , từng giọt lệ rơi gối ướt đầm một mảng lớn , hần điên cuồng ngấu nghiến đôi môi cậu , tay hần lần vào chiếc áo cậu đang mặc cẩu nhéo lên hai đầu nhũ bắt giác cậu la lên một tiếng .

– Ahrggg.....!

Thân hình cậu uốn éo , dưới bàn tay thô bạo của hần , hần không ngừng cắn vào cổ cậu , lưu lại trên đó vô vàn những vết đỏ . Miệng hần lần xuống , da thịt cậu mát lạnh làm cơn ham muốn của hần dâng cao , cắn nhẹ vào vết bớt của cậu , hần nấn ná một hồi lâu , hôn nhẹ vào môi cậu hần thì thầm bên tai , cậu ngượng ngùng thở hổn hển khi nghe những gì hần nói :

– Anhmuốnem.....Jae !!

– Yun nghe em nói đi . Em với SiWon chỉ là bạn thôiem yêu anhkhông phải là anh ấy . Em không yêu anh ấyem là vợ anh mà Yunlàm ơn tin em đi.....hức.....hức ...em ... yêu ... anh ...

Cậu nói qua làn nước mắt , hần ngưng lại mọi hoạt động của mình vì những lời cậu nói . Nhìn cậu quẫn quại , van xin hần cảm thấy hận chính bản thân mình . Nói yêu cậu sao lại không hiểu cậu , không tin tưởng cậu . Hần có quá đa nghi không ? Hần có nên tin cậu không ? Đau ! trong tim hần đau khi thấy cậu khóc .

Không !

Hần không muốn bắt cứ giọt lệ nào trên khóe mi kia cả . Không muốn thật đấy !

Anh ...xinlỗi !

Hần quay mặt bước xuống giường sau câu nói của mình , hần đã làm tổn thương cậu một lần nữa , hần không xứng với tình yêu của cậu . Cúi nhặt cái áo mặc vào hần đi ra đến cửa phòng thì cậu đã kêu lên

__Yun a!!

.....- hấn khựng lại , nín thở nghe những lời cậu nói

Yun ! tin tưởng nhau được không ? Chúng ta là vợ chồng mà , anh không tin em sao ? Làm thế nào để anh tin em hả Yun ?

.....

Một lần thôi ! Làm ơn tin em đi mà . Em không phản bội anh đâulàm ơn tin em đi màlàm ơn.....hức ..hức

Nắm chặt lấy tay mình , hấn cố kềm nén cơn lửa trong lòng hấn . Nhưng tiếng khóc của cậu lại là xúc tác cho cái bản năng đáng ghét của hấn chột vùng sống lại . Tại sao thế này ? Mỗi lần nghe cậu khóc là hấn muốn bên cậu mà an ủi vỗ về cậu thôi .

Tại sao lại quái quỷ thế này chứ ?

Đáng ghét ! Cậu nào biết cậu đã tri phối tâm trí hấn hoàn toàn rồi đó !

Tiếng khóc của cậu ngày một lớn , hấn không thể kiềm chế được nữa rồi . Bỏ mặc cái gọi là sĩ diện kia đi . Hấn lao đến bên giường mà hôn vào môi cậu một nụ hôn gắt gao cháy bỏng .

Mặc kệ cái hình ảnh hấn đã thấy , hấn không quan tâm đến nó . Điều hấn quan tâm đến bây giờ là thiên thần bên dưới hấn , thiên thần đó đang khóc và nó khóc vì hấn .

Ngấu ngiến làn môi anh đào , hấn và cậu như được gỡ bỏ mọi gút mắt trong lòng , cả hai lao vào nhau không để ý đến thời gian , không gian xung quanh mình ...

Bàn tay hấn như con lươn luồn lách qua từng lớp vải , gỡ bỏ chúng ra khỏi người cậu ... cậu bầu chặt vai hấn như van xin hấn cho mình một chút không khí để thở ... chiếc drap giường vì cả hai lăn qua lăn lại , xộc xệch ra khỏi khung nệm ... như chưa hài lòng , cậu dựa người vào thành giường chồm lên ... hai tay vòng qua cổ hấn chủ động tách môi hấn ra khám phá bên trong ... hai chân vòng qua eo hấn giữ hấn chặt bên mình

(A/N : từ lúc nào JaeJae của ta lại chủ động thế này !!!! * bộp *)

Vò mái tóc nâu đỏ rối tung của hấn , cậu rên rỉ trong từng nụ hôn ...

- Argh.... Yu..n....ư..m...yêu...yu..n....

Gầm gừ kìm nén dục vọng của mình , hấn cắn cắn môi dưới của cậu ... bàn tay xoa nắn đầu nhũ bé tí đang cương cứng ... tay cậu bầu chặt vào lưng hấn khi hấn liếm lộng đầu nhũ bên trái của mình ... dù đêm qua đã trải qua cùng nhau những điều thế này ... nhưng cậu vẫn ngưỡng ngừng khi thấy hấn chơi đùa với chúng ... cách hấn âu yếm chúng dùng răng cửa nhẹ lên đó giống như một đứa trẻ đòi sữa mẹ ...

Lưỡi hấn trượt theo tiếng rên rỉ của cậu ... từ nhũ hoa đến ... vùng bụng ... đến chiếc rốn bé nhỏ xinh xinh ... chột hấn dừng lại nơi eo cậu ... ngược nhìn cậu trong cơn mê tình ái hấn mang lại bất giác ...hấn nghĩ mình cần phải giấu cậu một nơi nào đó không người biết đến ... về mặt cậu lúc này đây khiến hấn không thể khống chế được chính bản thân mình ... về mặt quyền rũ chết người kia chỉ có hấn mới được nhìn ... chỉ có hấn mới mang lại cho cậu cảm giác đó

Cảm giác sung sướng khi yêu và được yêu

Bật nút chiếc quần tây của cậu , hấn dùng miệng kéo dây kéo quần xuống ... bàn tay hấn trượt theo hai bên eo nhẹ nhàng trút bỏ chiếc quần của cậu ... cậu vẫn chìm đắm trong cơn mê do hấn mang lại ... nhắm mắt lại để bớt xấu hổ ... cậu nói nhỏ

-Yun... em.. muốn anh ...

10. Chương 10

Bật nút chiếc quần tây của cậu , hấn dùng miệng kéo dây kéo quần xuống ... bàn tay hấn trượt theo hai bên eo nhẹ nhàng trút bỏ chiếc quần của cậu ... cậu vẫn chìm đắm trong cơn mê do hấn mang lại ... nhắm mắt lại để bớt xấu hổ ... cậu nói nhỏ

-Yun... em.. muốn anh ...

Dục vọng trong hấn bùng bùng nổ mạnh mẽ , không thể chờ đợi thêm hấn nâng eo cậu lên , dùng một chiếc gối nhỏ kê bên dưới ... chiếc hang nhỏ thiên thai lộ dần trước ánh mắt của hấn

Để hai chân lên vai mình , hấn cúi người liếm nhẹ lên chiếc hang ấy ... không biết vì xấu hổ ngượng ngùng hay vì nhột , chiếc hang nhỏ ấy co rút lại vô tình kẹp lấy đầu lưỡi của hấn .

Xoa xoa cánh móng trắng ngần , hấn thì thầm

“ Thả ... lỏng đi cưng... anh không muốn em bị thương

“

Đẩy đầu hấn ra cậu xấu hổ vùi mặt vào gối , thở dốc... chậm rãi lấy chiếc gối ra hấn cuốn cậu vào một nụ hôn cháy bỏng, lưỡi hấn vờn lấy môi cậu ... cánh môi anh đào sưng đỏ vì hấn gặm cắn ...đau nhưng cậu thích nó... mạnh dạn cậu níu lấy vai hấn ... rướn người cậu tìm lấy hấn... cả hai gặp nhau như mưa sa kéo về ... tiếng ướt ướt vang khắp cả phòng ... bỗng tay hấn trượt dần trên thân thể cậu như con rắn ... chậm rãi lướt qua đầu nhũ hồng hồng đến vùng bụng phẳng lì ... đi qua mê cung huyền bí đến chiếc hang chết người kia ... một ngón tay đưa vào trong cậu ... xoa nhẹ vùng cửa hang hấn âu yếm

“ Xin..lỗi...em ...JaeJoongie ! “

Dù trong cơn mơ màng khoái cảm , cậu vẫn nghe tiếng hấn xin lỗi mình ... lắc nhẹ đầu cậu mỉm cười ... nhanh vào môi hấn ...

“ Em.. yêu anh YunHo ! “

Sức chịu đựng đã đạt đến mức tối đa , hấn gầm nhẹ , tách hai chân cậu ra thật rộng Phơi bày nơi yếu ớt và dâm mê kia , hấn nâng con quái vật đang nổi điên vào ngay cửa hang ... hấn đẩy mạnh vào trong chỉ một nhịp ...

Hấn biết điều đó làm cậu đau nhưng hấn không thể chịu nổi vì lời yêu cậu dành cho hấn ... hôn lên đôi mắt ướt ướt , hấn không ngừng xin lỗi mặc cho cậu lắc đầu nguầy nguậy bảo nhỏ

“ Không...arh.... Không phải ... em...yêu...anh... em muốn điều đó...arhhh “

Đau đớn nơi đó không ngăn nổi cậu nói lời yêu hấn... vẫn biết là nơi đó rất bé nhỏ nhưng cậu vẫn muốn hấn tiến sâu vào hơn nữa ... muốn hấn chạm nơi tận cùng của mình ... chợt cậu dùng hết sức mình vùng dậy lật ngược hấn nằm dưới mình

Đơn giản là cậu muốn mình chủ động vì hấn vì người cậu yêu...

Rên rỉ vì nơi đó vừa đau vừa thoải mái , cậu nói từng chữ trong khi cậu chậm rãi chuyển động trên người hấn

“ Em...ar..g...muốn...a...anh.....em...ar....g....chủ...đ...đ...ộng....y..êu..a..anh arhhhh...”

Chống tay lên đùi hấn , cậu chuyển động nhanh dần , tiếng da thịt chạm vào nhau vang khắp căn phòng... dù trong phòng đã được trang bị máy điều hòa nhưng một phần không khí nơi chiếc giường king size vẫn nóng hừng hực

Ngửa đầu ra sau , chiếc cổ trắng ngần đầy dấu hồng ngân hiện rõ dưới ánh đèn màu vàng ...trông nó như những nụ hoa đang nở dưới ánh trăng ... âm thanh từ miệng cậu thoát ra ... âm thanh rên rỉ vì dục vọng đang đốt cháy cậu ... vì những gì hấn mang lại cho cậu

Từng cú nẩy từ dưới lên làm cho cả hai dính nhau chặt hơn ... bé con của cậu ... nó đang rỉ ra chất béo sệt kia ... chảy xuống phần bụng của hắn ... chống đỡ một tay cậu mò mẫm xuống bé con của mình thì hắn vội gạt tay ra ... thay vào đó là sự chăm sóc của hắn với bé con ...

Hắn đang đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác !

Lời yêu cậu trao hắn Trái tim cậu có hình bóng hắn ... cậu chủ động hòa hợp làm một với hắn ... chưa hết cậu còn nhún nhảy trên phân thân cứng rắn của hắn

Tiếng cậu la hét vì sung sướng ... cách cậu rên tên hắn trong khi cậu chủ động tiến nhập ... khiến hắn như bùng nổ ...

Bịt chặt lấy đầu bé con ... hắn cười tàn ác .. treu đùa cậu ... làm cậu quặn quai khóc lóc van xin hắn cho mình xuất ra ... nhưng ... nào có được ..

Siết chặt lấy vòng eo thon của cậu , hắn xoay tròn phân thân của mình bên cậu mặc cho cậu van xin hắn dừng hành hạ cậu như thế Vách hang động trong bao bọc kẻ xâm nhập chặt hơn nữa

Bùn rùn tay chân vì mỏi mệt , cậu vươn tay ra hiệu cho hắn ôm mình ... thì thắm bên tai hắn

“ Yu...n...ar...h...e...m...mu..ố...n...arhhhh “

Nhếch môi cười hài lòng , hắn tiến nhập nhanh và mạnh hơn bao giờ hết Nhưng hắn không quên bịt chặt nó lại...vì hắn muốn ...cậu và hắn ... cùng đến với nhau ... cùng nhau chạm vào đỉnh của sự thăng hoa ...

Cắn vào vai hắn kìm chế tiếng rên của mình , cậu thở theo từng nhịp đưa đẩy của hắn ... chưa bao giờ cậu lại mình vừa thống khổ vừa sung sướng như bây giờ ...

Quặp chân mình lên vòng eo hắn cậu nương theo đó phối hợp nhịp nhàng với hắn ...

Tiếng va chạm của hai thể xác

Tiếng khung giường kêu cọt kẹt

Tiếng máy điều hòa chạy ro ro

Tất cả hòa vào làm một duy nhất còn lại chỉ là tiếng rên của cả hai ... Tiếng mút mát của hai đôi môi...

Liên tục đưa đẩy cậu cảm nhận kẻ xâm nhập ngày càng to ra ... bất chợt bụng cậu quặn lại ...vách hang ôm chặt kẻ xâm nhập Rồi một tiếng ngân dài cậu mặc kệ bé con bị bịt chặt ngay đầu ... cậu co giật phun trào ra đầy tay hắn ... một phần nào đó bắn lên cơ bụng hắn... chảy xuống chỗ kết nối của hai

Hang động co rút nhỏ lại ... hắn rút ra gần hết rồi lại đẩy vào một cách mạnh mẽ ... hắn cứ làm thế vài lần rồi hắn đóng thật mạnh vào trong ... cả người cậu nẩy lên ... vòng eo thon của cậu bị hắn siết chặt ấn sát vào mình... chỗ kết nối giữa cậu và hắn không có một điểm nào đứt ra ...

Một lượng lớn tinh chất đàn ông của hắn được phun trào bên trong cậu ... nó quá nóng ... khiến cậu không kìm chế được run rẩy la lên

“ Arh.....!!! “

Hài lòng với thành quả của mình , hắn nhẹ nhàng đẩy vài cái để bảo đảm rằng tất cả đều ở trong chiếc hang huyền bí ấy Một ít trào ra từ chiếc hang chảy xuống đùi non của cậu ...

Đỏ mặt nhìn xuống , cậu che giấu gương mặt vào trong đồng gối ... cả thân thể đầy dấu hồng ngân lẫn vết tím tím đêm qua tràn đầy cơ thể cậu ... hai cánh móng trắng nõn đỏ lên in lên đó là dấu năm ngón tay của hắn khi nẩy đã thừa dịp cậu rơi vào cơn mê tình ái , xoa bóp nhào nặn nó

Chống tay nhìn cậu ngưỡng ngừng , hắn phì cười rồi dịu dàng hôn lên tấm lưng trần trắng mịn của cậu ... nụ hôn không chỉ nắn nã nơi khoảng da thịt ấy mà nó trượt dài xuống tận hai cánh móng ... ánh mắt hắn chợt híp lại khi thấy cảnh tượng cậu nằm nơi giường ... xoay lưng lại với hắn Mặt vùi vào gối ... toàn bộ hiện rõ trước mặt hắn ...

Tấm lưng trần đầy dấu hôn ngân ...

Cặp mông trắng đỏ au vì xoa bóp quá nhiều

Quan trọng nhất là khuất sâu trong cặp mông , là chiếc hang huyền bí vẫn không ngừng trào ra tinh chất của hần

Bất giác hần cảm thấy mình khó thở trước cảnh tượng như thế này Dù mới làm xong nhưng hần vẫn có cảm giác chưa đủ ...

Lướt nhẹ lên thân cậu , hần cúi xuống thì thăm bên tai và cắn nhẹ vành tai cậu

“ JaeJoonggie !... anh yêu em ...em là của anh rồi ! “

Không dám đối diện cùng hần nhưng cậu vẫn nói nhỏ

“ Yunnie ... anh... hài lòng chứ !?”

Phì cười trước hành động của cậu , hần lật cậu lại đối diện cùng mình âu yếm bảo

“ Chúng ta thuộc về nhau rồi Cái gì cũng thấy hết rồi Em còn mắc cỡ nữa ah ! “

Tránh nhìn sâu vào mắt hần , hai má đỏ hây hây cậu ngượng ngùng

“ Ừ...! “

Không thể kìm nén nổi trước vẻ đáng yêu ấy , hần chiếm lấy đôi môi anh đào đang mời gọi , kẹo ngọt đang dâng lên cho hần...

Lại một lần nữa hần cuốn cậu vào cơn mê tình ái ... làm cậu đêm ấy không ngừng rên tên hần , quằn quại dưới thân hần ... cùng hần ân ái đến khi cậu kiệt sức ngã vùi trong tinh chất hần cho vào trong cậu

Ôm lấy thân thể nhỏ bé của cậu , hần siết chặt cậu vào ngực mình như thể sợ cậu biến mất ... hôn lên bờ mi nhắm chặt kia hần thì thầm

“ Anh yêu em ... đến bây giờ anh biết em là thuốc nghiện ... khiến anh không thể nào dứt ra được ... hứa với anh đừng phản bội anh em nhé !!! JaeJoong ah em là của anh ... mãi mãi là của anh ...anh yêu em ...rất nhiều ...! “

Không biết cậu có nghe thấy hay không , chỉ thấy cậu dụi vào lòng ngực ấm áp của hần mà ngủ khoe môi nở một nụ cười thật đẹp !!!!!

.
. .
. .
. .
. .

Tại dinh thự của Park gia , JunSu ngồi trên sofa trong cảnh hoàng hôn đang dần rơi xuống , cậu lặng lẽ xếp từng tấm hình vừa nhận được sáng nay cho vào phong bì ... trái tim cậu một lần nữa lại rỉ máu ... một lần nữa nó lại tổn thương nặng nề hơn bao giờ hết ...

Chậm chạp niềm phong túi đựng những tấm hình đáng nguyên rửa đó , JunSu nhìn xuống bụng mình , cậu không muốn phải rơi lệ thêm nữa ... nhưng không hiểu sao ... nước mắt lại cứ rơi ... ngày ngày đối diện với con người giả tạo ấy khiến cậu thấy kinh tởm vô cùng ...

Vẫn biết gã ta đào hoa , phong lưu ... nhưng không nghĩ gã lại tệ hại đến mức này ... qua lại với vô số tiểu thư , quý cô của các gia đình thượng lưu ... tụ tập chè chén , vui chơi thâu đêm suốt sáng ... quan hệ *** với lũ *** ấy ... bất giác cậu rùng mình ...

Hóa ra người chồng bấy lâu của cậu sống như thế sao ?

Đã có vợ sao lại có thể sống như những ngày còn độc thân ?

Lời hứa của hai tháng trước có phải chỉ là lời nói gió bay ?

Bắt ép cậu ở nhà chỉ là cái cớ cho gã có thể thoải mái ăn chơi sa đọa ?

Hay là vì cậu mang thai nên không thể thỏa mãn nhu cầu sinh lí cho gã đây ?

Nực cười !!!!

Dối trá !!!

Ném phong bì vào tủ , JunSu sắc lạnh lau đi giọt nước mắt nơi khóe mi , vững vàng đứng dậy bước đến điện thoại , cậu nhấn dãy số nằm lòng ... cậu quyết định ... lần gọi này sẽ cho cậu kết quả gì ...

Tiếng chuông reo từng hồi , đáp lại là một sự im lặng đáng sợ Không nản lòng cậu gọi lại một lần nữa và lần này có người bắt máy thật nhưng... điều cậu mong không thành hiện thực ...

Điện thoại của gã là người khác bắt máy ... còn là giọng nữ ... tiếng trả lời điện thoại ..kèm theo những tiếng đáng xấu hổ vọng vào tai cậu ...

Buông thả điện thoại , cậu cười cay đắng nhìn tấm hình cưới rồi bỗng nhiên cậu chụp thấy chậu hoa nhỏ nơi cửa sổ ném vào khung hình cưới ...một vết nứt chạy dài phân chia tấm hình ra làm hai ... vết nứt chia đôi cậu và gã

Thế là hết thật rồi !

Cậu lầm thật rồi !

Lời hứa với hân không là gì cả ... JunSu đã biết từ lâu ... gã không bao giờ từ bỏ được lối sống đó ... chỉ có cậu là vọng tưởng gã sẽ thay đổi vì cậu ... thay đổi vì đứa con sắp chào đời nhưng bây giờ cậu biết ... điều đó chỉ là mơ mộng hão huyền !

Đã như vậy ... JunSu cũng không luyến tiếc chi nữa ... đi đến tủ quần áo của mình , lấy ra một chiếc va li cậu cho tất cả giấy tờ tùy thân , vật dụng cần thiết và một ít quần áo mình vào trong đó rồi đóng nắp lại ... lấy thêm một chiếc túi nhỏ cậu cho tất cả những gì cho đứa con sắp chào đời vào trong khóa lại

Vẫn ánh mắt sắc lạnh đó , cậu lạnh lùng gọi cho luật sư riêng của mình và chỉ nói vồn vện một câu

“ Làm thủ tục li hôn cho tôi , tài sản tôi không lấy chỉ cho tôi quyền nuôi đứa bé , tôi muốn càng nhanh càng tốt! “

Tắt nguồn điện thoại cậu kéo vali xuống lầu trước ánh nhìn ngạc nhiên của quản gia Goo , lạnh lùng cậu bảo

“ Khi nào ông bà về hãy nói tôi đã về bên nhà mẹ còn nữa , thông báo với anh ta đơn li hôn tôi đã gửi tòa án ! Trong tủ tôi có món quà dành cho anh ta ! “

Dứt lời JunSu kéo vali trước sự ngăn cản của gia nhân trong dinh thự nhưng mặc kệ tất cả cậu vẫn đi ra khỏi nhà và leo lên chiếc xe đang chờ sẵn ... bỏ lại sau lưng những hình ảnh những tháng ngày hạnh phúc ... tất cả chỉ là giả dối !

.
. .
. .
. .
. .

Bể bỗng JaeJoong vào phòng tắm sau khi cả hai vừa hoạt động xong buổi sáng , hân nhịu mây bảo

“ Sao lại nhẹ thế này ?! “

Da thịt trần trụi tiếp xúc xong , JaeJoong dụi đầu vào hõm vai cười khi khi ... Đặt cậu vào bồn tắm đã pha xà phòng cộng với được liệu , hân bước vào cho cậu dựa vào ngực mình , âu yếm nói

“ Hôm nay nghỉ làm một bữa nhé cưng ! Anh muốn chúng ta có một ngày hẹn hò đúng nghĩa ! “

Vẫn còn say trong bể ái tình , cậu nhắm mắt thả lỏng người để hân mát – xa cho mình , cậu gật khẽ ...

Cậu cũng muốn thế !

Lần đầu tiên sau khi kết hôn có một cuộc hẹn hò ... cậu muốn mình có nhiều kỉ niệm với hân hơn ... để xóa bỏ những kí ức không nên nhớ trước đó !!!

Cẩn nhẹ vành tai cậu , hân vuốt ve khắp thân người cậu miệng không ngừng lặp lại cụm từ

“ Anh.. yêu em JaeJoong của anh ... vợ yêu của anh....! “

Mỉm cười hạnh phúc , cậu xoay người lại kéo hân vào một cuộc yêu mới trong phòng tắm ...dù rằng cậu khá mệt sau khi đã yêu nhau suốt một đêm dài ... nhưng hiện tại cậu muốn hân yêu cậu thêm lần nữa ... lần đầu tiên trong cuộc đời cậu mới biết yêu nhau là quên hết tất cả ... thời gian Không gian ... làm nền cho cuộc yêu mới này

11. Chương 11

Lần đầu tiên viết cái chap sến súa quá

~Sau vài ba lần trên giường và hai lần trong phòng tắm , cậu gối đầu lên ngực hân , xoa nhẹ lên vùng da thịt đó , cậu tỉ tê bảo

“ Yun ah ! Chúng ta đi biển nhé ! Em xuống lướt sóng và đón ánh bình minh trên du thuyền ! “

Nhắm hờ mắt song bàn tay hân lằng vằng trên vùng lưng trần mịn màng của cậu , trong lòng lằng lằng một cảm xúc hạnh phúc khó tả ... bây giờ hân đã có đủ tiền , quyền lực lại có vợ đẹp hân còn mong gì hơn thế nữa ... không ngần ngại hân đồng ý

“Vợ anh muốn gì anh cũng chiều hết ! . Hôm nay là thứ năm rồi chúng ta nghỉ hết tháng này luôn ... anh muốn chúng ta có tuần trăng mật đáng nhớ ! “

Nhíu mày cậu không đồng tình , chống tay lên nhìn hân , cậu đáp nhỏ

“ Không được ! Anh là người đứng đầu tập đoàn phải noi gương chứ ... chúng ta chỉ đi ba ngày hai đêm thôi ! Thứ hai đi làm lại ! .”

Phì cười trước dáng vẻ của cậu , hân ngồi bật dậy kéo cậu vào lòng thì thầm

“ Dĩ nhiên là anh vẫn đi làm nhưng mà ... anh muốn chúng ta có kì nghỉ trăng mật đúng nghĩ vì từ khi cưới nhau đến giờ chúng ta đã đi đâu ... chưa kể em đó.. hằng ngày làm việc trên công ty rồi ...tối về còn phải “ làm việc “ với anh nữa... anh muốn em được nghỉ ngơi !

”

Nghe đến câu nói làm việc với hân , cậu đỏ mặt ngúng nguẩy đánh nhẹ vào ngực hân

“ Là ai bắt em làm việc hả ? Đồ xấu xa ! đồ gấu đàn !”

“ Yah !!! Dám nói anh là gấu đàn hả ? Xem anh dám làm gì em không nè “

Dứt lời hân bế cậu lên lật người cậu lại , tay hân vỗ chạn chát vào cặp mông trần trắng mịn của cậu , vừa đánh hân vừa nói

“ Chừa này ! chừa này ! “

Những cái đánh của hân làm đau thì ít mà nhột thì nhiều nhưng đôi lúc cũng nên làm nũng với hân chứ !

Bất ngờ cậu òa khóc nức nở , mếu máo nói

“ Arh... đau quá ... Yun ah em biết lỗi rồi tha đi đau quá ah !!! arhhhh...”

Nghe cậu la đầu , hấn vội dừng tay nhìn xuống ... chết thật hai cánh mông bây giờ toàn dấu tay của hấn , chắc là đau lắm đây mà !

“ Anh xin lỗi ! Đau lắm hả em ? “

“ hức !!! hức !!! Yun chỉ ăn hiếp em ... oaoaoao “

Ai da ! Vợ yêu khóc ! vợ yêu khóc rồi ! Phải dỗ thôi !!!

Ôm cậu chặt vào lòng , hấn một tay xoa lên mông một tay kéo cằm cậu , đặt một nụ hôn lên đó ... Hai cánh môi thân thuộc gặp nhau , bám lấy nhau , giao triền thật lâu ... cắn cắn nhẹ lên phiến môi hồng anh đào hấn khẽ cụng trán mình vào cậu hỏi nhỏ

“ Hết đau chưa ? Anh xin lỗi ! “

Đỏ mặt cậu gật khẽ vào tựa vào người hấn , im lặng nghe nhịp tim đập của cả hai ... bất giác cậu nghĩ tại sao đến bây giờ cậu mới nhận ra hạnh phúc của mình ... nếu không việc SiWon liệu cậu và hấn có đối diện được với tình cảm của chính mình hay không ? Hay chỉ là vờn nhau mãi thôi ?

Yêu hấn !

Đến bây giờ cậu nhận cậu yêu hấn nhiều hơn cậu tưởng

Cậu muốn ngày đêm cùng hấn ân ái , cùng hấn trao những yêu thương cậu dành cho hấn , cho biết rằng cậu Kim JaeJoong yêu hấn đến nỗi con tim này vì hấn làm tất cả ... vì hấn mà chờ đợi ...

Thì thầm bên tai hấn cậu khẽ nói

“ Em yêu anh ! “

Mỉm cười hạnh phúc hấn siết chặt cậu sát vào mình hơn , như sợ cậu tan biến ngay tức khắc ... Hạnh phúc thế này liệu hấn có nhận ra trễ quá không ?

Hấn thầm cảm ơn Siwon , nhờ cậu ta hấn mới biết tình cảm của vợ mình dành cho mình , lời yêu của cậu làm hấn chỉ muốn đắm chìm mãi trong hạnh phúc .

Hấn thầm cảm ơn cha hấn đã mang cho hấn viên ngọc quý này !

Hấn thầm cảm ơn cậu đã vì hấn mà chờ đợi tất cả , vì hấn mà bỏ qua lỗi lầm hấn đã gây ra trong quá khứ ...

Nếu ngày đó hấn không biết được bộ mặt thật giả dối của Tiffany thì có lẽ đến bây giờ chưa chắc gì hấn đã có viên ngọc quý này .

JaeJoong ah ! Anh yêu em ! Và cảm ơn em đã tha thứ cho anh !

Cảm ơn vì sự dịu dàng của em đối với anh . Cho anh biết hạnh phúc đích thực là như thế nào !

Và JaeJoong ah ! vì anh hãy cho anh những đứa trẻ kết tinh của chúng ta nhé ! Bà xã !

.

.

.

.

.

Ném chìa khóa cho tay người làm , YooChun chân nọ độ chân kia bước lên bậc tam cấp đi vào phòng khách , ngã nằm trên ghế sofa , YooChun mắt nhắm mắt mở lè nhè bảo quản gia

“ JunSu ...đâu rồi ?...Cậu ấy ngủ rồi hả ??? “

Không biết trả lời làm sao , lão quản gia ngáp ngừng

“ Thiếu gia ... thiếu phu nhân... cậu ấy ...”

Nói lỏng caravat, YooChun nhăn mày

“ Vợ với con ... ngủ gì sớm thế... mới có 12h thôi ...ư... quản gia ..ông lên kêu cậu ấy xuống cho tôi đi...ư... mang cho tôi ly nước nữa... tôi khát ..”

Vừa nói gã vừa nằm xuống nhưng trạng thái say xỉn đã làm gã té nhào xuống đất .Mặc dù các phòng trong dinh thự đều có lót thảm nhưng cũng khiến lão quản gia hết hồn dù gì hắn cũng là độc tôn mấy đời của dòng họ Park danh gia vọng tộc mà lại

“ Thiếu gia ... thiếu gia .. cậu có sao không ? “

Thân hình gã không gọi là vai u bắp thịt cơ mà gã là thanh niên trai tráng dù gì sức gã cũng hơn lão quản gia rất nhiều , cái té không làm gã đau ngược lại làm cho gã có chút tỉnh táo hơn ...

Đẩy lão quản gia ra , gã phát tay ra hiệu không sao ... thì bỗng một tiếng nói làm gã dù say đến đâu cũng phải tỉnh dậy đáp lễ

“ Để mặc nó đi quản gia Hong.. ông chuẩn bị xe cho tôi qua nhà thông gia ngay nhé ! “

Cúi đầu chào , lão quản gia đi nhanh ra ngoài chuẩn bị ... trong phòng không khí cực kì căng thẳng , tiếng máy điều hòa chạy ro ro vang lên mồn một ... tiếng gậy baton động mạnh xuống nền nhà kèm sau đó là tiếng thủy tinh đổ vỡ , các gia nhân trong nhà dù có lo lắng cho thiếu gia của họ nhưng cũng không có gan chạy lên xem lão gia với thiếu gia đang làm gì

“ Sao mày không đi luôn đi cho khuất mắt tao ? “

“”

Gã đứng ngay thẳng cúi đầu chờ đợi cơn thịnh nộ từ ông nội ...và gã biết cơn thịnh nộ này ít nhiều gì liên quan đến việc ăn chơi sa đọa của gã.

“ Mày hứa với tao và bà nội mày như thế nào hả ? “

“”

“ Rồi còn vợ mày nữa .. còn con của mày ... thằng khốn nạn này .. mày muốn tao với bà nội mày chết , mày mới vừa lòng đúng không ? “ – dứt lời cây baton của ông phang mạnh vào chiếc đèn bàn gần gã , khiến nó vỡ tan tành .

Vẫn một mực giữ im lặng từ đầu đến cuối , gã đứng chịu đựng cơn thịnh nộ này ... một gì đó bất mãn lại nổi lên trong gã

“ Mai cặp người này mốt đi với người kia ... vậy mày lấy vợ về để làm gì ? “

“”

“ Mày lấy vợ về được một tháng rồi mày làm gì hả ? Tao luôn hi vọng mày lấy vợ xong sẽ tu thân dưỡng tính sẽ chăm chỉ làm việc nuôi vợ con rồi cuộc mày làm được gì ? “

“ Con ... “

“ Im ! Để tao nói hết ! Lấy vợ được 72 tháng hết 50 tháng mày đi bar này đến bar nọ , từ khách sạn này đến khách sạn kia ... mày nói xem bao nhiêu lần tao đứng ra che giấu cho mày đây ! Mày thử hỏi bản thân mày từ lúc mày kết hôn với JunSu , mày đã làm được cho nó chưa ? Hay mày chỉ đem buồn phiền , ghen tuông đến cho nó đây ! ?”

“ Con biết con là người chồng không tốt được chưa ? Con nói thật con chán cái cuộc hôn nhân này đến tận cổ rồi ! “

“ Mày !!!! “ – tức giận đến cực độ , ông Park tát vào mặt gã ..

Bốp !!!!!

Vẫn thái độ lạnh lùng , thờ ơ gã nói

“ Con chán lắm rồi ! Con muốn li hôn với lại chắc gì đứa bé đó là con của con ... “

Thêm một cái tát nữa vào gã , làm khoe môi gã bị rách chảy ra một chút máu , lấy tay lau đi gã bắt cần

“ Người con yêu đã có thai , con phải cưới cô ấy ...con muốn li hôn ! “

“ THÀNG KHỐN NẠN ! MÀY ... MÀY ... ! “

“ KHÔNG PHẢI NĂM XUA CHÍNH ÔNG ÉP CON PHẢI LẤY CẬU TA HAY SAO ? BÂY GIỜ CON MUỐN LI HÔN ... LI HÔN ÔNG BIẾT KHÔNG ? “ – gã gào lên , bao nhiêu uất ức dồn nén nay bộc phát biến gã thành con người khác hoàn toàn

“ Ông lúc nào cũng chỉ có JunSu này JunSu nọ nhưng ông có nghĩ cho cảm xúc của con không ? Con là một người chồng nhưng lại không giúp vợ mình được gì ông biết không ? Mỗi lần con muốn san sẻ việc cho cậu ta ... con nhận lại được gì ... chỉ những cái lắc đầu ...trong khi con là ai ... con là chồng của cậu ta ... con là tổng giám đốc của tập đoàn Park .Corp ...mà còn thua một nhân viên quèn trong tập đoàn ... cả ông lẫn cậu ta có bao giờ xem con là một người đứng đầu chưa hay hai người chỉ xem con như một thiếu gia chỉ biết ăn chơi ...!”

“ Vậy mày nghĩ nó làm những điều đó để làm hả ? Nó vì mày ... tất cả vì mày ... nó không muốn mày phải suy nghĩ nó không muốn mày phải nghe ý kiến không hay người ta nói về mày ... nên nó chịu đựng tất cả . Mày nghĩ với khả năng của nó , nó chỉ ngồi ở chiếc ghế phó tổng thôi sao ? Nếu như thế mày lắm rồi ! “

“ Con không cần biết con muốn li hôn ... con cậu ta có quyền giữ nuôi dù gì đứa bé cũng chẳng phải con của con ! Trước khi đến với con cậu ta cũng đã quen với EunHyuk rồi ! “

Nghe gã nói , ông Park thiếu điều chỉ còn có nước quì xuống lạy gã ... chỉ thẳng tay vào mặt gã , ông gằn giọng

“ Tao nói lần cuối ! Tao không chấp nhận li hôn , còn nữa mày muốn cưới ai thì bước ra khỏi nhà tao , cháu dâu của tao chỉ có mình JunSu và cháu đích tôn của dòng họ nhà này chỉ có thể là con của JunSu . Chấm hết ! “

Dứt lời ông bước ra bỏ mặc gã đứng đó nắm chặt tay chịu đựng , gã chịu đựng cơn ghen từ JunSu có ai biết cho gã không . Tuy không mắc nhiech người khác , nhưng cái cách JunSu đối xử cũng làm gã thấy nản lòng

“ Quần gia ! quần gia ! chuẩn bị tôi đi qua nhà thông gia ! “

.....

Cùng một thời điểm , JunSu ngồi trước mặt ông bà Kim , sắc mặt vô cùng chán nản , buồn rầu ...

“ Papa ! Mama ! con muốn sang Pháp ! “

Nhíu mày ông Kim không hài lòng bảo

“ Con nói gì vậy JunSu ? Con lớn rồi không phải con nít , con không thể đem việc này ra đùa ! “

Liếc mắt nhìn chồng , bà Kim cũng khuyên nhủ

“ JunSu ah ! con bụng mang dạ chửa thể này còn đòi đi đâu nữa , ở nhà đi ! “

Lắc đầu JunSu bướng bỉnh nói

“ Con muốn rời xa nơi đau khổ này ! “

Biết rằng từ nhỏ JunSu là đứa vô cùng bướng bỉnh , ông Kim thở dài

“ Nếu con muốn đi cũng được nhưng con phải sinh xong đã , con đã có thai 7 tháng hơn rồi đâu thể nào đi qua đó ! Còn việc con với YooChun , hai đứa tự giải quyết đi . Cả hai đều đã lớn rồi , không phải còn nhỏ nữa , việc li hôn không thể dễ nói như thế đâu ! Con nên nhớ con còn con của con ! Con nghĩ như thế nào nếu con của con không có cha ! Con muốn con mình giống như thế ah !? “

“ Con ah ! Papa con nói đúng nó , con ở lại đây cũng được mà ... dù sao đây cũng là nhà của con ! “

Bà Kim nói vào khiến JunSu có chút chùng lòng , nhìn xuống bụng to tròn như trái bóng của mình , mí mắt JunSu ngân ngấn lệ bảo

“ Papa ! Mama ! hai người bảo con phải làm sao đây ? Đâu phải con không biết nhưng đâu còn cách nào khác ... sống với một người như thế ... hai người nói cho con biết con phải làm sao đi ? Anh ta tối ngày chỉ biết ăn chơi vũ trường quán bar có nghĩ gì đến con không ? Còn ghen tuông nữa ! Hai người nói đi ! “

TBC

12. Chương 12

Cha mẹ sinh con ... trời sinh tính ... điều này bà Kim hiểu rõ hơn ai hết ... bà có 4 cậu con trai nhưng hết 3 đứa tính tình vô cùng tự lập ...

Thằng HeeChul nhà này ... ai da ... dữ dằn không ai bằng , nhưng rất thương ba mẹ và các em , từ nhỏ đã biết kinh doanh nho nhỏ ... trong trường học .

Rồi thằng JunSu ... khi sinh ra bà đã biết đứa trẻ này tính tự lập cao nhất , không nhờ vào ba mẹ kể cả khi nó gặp khó khăn nhất ... và cũng là đứa ích kỉ trong tình cảm nhất ...

Đến thằng Yong Woon ... chắc ... tính trầm lặng nhưng nói câu nào thì chết người ta câu đó ... vì vậy bà rất sợ

Còn thằng JaeJoong ... bề ngoài ưa nhìn khiến người khác cứ nghĩ nó yếu đuối nhưng thực chất trong bốn đứa nó là đứa trẻ mạnh mẽ nhất tuy nhiên đôi lúc tính tình của nó khiến người khác không thể tiếp cận vì vẻ ngoài quá ư lạnh lẽo ...

Nhức đầu với cả 4 cậu con trai ,bà thở dài ...HeeChul với JongWoon không nói làm gì rồi chỉ còn JunSu và JaeJoong ...

Nghĩ đến JunSu , bà chột đầu lòng ... nếu không vì tham vọng của vợ chồng bà chắc gì bây giờ JunSu ra như thế này .

Trần trọc nhìn trần nhà , bà Kim thở dài thườn thượt , hết quay trái rồi lại quay phải khiến ông Kim cũng phải lên tiếng

“ Em chưa ngủ nữa ah !? Ngủ đi ! Khuya rồi ! “

Xoay lại đối diện với ông Kim , bà nói nhỏ

“ Cứ nghĩ đến chuyện của JunSu là em không thể ngủ ... aishhh ... có khi li hôn lại tốt cho thằng bé anh ah ! “

Nhúu mày ông Kim hỏi

“ Tại sao ? “

“ Anh nghĩ đi nếu chúng ta cứ ép thằng bé trở về cũng làm cho thằng bé khổ thôi ! Chi bằng cho thằng bé li hôn, như vậy tốt cho con rể Park lẫn con chúng ta ! “

“ Lời chủ tịch Park , em suy nghĩ như thế nào ? “ – ông Kim hỏi ngược lại bà

“Em biết chủ tịch Park rất thương JunSu nhưng anh phải nghĩ , vợ chồng là việc sống đời với nhau , một khi đã mất niềm tin anh có thể đặt tin tưởng vào người đó nữa không ? Trong khi JunSu của chúng ta hết lần này đến lần khác tha thứ rồi đặt niềm tin rồi đánh mất ... anh nghĩ JunSu còn dám đặt mọi thứ vào con rể... chưa kể con của JunSu sắp chào đời ...”

Ông Kim vội ngắt lời bà

“ Chính vì con của JunSu sắp chào đời nên anh không đồng ý cho nó li hôn.. vì đứa trẻ sinh ra cần có cha lẫn mẹ bên mình ! “

“ Anh ... ý anh là ... “

“ Anh không đồng ý cho nó li hôn , còn nữa anh cũng không đồng ý cho nó qua Pháp ở với ba mẹ đâu ... em đừng nói thêm làm gì ... bây giờ thì ngủ đi khuya rồi ! “

Dứt lời ông Kim xoay người tắt đèn , căn phòng chìm hẳn vào bóng đêm mịt mờ ... để cho bà Kim nằm đó suy tư mọi việc từ từ chìm vào giấc mộng .

.
. .
. .
. .
. .

Đứng trên boong tàu , JaeJoong dang hai cánh tay mình rộng bằng vai , cậu nhắm mắt tận hưởng mùi của nắng sớm pha lẫn vị mặn của nước biển , cậu hít thật sâu ... đã bao lâu rồi nhỉ ?

Cậu đã không đi du thuyền kiểu này từ rất lâu ... không phải không đủ điều kiện mà là ở nhà sợ cậu gặp tai nạn giống Heechul hyung ...

Cảm giác một vòng tay rộng lớn đang bao lấy thân mình , cậu khẽ mỉm cười song vẫn tiếp tục tận hưởng không chú ý đến sự phá phách của ai kia . Bàn tay người đó đang trượt trên cổ rồi xuống ngực và dừng lại ngay chiếc eo xinh của cậu ... thêm nữa đôi môi người nào đấy đang mơn man trên vành tai của cậu ... chốc chốc lại phả hơi vào khiến cậu rụt người lại ...

Quay lại nhìn chăm chú vào mắt của người kia , bất giác JaeJoong thấy mình thực sự may mắn , sinh ra đã ngập thừa vàng không cần phải bươn chải như người khác , bây giờ còn sở hữu cả một người chồng đẹp trai tuy có hơi bá đạo một tẹo nhưng vẫn là mẫu chồng lí tưởng của các cô ...

Vòng tay sang cổ hẳn , JaeJoong nhón chân đặt lên môi hẳn một nụ hôn phớt rồi cười nhẹ bảo

“ JungYunHo ! em yêu anh “

Siết chặt chiếc eo xinh đẹp sát vào mình , hẳn nhếch môi cười rồi chả cần phải xin phép làm gì , hẳn vô tư gặm đôi môi ai kia đến sưng đỏ lên mới hơi hài lòng buông tha cho cậu , cạ phần đàn ông vào cậu , hẳn gầm gừ

“ KimJaeJoong nghe rõ đây ! em là của anh ... mãi mãi là của anh ... thuộc quyền sở hữu của JungYunHo này!... “

Đỏ mặt vì khi nghe hẳn nói , cậu giấu mặt mình vào hõm vai của hẳn thì thầm

“ Em là của anh ... yêu em đi !!! ông xã !!!!”

Hai từ “ ông xã “ khiến hẳn bùng nổ , mặc kệ trên thuyền này có ai , hẳn bế thốc cậu chạy nhanh vào khoang của mình , đặt cậu trên chiếc giường trải drap trắng muốt , hẳn nhanh chóng thoát y phục cho cả hai ...và cùng nhau đi đến bến bờ của hạnh phúc

(A/N : sr các readers nhưng khoai bây h hok có tâm trạng viết ya vì thế khoai buông rèm các readers tự nghĩ đi !!!!!)

.
. .
. .
. .
. .
. .

Đặt cây bút xuống bàn , JunSu uể oải chống tay đứng dậy , chiếc bụng to làm cậu đứng dậy có chút khó khăn ...bé con của cậu đã gần 8 tháng nhưng thai không được khỏe , ít máy hơn ... nó làm cậu buồn nôn khi ăn ... chuột rút về đêm nhiều hơn và xuất hiện mồ hôi trộm khi ngủ ...

Những vấn đề này JunSu đã tham khảo bác sĩ , và nhận lời khuyên là cậu cần nghỉ ngơi tránh suy nghĩ nhiều đặc biệt cậu cần có tinh thần thoải mái , như vậy cũng giảm bớt phần nào ...

JunSu cũng muốn lắm nhưng càng nghĩ cậu càng nhớ rõ , nhiều lúc cậu suy nghĩ cậu làm đúng hay sai ...cậu không muốn ChanHee sau này có một người cha như vậy ... chỉ biết ăn chơi chè chén... con của cậu không thể giống gã được ...

Vỗ vỗ bụng , JunSu nói thầm

“ ChanHee ah !!! Sau này chỉ có hai mẹ con chúng ta thôi , con phải ngoan ngoãn nghe lời mẹ đấy ! “

Đáp lại lời cậu là những cú đạp tuy nhẹ nhưng cũng làm cậu đau xanh cả mặt ... khí lực không tồi , còn trong bụng mẹ mà đã biết nghe lời rồi

“ Cốc cốc ! “

Giật mình JunSu ngược mắt nhìn về phía cửa hồi

“ Ai đó ? “

“ Cậu ba ! Lão gia muốn gặp cậu ở phòng làm việc ! “ – giọng cô hầu vang nhỏ ..

“ Nói với lão gia , tôi qua liền ! “

Nhấn nhú đôi mày JunSu vịn vào tay cầm của chiếc ghế để đứng dậy ... đột nhiên cơn đau quặn khiến cậu trĩ người xuống , cơn đau này không giống cơn đau như mọi ngày , nó từng đợt từng đợt ập đến ...và JunSu biết chuyện gì đang xảy đến với mình ...

Một tay vịn chặt thành ghế giữ cho mình bình tĩnh , JunSu cố gắng với tay đến chiếc điện thoại trên bàn ... có phải ông trời trêu người hay không , chiếc điện thoại mọi ngày trong tầm tay nay lại quá xa ...cậu cố với tay đến lần nữa nhưng đụng phải bình nước khiến nó đổ xuống bể tan tành

Nước trong bình chảy đến nên cậu đứng ...chân run vì những cơn đau quặn thắt ... cắn răng cậu buông tay đi lại thì bỗng dừng cậu thấy mình trượt dài trên nền gạch ...cơn đau nơi bụng càng nhiều hơn khi cậu té , bên dưới cậu chảy ra dòng nước ...xanh mặt cậu nhìn xuống thì một hỗn hợp nước ối và máu tuôn chảy dài

Hoảng sợlo lắng ... cậu nén cơn đau rống to

“ QUẢN GIA !!!! “

.
. .
. .
. .
. .

Đâu đó trong phòng VIP của Bar Tonight ... có một người đang say sưa chìm đắm trong cơn khoái lạc thì đột nhiên cơn ớn lạnh từ đâu ập đến khiến gã lo sợ ... ngừng âu yếm người bên dưới ...

Buông người bên dưới ra , gã ngồi dậy , khoác cho mình cái áo ... đốt cho mình điếu xì gà thơm rồi phả ra một vòng khói trắng trầm ngâm nhìn vào tin tức đang phát ra từ tivi ...

Tại sao trong gã lại có một cảm giác bất an như thế ? Cơn say bỗng biến mất cả cái dục vọng thấp hèn cũng biến mất ???

Lần đầu tiên trong đời gã có cảm giác như thế này..... một cái gì đó trong đang vỡ ra từng mảnh nhỏ ... quặn thắt nơi con tim ... gã né tránh vòng tay của Jessica và lạnh giọng bảo

“ Về đi Jess !!! Hôm nay anh hơi mệt !!! “

Liếc nhìn gã , ả hậm hực đứng dậy mặc lại quần áo rồi giận dỗi bảo

“ Ngày mai phải đền cho em đây !!! “

Chả cần quan tâm gã rít điều xì gà liên tục

“ ”

Biết tính nết khó chiều ở gã , ả chỉ hôn nhẹ vào má rồi ra sau khi bỏ lại câu nói

“ Anh nhớ những mình hứa đó !!! “

Tiếng đóng cửa cho gã biết ả đã ra khỏi phòng , giận dữ gã dập điều xì gà vào gạt tàn chửi rủa

“ Mẹ kiếp ! “

Con khốn đây ! Nó nghĩ mình là tiểu thư lá ngọc cành vàng sao ?

Điên ! Mơ tưởng !

Gã không điên đến nỗi phải cười dĩ vãng về nhà làm vợ dâu Chẳng qua gã chỉ cần ả để li hôn với JunSu thôi ... không hơn không kém

Nhắc đến JunSu , trong tim gã bỗng như có ai đâm vào ...

Li hôn với JunSu gã biết mình là kẻ phụ bạc nhưng cái gã muốn là JunSu có thể cười lại một lần nữa như lần đầu tiên gã gặp cậu

Nụ cười thánh thiện , tươi tắn ... không phải là nụ cười gượng như bây giờ

Tại sao yêu nhau lại phải xa nhau ?

Tại sao ?

Tại sao thế ?

Vì gã không muốn JunSu gã yêu ngày đêm ghen tuông vì gã nữa

Gã muốn JunSu trở lại làm một JunSu trước kia Hồn nhiên yêu đời ...

Nhưng gã nào biết cái gã làm là bước vào một con đường đầy sai lầm ... gã nghĩ li hôn sẽ giúp JunSu trở lại như trước nhưng gã nào có biết ... vết thương lòng quá lớn ... không có gì vá lành cho nó cả trừ khi

13. Chương 13

Bệnh viện Quốc Tế TriAngel

Dãy hành lang im lặng tĩnh mịch giống như tâm trạng của những người đang ngồi trên băng ghế chờ đợi ... Tiếng sụt sùi của bà Kim , tiếng an ủi của ông Kim và tiếng thở dài của chủ tịch Park . Chồng cây gậy baton chủ tịch Park trầm ngâm nhớ lại ... hai mươi mấy năm có khi nào quá khứ lặp lại một lần nữa hay không ?

Gia tộc Park này mỗi đời chỉ có duy nhất một độc tôn hay sao ?

Con dâu năm xưa cũng như thế ... cũng vì con trai trời đánh thánh vật của ông lăng nhăng ngoại tình gây ra đau khổ cho dâu ông khiến nó phải tuyệt mệnh khi mang thai thằng YooChun được 8 tháng ... nay thằng cháu mất dạy kia lại làm những việc như cha nó ngày xưa ...

Cháu dâu của ông nó đang nằm trong phòng cấp cứu kia ... sống chết chưa biết như thế nào ... tất cả tại thằng cháu khốn nạn mà ra ... ông phải đi lôi nó về .!!!

“ Trợ lí Lee ! Cậu liên lạc với cục trưởng tìm thằng đó về cho tôi ! “

Sắc mặt ông ngưng trọng lại nói nhỏ

“ Gọi điện cho viện trưởng Yoon nói ông ta là tôi cần gấp ! “

“ Vâng tôi đã biết thưa chủ tịch “

Cúi đầu chào chủ tịch Park và vợ chồng ông bà Kim , trợ lí Lee nhanh rời khỏi đó lo nhiệm vụ vừa được giao ... ông bà Kim gật đầu rồi bảo

“ Chủ tịch Park ! như thế này làm phiền bác nhiều quá ! “ – bà Kim khách sáo

Cau mày , chủ tịch Park nói nhẹ

“ Phu nhân Kim ! Cháu nói thế là sao ? Phiền gì chứ ... JunSu là cháu dâu của ta hơn nữa lại còn mang cốt nhục của họ Park ... ta làm sao không lo ! “

“ Nhưng ... con rể Park đã li hôn với JunSu nhà chúng cháu ... như thế không hay cho lắm ! “ – ông Kim ngập ngừng

Gạt phăng câu nói của ông Kim , chủ tịch Park gần giọng

“ Li hôn gì ?! Ta không cho phép điều đó xảy ra mà nếu có thì thằng YooChun nhà ta nó sẽ ăn mày ... ta chỉ muốn cháu dâu của ta là JunSu thôi ... chưa kể cháu cố của ta nữa chỉ có mình JunSu sinh nó ra cho nhà ta ! “

Một lời phán và một lời quyết định khiến ông bà Kim khó xử vô cùng ... aid a thôi thì mọi đến đâu hay đến đó cái quan trọng là bây giờ lo cho JunSu còn trong phòng cấp cứu trước đã ...

.
. .
. .
. .
. .

JunSu mơ màng nhìn về ánh đèn neon nơi bờ tường ... cả người cậu đau nhức ... tay chân nhức mỗi quá đau nhất là vùng bụng ..

Bụng ...?!

ChanHee ?!

Tại sao lại xẹp xuống ?

Con ?

Con của cậu đâu ?

Đứa con yêu quý của cậu đâu rồi ?

Chớp chớp mắt JunSu có phần tỉnh táo , ngồi nhận ra đây là bệnh viện ...bệnh viện ...cậu nhớ lúc cậu té ... máu ... máu chảy nhiều lắm ... con của cậu nó đâu rồi ... nó có bị làm sao không ?

Muốn ngồi dậy nhưng vết mổ nơi bụng khiến cậu càng thêm đau đớn ... cần rằng cậu cố chịu đựng ngồi dậy và bước xuống giường ... cơn choáng khiến cậu xây xẩm cả mặt mày ...

ChanHee của cậu đâu ?

Gã đi rồi !

Gã bỏ cậu đi rồi !

Cậu không thể mất nó !

Nó là nguồn sống của cậu !

Bước đi một bước là đầu cậu xoay như chong chóng ... với thể cơ thể vừa trải qua cuộc phẫu thuật ... sức khỏe cậu không cho phép cậu đi như thế này .

Hai bên thái dương của JunSu chảy mồ hôi lạnh ... cơn đau âm ỉ vẫn không ngừng hành hạ cậu ... cậu phải đi tìm con ... tìm ChanHee của cậu ...

.
. .
. .
. .
. .

Đứng từ ngoài tấm kính , YooChun nhìn vào sinh mệnh nhỏ nhoi đang nằm thoi thóp trong ***g hấp ... bên ngoài là cô y tá đang vỗ về nó Đang bón cho nó những giọt sữa mẹ ..

Cảm nhận được điều gì đó , sinh mệnh kia quơ quơ tay về phía gã ...

Con của gã !

Con của gã và JunSu !

Tất cả tại gã ... gã làm JunSu buồn Gã làm JunSu khổ Làm ảnh hưởng đến con ... Con của gã bây giờ phải nằm trong ***g không phải là vòng tay ấm áp của JunSu

ChanHee ah !!!

Papa xin lỗi con ChanHee ah !!!

Khóe mắt có chút ươn ướt gã vội lau đi ...bất giác gã quay đầu nhìn về phía cửa hành lang ... nơi đó ... người gã yêu nhất và cũng là người gã làm tổn thương nhiều nhất đang đứng nhìn gã trần trối ...

Gương mặt hồng hào nay vì gã mà thiếu đi sức sống JunSu ... JunSu của gã ...

Run run bờ môi , gã muốn chạy lại ôm lấy cậu ... ôm cậu vào lòng cùng cậu chia sẻ cơn đau này ... nhưng chân gã không nhúc nhích được một milimet nào là sao vậy ?

Đứng dựa vào bờ tường cậu nhắm mắt cho bớt choáng váng rồi mỉm cười đau lòng nhìn gã , nhỏ giọng hỏi

“ Anh thăm ChanHee ah ?! “

Một câu hỏi tu từ dù cậu biết gã đang làm gì ... áp mặt vào tấm kính lạnh lẽo nơi mà bé con của cậu đang nằm gần đây , cậu nở nụ cười với bé ...mặc kệ gã có đứng sát mình cậu , tầm quan sát của cậu bây giờ không đặt trên người gã nữa ... mà là bé con đang nằm trong ***g hấp này ... bất chợt gã nheo mắt nhìn cậu

“ Em đang đặt cho con là ChanHee ? “

Vẫn tiếp tục quan sát bé con , cậu khẽ trả lời

“ Phải ! ChanHee ! Kim ChanHee “

————— FlashBack —————

Gác cầm lên vai JunSu , YooChun liếm nhẹ vành tai cậu , làm mọi dây thần kinh trên người cậu đông cứng lại , vành tai đỏ bừng ... cậu lí nhí

“ Chunnie ah

..... nhột lắm Đừngah

“

Khẽ siết chặt người trong lòng mình , gã thì thầm

“ Susu ah !!!! cho anh một đứa con đi..... “

Đỏ bừng gương mặt vì lời gã , cậu nhủi mặt vào ngực gã trả lời từng chữ rời rạc

“ ... ư.... Chunnie....Su ...không biết”

Gã cười lớn rồi chột gã bế bổng cậu đi về phía giường của cả hai ... nhẹ nhàng đặt cậu xuống, gã thì thăm trước khi cuốn cậu vào 1 nụ hôn ... bắt đầu cho cuộc ân ái

“ vậy để Chunnie giúp Su nhé Kaka Con chúng ta đặt tên là ChanHee nhé »

————— End FlashBack —————

Khóe mắt gã bỗng chốc ươn ướt , JunSu không quên lời nói của gã ... chỉ có gã ... chỉ có gã đã vô tình quên đi nó ...

Quì phịch xuống trước mặt cậu , gã hai tay chống hai bên đùi , gã nói nhỏ

« JunSu ... anh ... là thằng hèn ... là thằng chồng đốn mạt ...anh... xin lỗi ... JunSu ah !! «

« »

Vẫn đứng tựa vào tấm kính , JunSu mỉm cười trong nước mắt

« Khi biết có ChanHee , em rất hạnh phúc Em hạnh phúc vì ... kết tinh của tình yêu ... của anh ... của em ... có trong em ... em rất hạnh phúc Em mong chờ con hàng ngày ... hàng giờ Hàng phút ...em luôn nói chuyện với con ... khi rảnh rỗi Con luôn muốn gặp anh ... nhưng mà »

« JunSu ah ... anh là kẻ đáng trách ... anh có lỗi ... anh có lỗi Su ah ...đừng tự hành hạ mình nữa Hãy hành hạ anh đi ! «

« nhưng mà anh ... luôn đi .. đến những quán bar ... anh luôn ở bên những cô gái khác ... anh không cần mẹ con em ... anh chỉ cần có cô ấyanh luôn ở ngoài thâu đêm với những cuộc ăn chơi của anh ... trong khi đó ... em và con luôn đợi cửa chờ anh về ... luôn lo sợ anh gặp tai nạn bên ngoài Có những đêm con đập em thật đau ... những lúc như thế em mong có anh kề bên em ... nhưng đổi lại là những gì chứ Không là gì cả ... chỉ một màn đêm u tốivậy nếu không thể sống với nhau như thế thì buông tha nhau đi anh ... em và con mệt mỏi quá rồi Những đêm chờ anh ...em không thể chờ nữa ... buông tha nhau nha anh ... «

Nước mắt chan hòa khắp khuôn mặt ... cậu trượt dài bên tấm kính ...chìm vào giấc mộng với tiếng hét của gã ... mỉm cười xót xa ... yêu nhau mà hành hạ nhau như thế thì tốt nhất là buông tha nhau đi ... gã làm lại cuộc đời mới ... cậu và con có cuộc sống mới ... cuộc sống không có gã ...

.
. .
. .
. .
. .

Trở mình tránh ánh nắng rực rỡ chiếu vào phòng ... JaeJoong thầm than trong bụng ... “ Con gấu chết tiệt !... đêm nào cũng tình thương mến thương cho đến gần sáng mình mới được ngủ ... hại mình cả tuần không suốt được giường ... lại không đi làm được ...ghét ! “

Quay qua người đang nằm bên cạnh , một tay vòng qua eo cậu , giữ chặt cậu , một tay gối đầu cho cậu ... cậu khẽ kéo tay người đó ra ... thì y như rằng ... cái tay đó để lại vị trí cũ có mà hơn ấy chứ , nó còn siết cậu chặt hơn nữa ... thêm vào đó ... cái tay không an phận nó đang lăn mò xuống nơi nào đó ... khiến cậu đỏ cả mặt ...

“ Yah !!!! Jung YunHo ... anh ...anh... cả đêm chưa đủ sao ... bây giờ ... còn....”

Chưa dứt lời thì một cánh tay kéo cậu xuống , đặt lên môi cậu là một nụ hôn chào ngày mới ... kẻ đó cười toe toét

“ Chào buổi sáng ! bà xã ... ! Với em ... anh lúc nào cũng cảm thấy không đủ ... “

Kèm theo câu chào là một nụ cười ma mãnh ... cậu sau giây phút ấy cũng chợt tỉnh mình trong trạng thái nào ... lập tức định nhào xuống giường như ... ôi thôi rồi Một con heo sắp bị một con gấu mằn thịt dù cho đã mằn cả đêm nhưng... bây giờ là buổi sáng hahahaha.... Con gấu cần ăn sáng đó nha

(A/N : các readers iu quý tự tưởng tượng nhé =]])

CHƯƠNG 14

Posted on 28.06.2013 by khoailangtay

Sau tuần trăng mật dĩ nhiên mọi thứ trở lại bình thường như trước ... nhưng có một chút thay đổi là ... tình yêu của YunHo dành cho JaeJoong ngày càng nhiều hơn ... họ không ngần ngại thể hiện trước mặt mọi người ... dù ở nhà hay ở công ty ... mọi nơi mọi thời gian... chỉ cần có chút thời gian ... họ trao nhau những chiếc hôn vội vàng ... chẳng hạn như việc mỗi buổi sáng ChangMin la oai oái chỉ vì ...cậu nhỏ bắt gặp YunHo hôn JaeJoong , nghe có vẻ bình thường nhưng đối với cậu nhỏ là bàn tay YunHo đặt ở vị trí không đúng chỗ lắm ... đúng lúc cậu nhỏ đi vào bếp ...và nó tọt tẹt ở chỗ ...

...

Mọi việc cứ bình thường như thế cho đến một ngày , JaeJoong cảm thấy uể oải khi thức dậy mặc dù hôm qua cậu và hần không có làm việc gì cả ngoài trừ việc hôn nhau trước khi đi ngủ ... kèm theo việc uể oải một mỗi trong người là cậu thêm đồ ngọt

JaeJoong nghĩ rằng chắc do cơ thể cậu chưa thích ứng được với đợt mùa đông kéo đến đợt ngọt ... cậu vẫn vui vẻ mỗi khi hần hỏi rằng ... cậu có cần đến bác sĩ hay không ?

Cậu vui vẻ trả lời hần qua nụ hôn là không cần ... vì cậu không muốn hần lo lắng ...

Nghe tiếng chuông báo hết giờ làm việc , JaeJoong vui vẻ sắp xếp lại các mẫu thiết kế và cho chúng vào tủ khóa lại ... cậu chuẩn bị đeo túi xách lên vai ra về thì SiWon đã đi đến trước bàn cậu ... vẫn ánh nhìn ưu tư ... anh nói nhỏ

“ JaeJoong ah !!! Em có bận gì không ? “

Đã xác định rõ mình yêu ai ... mình cần ai ... và mình là của ai song JaeJoong vẫn có chút bồi hồi khi gặp SiWon Lắc nhẹ đầu cậu mỉm cười nhẹ

“ Uhm... cũng không bận ... có việc gì không Sunbae ? “

“ Anh sắp trở lại Paris ... anh vừa nhận được điện thoại bên kia ... họ đã tiếp nhận hồ sơ của anh ... “

“ “

“ JaeJoong ah ! trước khi anh đi ... em có thể cho anh một cái hẹn được không ... chỉ là một buổi ăn tối thôi ... được không JaeJoong ?! “

Nhìn Siwon nài nỉ , JaeJoong có chút mềm lòng , chợt cậu nghĩ đến YunHo... mấy ngày hôm nay hần cũng về trễ vì công ty sắp cho ra loạt hàng mới nên cần thời gian chuẩn bị và dĩ nhiên hần phải ở lại kiểm tra để tránh sai sót ..

“ Em không hứa chắc nhưng tối mai em có chút thời gian ... em nghĩ có thể là một tách trà thôi ~ ! “

Dù không phải ý muốn nhưng điều cậu nói cũng làm Siwon có chút hi vọng cuối cùng ...

“ Vậy tối mai ... 7h ở Bolero được không ? “

Có chút dăm chiêu nhưng JaeJoong vẫn đồng ý và tạm biệt Siwon ra về , đứng nhìn theo bóng cậu khuất sau thang máy , anh tan nát cõi lòng ...

JaeJoong ah ! anh có nên đánh cược với chính mình lần nữa không ?

Tình yêu của em có còn cho anh nữa không ?

Dù chỉ là một chút nào đó !

JaeJoong ah ! Anh yêu em

Những lời này có quá muộn không ?

Anh cực với bản thân mình ...rằng em vẫn còn yêu anh chứ ?

.
. .
. .
. .

Đặt đĩa mực xào cay xuống bàn , JaeJoong tháo tạp dề và đi lên phòng khách , ông Jung thì xem tin tức , ChangMin thì chơi game cùng KiBum ... nở nụ cười cậu lễ phép

“ Con mời Appa dùng cơm ! ChangMin và KiBum nữa ! “

Gấp tờ báo để lên bàn , ông Jung hài lòng , đi vào bàn ăn của gia đình ... từ ngày có JaeJoong ... ông không cần phải nuốt những bữa cơm do nhà bếp nấu nữa dù rằng nó ngon nhưng nó không có cái gọi là hạnh phúc gia đình ...

Chỉ mới nhìn vào những thức ăn trên bàn , ông Jung vô cùng hài lòng , ông bảo

“ JaeJoong ah ! Con là báu vật của gia đình ta đấy ! “

Ngượng ngùng cậu che miệng cười rồi lễ phép nói

“ Đây là việc con nên làm thôi ạ ! Con mời appa dùng cơm ! Ăn đi Minie cả KiBum nữa ! “

Không cần đợi , ChangMin đã ngốn một miếng cơm và thức ăn vừa nhai cậu vừa nói ..

“ ae..oong..yung ah... ón...à...n...à...on... á... “ (Dịch : JaeJoong hyung ah !!... món gà này ngon quá ! “

Bật cười trước sự trẻ con của ChangMin , JaeJoong gấp một miếng gà cho nhóc và cười cười nói

“ Từ từ ăn thôi ... không ai giành với em đâu ... “

“ Phải đó con trai ah ... con ăn như thế thì làm sao KiBum cưới con đây ?! “ – Ông Jung chọc nhóc khiến mặt nhóc đỏ bừng song nhóc vẫn lém lỉnh đáp

“ Anh ta không cưới là anh ta không yên đâu đấy ! “

Vừa nói nhóc vừa liếc cái người ta đang ăn rất ư là thông thả ... hơn một năm rồi ... cái người vô tình đó không dă động gì đến việc cưới xin hết khiến cậu nhỏ nhà ta vô cùng nóng ruột ... vì sao áh ... cái con người đó đã phán một câu với cậu rằng “ không cần phải đám cưới mới chứng minh được anh yêu em ... chỉ cần nhìn em ăn no cũng là niềm hạnh phúc của anh rồi !! “

Đấy chính vì câu nói đó mà làm cậu chủ nhỏ ngoài việc ăn uống ... súng đạn thì cái nhóc nghĩ đến là anh ngay ...

Ăn cũng ăn sạch sẽ rồi từ thịt cho đến xương ... từ xương to cho đến xương nhỏ ... anh cũng ăn hết mà ko chịu rước nhóc về nữa hỏi sao nhóc không tức cho được

“ KiBum ah !... hết tháng này cậu nghỉ việc đi nhé ! “ – ông Jung vừa gấp miếng rau cho vào chén KiBum vào bảo

Ông Jung làm JaeJoong lẫn ChangMin ngạc nhiên vô cùng ... cái đó để nói sau đi ... cái chính là sau câu nói của ông , nhân vật chính không nổi cơn xúc động mà là nhân vật phụ nổi giận ah !!!... mặc kệ cái gọi là tình thân nhóc trọn mắt hết lớn

“ Appa ... sao appa cho anh ấy nghỉ việc... chẳng lẽ appa không biết... “

Đang nói nhóc vội vàng bùm miệng lại ... chết ! không biết có nói hớ không đây mà ông Jung buông đũa tăng hắng

“ biết cái gì ... appa chỉ biết tháng sau KiBum lấy vợ ... thì cậu ấy phải hoàn thành công việc tháng này để tháng sau cậu ta nghỉ để lo đám cưới của mình ... appa làm chủ ... appa làm thế có gì sai ... mà cái vấn đề này có liên quan đến con đâu , con làm gì hết lớn với appa ! “

Nỗi bức xúc không được nói ra thêm cái người kia vẫn vô tư uống canh thì cục tức của cậu nhóc đã dâng đến cổ ... không nói không rằng ... nhóc liếc người kia 1 cái rồi mắt đỏ đỏ chạy vụt ra ngoài bất chấp tiếng gọi của JaeJoong

“ Appa ah ... làm thế ... “

“ Aishhh ! Con cứ để cho nó suy nghĩ lớn rồi ... đến tuổi dựng vợ gả chồng rồi mà con nít như thế thì sao được ... KiBum ah lát nữa gặp tôi ở thư phòng... tôi có cái này cho cậu “

“ Vâng ! Chủ tịch ! “

Biết tính ông Jung , JaeJoong cũng không nói nhiều , lo ăn hết chén cơm của mình ... dạo này bao tử cậu có vấn đề hay sao ấy ... nó hay cứng bụng lại thêm đồ ngọt ... chưa hết ngửi mùi cơm là cậu không muốn ăn nhưng không ăn thì làm sao đâu lại con gấu cuồng kia chứ ... vì thế cậu phải ăn thôi ...

.....

22:00 PM

Đặt chén nước mật ong trên mặt gạch ... JaeJoong xoa bóp vai cho hấn , mỉm cười cậu hỏi

“ Có thoải mái không ? “

Nhắm mắt an thần , hấn cười toe toét đùa với cậu

“ Vợ anh làm tại sao không thoải mái chứ ? ”

“ Thế uống chén nước mật ong này đi... anh tắm nhanh rồi xuống ăn cơm ... em xuống hâm lại chỗ thức ăn đấy ! “

“ Được anh ra ngay ... em xuống trước đi !!! “

Đặt nụ hôn lên trán hấn , cậu thì thầm

“ Em yêu anh ! YunHo ah ! “

.
. .
. .
. .
. .

Dựa đầu vào khuôn ngực vững chãi , mạnh mẽ ... JaeJoong thở dốc sau giây phút ân ái , cậu mơ màng để mặc cho hấn muốn làm gì thì làm ... dù có chút đuối sức nhưng cậu cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ ...

Hôn lên đôi môi có chút sưng đỏ , hấn thì thầm những lời âu yếm bên tai cậu

“ JaeJoong ... em thật tuyệt... em là của anh ... chỉ riêng mình anh...anh yêu em “

Vẫn nhắm mắt hưởng thụ cậu đáp lại lời nói của hấn

“ YunHo – yah ~ em là của riêng anh... “

Hôn dọc theo cổ xuống bờ vai cậu ... hấn để lại từng dấu sở hữu của mình ... môi hấn đi đến đâu là nơi đó đã được đánh dấu chủ quyền ... dừng lại trước hai nụ hồng nhỏ bé ... hấn vừa mút vừa vuốt ve nó khiến khoái cảm ập đến cậu một lần nữa... nhưng lúc này cậu lại vô cùng mệt mỏi ... không biết có phải hấn hơn quá sức không ... cậu cảm giác toàn thân như đang vỡ ra vậy ...

Đẩy đẩy cái đầu màu hung đỏ , JaeJoong nài nỉ

“ Yunnie ah... em mệt lắm... nghỉ một chút được không ... em mệt lắm... bụng có chút khó chịu ? “

Nghe cậu nói hần vội vàng chống tay nhìn cậu lo lắng

“ Em có sao không ? Anh xin lỗi tại anh quá ham muốn rồi ... anh gọi bác sĩ nhé ?! “

Vuốt ve từng đường nét trên mặt hần cậu cười hạnh phúc rồi bảo nhỏ

“ Em không sao ... anh thương em nên mới làm vậy mà... chúng ta ngủ nhé ... em mệt ..”

Vừa dứt lời JaeJoong đã chìm vào giấc ngủ ...để lại một mình hần ngạc nhiên vô cùng ... dạo này vợ hần hay ngủ lắm ... đặc biệt là mỗi lần quan hệ xong là ngủ ngay ... còn thèm ngọt nữa ... không lẽ ...

Bất giác hần cười ngu ngu nhìn vào bụng cậu ... nếu không nhầm có lẽ đã có rồi ... vợ hần thật giỏi ah

.....

Chỉnh lại caravat cho hần , JaeJoong nói nhỏ

“ Tối nay em đi gặp bạn một chút anh nhé ... em sẽ về sớm thôi ! “

Vòng tay ôm lấy cậu , hần cắn cắn tai cậu giọng có chút ghen tuông ...

“ Được rồi ... nhưng phải về sớm đấy ... không được uống rượu đâu nhé ... còn nữa bây giờ đang là mùa đông ... phải mặc áo khoác đấy ... còn có không được lái xe ... kêu bác Jang chở đi...còn ... “

Phì cười trước sự lo lắng của hần , cậu nhón chân đặt một nụ hôn lên môi hần và bảo

“ Được rồi em sẽ về sớm ... chỉ là uống một tách trà thôi ... không cần phải lo lắng thế đâu ! Hôm nay em xin nghỉ nhé tổng giám đốc Jung ... nhân viên Kim hôm nay có chút mệt mỏi ah ~~ “

“ Thật là ... ! Jae ah ... anh không muốn xa em tí nào cả “

Hần làm vẻ mặt cún con dù hần làm trông có vẻ ngu một tí nhưng đó lại là độc quyền của cậu được thấy thôi nha

~~“ Được rồi được rồi !... mau đi làm thôi trễ giờ rồi

“

Vừa nói cậu vừa đem cặp áo vào tay hần và kéo hần ra ngoài ... ngoài trời lúc này là mùa đông ... nó làm cậu có chút run mình ... tiễn hần đi làm cậu quay người vào nhà .. không hề chú ý đến một người đàn bà ở bên đường ... đang chăm chú nhìn cậu ánh mắt lóe lên một tia độc ác đáng sợ ...

TBC

A/N : ai muốn chap mới ra lẹ thì mau trả xiền mua khoai đi ... ai mún màn ngược trước khi End không hổ hổ hổ

14. Chương 14

Posted on 02.07.2013 by khoailangtay

Mặc chiếc áo len màu kem cổ thuyền , JaeJoong khoác thêm chiếc áo có chèn lông cổ , cậu hài lòng ngắm mình trong gương ... quần kaki màu xám tro ôm sát đôi chân thon thả , giày boot cổ ngắn màu đen trong cậu thật hoàn mỹ ... mỉm cười JaeJoong với tay lấy điện thoại và chiếc túi xách nhỏ của mình và rời phòng ...

Phòng khách lúc này vắng hoe ... ông Jung thì đi đàm đạo với mấy người bạn già ... cậu Út nhà này thì vẫn nhốt mình trong phòng từ tối qua mặc ông Jung , YunHo và cả cậu kêu gào như thế nào cũng nhất quyết không mở cửa cổ thủ trong phòng ... thở hắt một cái JaeJoong đi vào bếp dọn đồ người làm chuẩn bị một ít thức ăn nhẹ và kiếm người nào đó ngọt giọng dụ cậu út ăn một ít vì từ sau bữa tối hôm ... cậu út chẳng ăn gì nữa cả ...

Dặn dò và sắp xếp hết công việc cho người làm , JaeJoong an tâm ra xe đi đến chỗ hẹn... trong lòng cậu có chút lo lắng về cuộc hẹn này .

Tuy đã xác định rõ mình yêu ai , mình cần ai song lại nhận một cuộc hẹn như thế này với Siwon thì đối với YunHo ... có thể là hẳn sẽ mất một ít niềm tin vào cậu... nhưng....

Càng nghĩ JaeJoong càng đau đầu ... sáng nay khi đi vào toilet cậu có nôn một chút nhưng cậu lại giấu YunHo vì cậu biết vào thời điểm mùa đông này ... các hợp đồng cần thanh lí cho hết để sang năm mới ... cậu lại không muốn YunHo lo lắng nên đành phải thế ... có lẽ cuộc hẹn này cậu về sớm một chút sau đó sẽ ghé đến bác sĩ Shim một chút

“ Thiếu phu nhân ! đến nơi rồi ! “

Gật đầu đã biết JaeJoong nói

“ Tôi biết rồi ... khoảng 7h30 chú đến đón cháu qua bác sĩ Shim nhé ... đừng nói cho YunHo biết cháu đến bác sĩ đây ! “

Mỉm cười hiền từ , ông Jang bảo

“ Tôi biết rồi ... tôi sẽ không báo lại với thiếu gia đâu ! “

Mở cửa xe JaeJoong nhanh chóng đi vào nhà hàng , chọn cho mình một góc khuất ít ai thấy , JaeJoong ngồi đợi khoảng 5 phút thì Siwon đến ... nhìn thấy cậu Siwon có chút ấm lòng ...ngồi đối diện với cậu ... Siwon cười buồn rồi bảo

“ Cảm ơn em đã đến đây ! Anh chỉ sợ ... “

“Ah “ một tiếng JaeJoong phát tay nói nhẹ

“ Bạn bè gặp nhau là điều bình thường ... chồng em sẽ không ngắt khe như thế đâu ... khi nào anh đi ?”

“ Thứ 7 này anh đi ! JaeJoong ah ... nếu anh nói anh vẫn còn yêu em ... em nghĩ thế nào ? “

Nhú mào JaeJoong dứt khoát

“ Choi Siwon ! Em đã nói rồi ... em bây giờ đã có chồng ...và điều duy nhất em muốn nói với anh là em yêu chồng em , ngoài ra em không nghĩ đến cái gì nữa hết ... em cũng đã phân rõ với rồi ... tình cảm lúc đó là bông bột ... em chỉ xem anh như bạn ...”

“ Vậy ah ! “ – Siwon mỉm cười cay đắng

Vốn dĩ anh muốn thử một lần nữa về tình cảm của cậu , xem ra anh thất bại hoàn toàn rồi ... thôi thì người mình yêu hạnh phúc thì chính mình cũng cảm thấy hạnh phúc ... gượng gạo Siwon bảo

“ Nếu em nói thế thì.... Chúc em hạnh phúc ... “

“ Cảm ơn anh ... anh cũng thế ... em nghĩ đã đến lúc em phải rồi ... tạm biệt ! “

Dứt lời , JaeJoong lấy áo khoác và túi xách đi nhanh ra khỏi nhà hàng Ngồi vào trong xe , JaeJoong bình tĩnh lại một chút ... những lời Siwon khi nãy nói làm cậu có cảm giác tội lỗi ... giống như mình đang đi ngoại tình vậy ...

Bất chợt thấy nhớ YunHo hơn bao giờ hết ... muốn ghé thăm anh nhưng lại sợ anh đi gặp đối tác nên thôi , cậu cho ông Jang lái xe qua bác sĩ Shim... cậu đã hẹn trước rồi ...

.....

Lấy áo khoác mặc vào JaeJoong ngồi dậy bước xuống giường , cậu đến ngồi trước bàn bác sĩ Shim , giọng cậu có chút lo lắng ...

“ Bác Shim ... cháu có phải đã có thai đúng không ạh ? “

Đăm chiêu nhìn JaeJoong rồi bỗng nhiên ông Shim bật cười lớn

“ Chúc mừng cậu Kim ... quả thật cậu có thai hơn tháng rồi ...”

JaeJoong vỡ òa vì niềm hạnh phúc này ... cậu không nghĩ mình lại được thượng đế ban nhiều đặc ân đến vậy ... có một người chồng yêu thương hết mực nay lại sắp chào đón một thiên thần nhỏ của hai người ... xúc động JaeJoong ôm lấy miệng nhìn vị bác sĩ ... nhưng chợt thấy ông Shim nhú mày cậu có chút lo lắng

“ tuy nhiên thai hơi yếu ... tôi khuyên cậu nên nghỉ ngơi nhiều hơn ... tránh suy nghĩ nhiều ... tránh căng thẳng ... vì khi người mẹ có dấu hiệu suy nhược về thần kinh cũng ảnh hưởng lớn đến thai nhi ... xem chừng tôi sẽ nhờ người bốc mấy thang thuốc bắc giúp cậu an thai ... “

Gật gật đầu , JaeJoong đã hiểu rõ ...

“ Tôi sẽ báo tin này cho ông Jung và ông bà Kim biết ... cậu có cần tôi báo cho cậu YunHo không ? “

Nghĩ lại thôi , JaeJoong nói

“ Cảm ơn bác sĩ tôi sẽ báo cho anh ấy ... cảm ơn ông “

Cúi chào vị bác sĩ JaeJoong vui sướng bước ra khỏi phòng khám , ngồi vào trong xe cậu lảng lảng người mình đắm chìm trong hạnh phúc tột đỉnh này ...

.
. .
. .
. .
. .

Đưa áo khoác cho quần gia , JaeJoong hỏi

“ Appa cháu đâu ăh ? YunHo đã về chưa ăh ? “

Với thái độ cung kính , quần gia nói nhỏ

“ Lão gia nói đêm nay sẽ không về mà đi đến Jeju thăm bạn cũ ... còn đại thiếu gia thì mới về nhưng sắc mặt có vẻ gì đó nghiêm trọng lắm ...mà về rồi lại lên phòng ngay ... thiếu phu nhân có cần ...”

Nghe đến đây JaeJoong có chút nhú mày , cậu đánh gãy lời quần gia và bảo

“ Cháu biết rồi ... nói với nhà bếp hâm lại thức ăn , còn nữa làm cho cháu một cốc nước trái cây nhớ bỏ đường nhiều vào chút xít ! “

“ Vâng ! Tôi đã biết ! Tôi đi chuẩn bị ! “

Đi thẳng lên phòng , Jaejoong cất túi xách và đi ra phía phòng khách nhỏ , thấy một YunHo đang trầm tư bên điều thuốc , cậu thở dài rồi bước đến bật đèn ... đã bao lâu rồi không thấy dáng vẻ này của hần đây ..

“ YunHo ah ! “

Nghe thấy giọng cậu , hần vẫn tiếp tục rít từng hơi thuốc ...song hần vẫn im lặng nhìn vào bầu trời đêm đen ... bên ngoài trời lúc này lạnh lẽo vô cùng nhưng nó không lạnh bằng ánh mắt của hần ... ánh mắt này đã bao lâu rồi cậu không cảm nhận nó ... ngập ngừng JaeJoong hỏi nhỏ

“ Anh về khi nào vậy ? Đã dùng cơm chưa ... em xuống làm... “

Ngắt lời cậu , hần thấp giọng ... trong lời nói của hần có chút men rượu ...

“ JaeJoong ah ! hôm nay đi gặp bạn , em vui chứ JaeJoong ah... đã bao lâu rồi em nghĩ sao về Siwon ? “

Giật mình , JaeJoong thất sắc cậu run giọng

“ Anh theo dõi em ? “

Đụng chạm gây miệng vết thương trong tâm hần , bỗng hần gào to , tay hần như gọng kiềm siết chặt lấy bờ vai của cậu

“ Theo dõi em ... xin lỗi ... em đánh giá thấp anh quá rồi ... anh hỏi em ... em nói em đi gặp bạn tại sao lại có Choi Siwon trong đó hả ... em nói đi ... nói cho anh biết đi ! “

Vùng ra khỏi gọng kiềng ấy , JaeJoong cũng không vừa gì , cậu cũng hét lớn

“ Đúng ... em có lỗi với anh khi nói đi gặp bạn nhưng lại gặp Siwon ... nhưng anh phải tin em ... giữa em và Siwon không gì cả ... từ lúc bản thân chấp nhận anh ... em biết mình cần ai ... mình yêu ai ... YunHo ah ... anh phải tin em ... những em nói đều là thật ... em yêu anh ... đó là thật ... Yunho ah... làm ơn đi “

Khóe mắt JaeJoong có chút ẩm nóng , nhận thấy cơn ghen làm mình mù quáng cả lí trí ... YunHo vội kìm chế nó lại , hấn thở dài rồi ôm cậu vào lòng , lau đi nước mắt nơi khóe mắt , YunHo nói nhỏ

“ Anh xin lỗi ... vì lớn tiếng với em ... nhưng nghĩ đến SiWon với em ở bên cạnh nhau là anh không thể nào chịu nổi JaeJoong ah.... Anh xin lỗi ... xin lỗi JaeJoong “

Biết rằng việc này khó có thể trôi qua mau ... JaeJoong im lặng để thời gian trả lời tất cả ... và cũng bắt đầu từ đêm đó ... vợ chồng hai người cứ như thế mà tách nhau ra khi ngủ ...

Mỗi đêm trên gối nằm JaeJoong lại khóc ... song YunHo cũng cứng lòng không quay lại dỗ dành mà để cho cậu khóc đến khi thiếp vào giấc ngủ ... hấn mới ngồi dậy kéo chăn lại cho cậu , lau đi những giọt nước mắt đọng lại trên mi ... hấn thầm trách bản thân mình ... đã hứa không để cậu khóc lần nào nữa nhưng cứ nghĩ đến Siwon là hấn cảm thấy tức tức ở trong lòng mình ... dù người đó đã đi xa rồi ...

.
. .
. .
. .
. .

Trước mặt pama , hấn và cậu vẫn đóng tròn vai một cặp vợ chồng gương mẫu nhưng khi chỉ có hai người , cậu phải đối mặt với thái độ lạnh lùng của hấn ... tủi thân ... cậu luôn khóc khi chỉ có một mình biết hấn vẫn chưa tha thứ cho mình cậu im lặng mỗi khi hấn nổi nóng vì cái gì đó ...

Ngày ngày phải đối mặt như thế khiến cậu cảm thấy tủi thân hơn ... mệt mỏi về tinh thần hơn ... cậu xin nghỉ phép chiều hôm đó và lái xe về nhà mẹ ... vừa đỗ xe nơi garage , JaeJoong có chút choáng váng nhưng cậu cố gắng đi lên nhà chính ... vừa trông thấy mama mình , cậu kêu một tiếng rồi dần dần mất đi ý thức ... khi tỉnh lại cậu thấy người bên giường lại chính là hấn... bất giác cậu òa khóc nức nở ... hấn ban đầu vẫn chưa biết tại sao cậu khóc .. dù vậy hấn vẫn ôm cậu vào lòng vỗ về cậu ... làm cậu bình tĩnh trở lại ...

Đẩy hấn ra , JaeJoong nấc nhẹ

“ Anh về đi... em muốn ở lại với mama đêm nay “

Thút thút JaeJoong đẩy đẩy hấn ra xa nhưng sức cậu làm sao địch lại sức hấn hướng hồ cậu vừa ngất xong không bao lâu ... siết chặt hơn cậu trong vòng tay , hấn lăm lè bế xốc cậu lên cho cậu ngồi trong lòng hấn ...

Hấn cắn cắn lỗ tai cậu ...

“ JaeJoong ah Anh xin lỗi... xin lỗi em ah ~ “

“ nấc! “

“ Cả tháng nay anh lạnh lùng với em... còn làm em khóc ... anh xin lỗi em... tha lỗi cho anh đi JaeJoong ah ! “

Vẫn nấc JaeJoong giận dỗi đáp

“ Anh làm gì có lỗi ... lỗi là do em... em nói dối anh đi gặp Siwon ... em sai ... được chưa ... anh đi về đi ..”

TBC

A/N : hé hé hé hé thấy năng suất làm việc của ta chưa hỏ hỏ hô ta dim dim dim hang hahaahahahah

15. Chương 15

Posted on 07.07.2013 by khoailangtay

“ Anh làm gì có lỗi ... lỗi là do em... em nói dối anh đi gặp Siwon ... em sai ... được chưa ... anh đi về đi ..”

Đặt tay lên đôi vai gầy của JaeJoong , YunHo trầm lặng nhìn vào đôi mắt ướt sũng nước kia ... bắt giác anh khẽ thở dài ...

Rõ ràng là đang giận cậu vì cái tội nói dối kia nhưng tại sao nhìn vào ánh mắt cậu ... anh chỉ muốn bỏ xuống hết tất cả ... chắc chắn ... có giận lâu lắm cũng không thể nhìn người mình yêu khóc đầy mà

“ Aishh !!!... JaeJoong ah ... không phải chúng ta đã hứa với nhau là chúng ta sẽ tin tưởng lẫn nhau sao ? ... Vậy khi em đi gặp SiWon ... em có nghĩ đến lời hứa đó không ? “

Lấy tay quẹt quẹt đôi mắt ướt nước ...JaeJoong nức nở

“ Em biết em có lỗi khi nói dối anh ... nhưng anh cũng thật quá đáng ... anh không quan tâm đến em... không nghe em giải thích... anh cứ thế bỏ đi...hix... hơn nữa ... anh luôn lạnh lùng với em khi chỉ có hai người ... anh luôn viện lý do này nọ để không nói chuyện với em hơn một tháng ... nếu anh là em anh có chịu đựng nổi không ? “

Mím môi JaeJoong gạt tay hấn ra khỏi vai mình , cậu bảo

“ Anh đi ra ngoài đi ... em muốn nghỉ ... em muốn chúng ta cần suy nghĩ lại tình cảm của mình ... nếu anh cảm thấy anh vẫn đứng và luôn đứng thì em nghỉ ... chúng ta nên ly thân một thời gian đi ... ! “

Vẫn giữ thái độ bình tĩnh nhưng trong lòng lại dậy sóng khi nghe hai chữ “ ly thân “ , YunHo hấn vội vàng ôm cậu vào lòng ... ai sai ai đúng cái đó nghĩ sao đi ... quan trọng bây giờ là phải giữ cậu lại ... nếu không muốn mất cậu ...

“ Được ... được rồi ... cái gì cũng được ... anh thừa nhận là anh ghen khi thấy em và Siwon ... anh không quan tâm đến em nhưng em cũng phải nghĩ đến cảm xúc của anh chứ... một người chồng khi thấy người vợ mình đang ngồi với bạn trai cũ .. em nói xem em có ghen giống anh không nào ?

Gì cũng được ... anh không muốn chúng ta ly thân... hai chữ đó không dễ nói ra đâu biết không ? “

Ở trong ngực hấn , JaeJoong cười thầm ... phải vậy chứ ... phải làm căng một tí cho cái con người này biết ... ý lớn con luôn ăn hiếp cậu ... mà cậu cũng tổn không ít nước mắt nha ... ừ ... thừa nhận lúc cãi nhau với hấn ... cậu tủi thân lắm nha.... Nhất là vào ban đêm đó ... không ai ôm mình hết... mà cũng không được ai đó vỗ về nha ...

Hít hít mũi , JaeJoong đánh mạnh vào ngực hấn ... cậu kể tội

“ Anh ghen làm như em không biết ghen chắc ... chẳng người ta tin tưởng anh nhưng anh có tin tưởng người ta đâu.... “

“ Biết rồi ... biết rồi ... anh sai khi ghen vô cớ nhưng em cũng phải nghĩ đến tâm trạng của anh nữa chứ... “

Nũng nịu cậu bảo

“ Được rồi ... cả hai chúng ta đều sai ... em sai khi nói dối anh ... còn anh thì ghen tuông vô cớ ... chúng ta huề nhau đi anh.... Giận dữ như thế này ... em mệt lắm ... tối đến không được anh ôm vào lòng ... em buồn lắm “

Nhìn vào đôi môi đang bĩu ra , YunHo không kiềm chế cúi xuống cắn cắn đôi môi mọng kia một chút rồi bảo

“ Cái gì cũng bỏ hết ... sau này có gì cũng phải nói với anh biết chưa ... anh cũng buồn khi chúng ta lạnh lùng với nhau... em đó ... khóc riết tới nào mắt cũng sưng mọng ... còn nữa nha ... chán cũng không đắm đuối

hoàng ... hại anh tối nào cũng chờ em ngủ mới dám kéo chăn lại đàng hoàng cho em với thoa thuốc ... tội này đáng đánh lắm ...”

Tỏ vẻ biết lỗi JaeJoong ôm lấy hân thỏ thẻ

“ Người ta biết lỗi rồi mà ... hi hi “

“ Biết lỗi rồi thì mau khai thật cho anh biết ... em có thai đúng không ? “

Buông hân ra , JaeJoong nhìn hân rồi đỏ mặt gật đầu ... thái độ của hân khi thấy cậu gật đầu là vội vàng bồng lấy cậu khiến cậu la oai oái

“ YunHo ah... té... té em bây giờ... còn có baby nữa đó ... “

Mặc kệ cậu la ... hân bồng lấy cậu xoay vài cái rồi đặt cậu ngồi trong lòng mình ... hôn đánh chụt vào trán ... vào mắt ... vào môi... hân mừng rỡ

“Cảm ơn... cảm ơn em... em cho anh một món quà vô giá JaeJoong ah “

Mỉm cười ngọt ngào JaeJoong ... vô cùng hạnh phúc ... bất giác đặt tay hân lên bụng mình cậu khẽ cười

“ YunHo ah... anh hạnh phúc không ? “

“ Dĩ nhiên là hạnh phúc rồi JaeJoong ah...nhưng tại sao không nói cho anh biết hả ... nếu em không ngất đi ... thì em định bao giờ mới nói cho anh biết đây hả ? “

Thấy hân nghiêm mặt , JaeJoong vùi mặt vào cổ hân , cậu thì thầm

“ Ai bảo lúc đó anh không nghe em nói ... làm sao em nói đây... baby ngày nào cũng hành em ... nhưng anh không quan tâm đến em làm sao anh biết chứ ... “

Cốc nhẹ lên đầu cậu , hân dí dỏm nói

“ Vậy từ bây giờ anh sẽ chăm nom em kĩ càng hơn ... bù đắp lại cho em 1 tháng vừa em đã chịu khổ rồi ... nhân viên Kim ah nghe Jung tổng nói đây ... bắt đầu từ bây giờ nhân viên Kim có trách nhiệm là phải ở nhà ăn uống và nghỉ ngơi đầy đủ để bồi bổ cho cơ thể và baby biết chưa ? “

Biết ý hân đã quyết , cậu gật đầu cười

“ Nhân viên Kim đã biết rồi Jung tổng ah ...

“

“ Nhân viên Kim ah ... em nói xem ... Jung tổng có nên chúc mừng việc lớn này không ? “

Nghe giọng hân có chút gian manh , cậu khẽ khiêng người định rời khỏi thì bỗng hân siết chặt hơn và nói nhỏ

“ Baby chắc cũng đang mừng ... chúng ta cũng giúp nó thôi nhĩ ...”

Dứt lời YunHo đặt cậu trên giường và nằm xuống khéo chắn lên ... không biết ngày hôm đó như thế nào mà toàn bộ người Kim gia đêm đó không ai ngủ được chỉ việc tiếng động phát ra từ phòng cậu út nhà này ... tuy các phòng ở Kim gia đều có cách âm hết nhưng vì ai đó quá gấp gáp khi vào phòng đã quên đóng cửa ah

Đêm đó mọi người đều được rửa tai và mắt đó ah

~.

.

.

.

.

“ Mày sẽ phải chết JaeJoong ah !!!! “

Lọ axit đổ đầy trên tấm hình của JaeJoong ... nó phát ra từng tiếng xèo xèo rộn người kèm theo đó là tiếng cười man rợ của một ả đàn bà người không ra người... quý không ra quý ...

.....

Lấy tay đỡ thắt lưng JaeJoong uể oải đi vào phòng ăn ... bên trong phòng lúc này là ông bà Kim đang tùm tùm cười ... HeeChul vừa vuốt cái bụng vượt mặt vừa cười ha hả Kèm theo đó là tiếng dụ dỗ của JunSu đang bón từ thìa bột loãng cho ChanHee

JaeJoong vừa ngồi xuống chiếc sofa ... HeeChul buông lời trêu chọc ...

“ Joonggie ah

em thật mãnh liệt ah

“

Đang suy nghĩ những gì anh mình nói ... bỗng JaeJoong đỏ mặt ... cậu nói nhỏ

“ Yah... Chullie hyung... hyung nghe lén ah... “

Vẫn nụ cười gian xảo HeeChul nói bóng nói gió

“ Ai da ... ai đó khi vào quên đóng cửa ... khiến mọi người được phen rửa mắt nha

“

Lúc này YunHo xuống đến nghe thế cũng đỏ mặt vì cái tội lo lắng cho vợ yêu bé nhỏ nên bây giờ có chuyện cho mọi người trêu nha

Ôm lấy JaeJoong ... YunHo đáp trả

“ Hyung cũng được rửa mắt ah ~ “

HeeChul cũng đỏ mặt khiến ông bà Kim được một trận cười nghiêng ngả ... JunSu cũng cười một chút mặc dù trên gương mặt cậu u sầu nhiều hơn ...

“ Thôi được HeeChul ah... đừng chọc em con nữa ... nó ngượng chín mặt rồi kìa ~ “

Ông Kim vội giải vây cho con trai lẫn con rể ... thấy thế HeeChul cũng nghiêm túc trở lại ... và nói

“ Papa , mama chúng ta ăn sáng thôi ... “

“ Được rồi ... ! “

Dứt lời vị quản gia vội vàng kêu người hầu đẩy xe thức ăn lên... nhìn từng món ăn được dọn lên , bà Kim chợt nói ...

“ Sáng nay ta có bảo nhà bếp là ăn theo kiểu Pháp sao lại dọn lên mấy món này ! “

Bà vừa dứt lời thì một ả hầu bưng thố canh nóng chợt long mắt lên hét lớn

“ MÀY CHẾT ĐI JAEJOONG !!!! “

Thố canh axit bị ả hất về phía JaeJoong ... nhưng người ngã xuống không phải là JaeJoong mà là YunHo và YooChun...

Nhìn YunHo lẫn YooChun bị axit làm phỏng ... cả gia đình đều vội vàng gọi cấp cứu ... riêng ả ta cố gắng trốn ra khỏi nhưng lại bị vệ sĩ của HeeChul bắt giữ kịp thời ... hiện trường vụ án ngoài tiếng khóc của ChanHee vì hốt hoảng mà còn có tiếng la thất thanh của JaeJoong lẫn JunSu

“ YunHo ah !!! “

“ YooChun ah !!!! “

.

.

.
. .
Buổi sáng hôm đó là một buổi sáng kinh hoàng đối với tất cả mọi người ... YunHo và YooChun thì nằm bên viện JaeJoong thì lo sợ đến mức sém tí là ngất xỉu ... JunSu mặt ngoài nói là từ bỏ YooChun nhưng khi thấy gã như thế lòng cậu như lửa đốt ... cậu la hét các bác sĩ ... y tá ... khiến ông bà Kim phải kêu vệt sĩ áp tải cậu về ...

Nhìn phía phòng cấp cứu ... JaeJoong bồi hồi nhớ lại ... nếu YunHo không đẩy ra ... thì toàn bộ thổ canh axit đó đã vào người cậu và JunSu lẫn bé ChanHee vì cậu ngồi gần JunSu nhất ... nếu cậu hứng trọn vệt thổ canh đó thì JunSu cũng dính vào người một ít cả bé ChanHee nữa...

Nghĩ lại cậu rùng mình ... là ai... ai độc ác đến muốn lấy mạng cậu...bất giác cậu sờ lên vệt bụng...cả baby của cậu với YunHo nữa...

Thấy JaeJoong rùng mình ... bà Kim vội ôm trấn an

“ Joonggie của mama... không sao... không sao...hết... mọi việc đã có bác sĩ lo ... con đừng sợ... sẽ ảnh hưởng đến baby đó ... ! “

Run rẩy JaeJoong nhìn ông bà Kim và Heechul ... cậu kích động nói

“ Papa , mama... HeeChul hyung ah.... Yunho.... YunHo... cứu con... nên mới bị như thế.... Con mới là người nên bị như thế... người đàn bà đó... “

“ Joonggie ngoan... không sao cả ... YunHo đã có các bác sĩ lo.... Người đàn bà đó cũng bị bắt rồi ...đừng sợ gì cả ...”

JaeJoong định nói nữa thì đèn phòng cấp cứu chột tắt ... bác sĩ đi ra ... JaeJoong chạy đến nắm lấy tay bác sĩ hỏi tới tấp

“ Bác sĩ ... YunHo... YunHo... thế nào.... Anh ấy thế nào ? “

TBC

A/N : hồ hồ hồ ... mọi ng đoán xem YunHo ra sao ah... cả YooChun nữa còn có người đàn bà kia là ai nha

Khoai ta thăng đây

~

16. Chương 16

Posted on 07.07.2013 by khoailangtay

2 tháng sau

Ôm lấy ChanHee đang giẫy dụa trong người mình ... JunSu vuốt vuốt lưng bé cho nó bình tĩnh lại ... nhưng bé cứ nhào người ra khỏi JunSu ... tay bé vươn ra cố gắng níu lấy áo của papa bé – YooChun ...

Từ lúc xảy ra việc ám sát hụt ấy... ai cũng đều nhận ra tình cảm của mình đối với người kia ... nhất là JunSu và YooChun... nghĩ lại không hiểu tại sao trong lòng của Yoochun như có lửa đốt ... cả đêm cũng không ngủ ngon... mới rạng sáng gã đã dậy ... gã có một cảm giác lo sợ khi nghĩ đến con gã – bé ChanHee.... Hơn một tuần này gã đi công tác ... không được gặp thẳng bé dù rằng JunSu khi gặp gã vẫn thái độ im lặng , lạnh lùng ...

JunSu chợt nhớ lại sự việc đó nếu YooChun không đến kịp lúc và nhanh chóng lao đến bên cậu ... thì chắc gì cậu và ChanHee còn lành lặn mà đứng đây chờ gã ... nghĩ lại JunSu rùng mình sợ hãi... cậu thật sợ lòng dạ đàn bà ... nó quá ư độc ác ... không từ thủ đoạn nào để trả thù ...

Nhìn thấy chiếc xe màu đỏ đang chạy đến và tấp vào nơi cậu đứng chờ ... JunSu khẽ cười nhẹ nhõm ... người đó từ trên xe bước xuống đi nhanh đến chỗ cậu đứng ... ôm lấy cậu rồi xốc nách ChanHee đang cho tay vào miệng kêu a...a..... không ai khác hơn là chồng cậu ... cười tươi đùa với ChanHee

“ ChanHee ah... papa đến đón con đây... có nhớ papa không nào ? “

Mỗi câu là một cái hôn vào má bé ... thằng bé thấy papa nó là quên ngay mama nó cực khổ chăm nó từ sáng đến giờ ... khẽ bĩu môi JunSu nhéo vào má nó trách yêu

“ Đồ hư ... thấy papa là quên ngay mama rồi ... chó con ! “

Đặt chiếc hôn phớt lên má JunSu ... Yoochun ngọt giọng bảo

“ Anh nhớ em ... lên xe thôi... ông bà đang chờ ở nhà rồi ~ “

Gật đầu , JunSu ôm ChanHee lại đi đến chiếc xe màu đỏ ... cậu đặt bé vào nôi xách tay được đặt ở băng sau và khóa dây an toàn ... cậu đi lên băng trước ngồi ... trước khi cho xe chuyển động YooChun kéo cậu xích lại gần mình đặt một chiếc hôn nồng nàn lên môi cậu khẽ bảo

“ Cảm ơn tất cả những gì em đã làm cho anh ... anh yêu em... mãi mãi yêu em ... “

“ Em cũng vậy YooChunnie ~ “

Phía băng sau bé ChanHee không biết có hiểu gì không mà bé cười toe toét miệng ... hai tay bé đập đập vỗ nhau như vỗ tay hoan hô JunSu và YooChun....

.
. .
. .
. .
. .

Nói đến JaeJoong và YunHo ... sau việc đó ... YunHo là bị phỏng nặng nhất ... hẳn phải nằm viện cả tháng trời ... tuy không ảnh hưởng đến mặt nhưng trên lưng YunHo giờ đây có một vết sẹo trải dài ... bác sĩ bảo có thể giải phẫu để trở nên bình thường trở lại nhưng YunHo không muốn ... vì vết sẹo này nhắc cho hẳn vai điều

Thứ nhất ... hẳn bảo vệ cậu

Thứ hai ... nhắc cho hẳn đây là kết quả hẳn nhận được sau cuộc tình với Tiffany ... hậu quả hẳn nhận lấy

.....

Nắm lấy bàn tay cậu , hẳn cùng cậu bước đi thong thả qua các dãy bán quần áo cho trẻ sơ sinh ... cả hai đã thống nhất với về giới tính của baby ... dù là trai hay là gái hẳn cũng chấp nhận và vui vẻ đón nó ... vì nó là món quà cậu tặng cho hẳn ...

Dừng lại trước bộ áo liền quần màu xanh kẻ sọc , JaeJoong cầm nó lên và bảo

“ Dễ thương quá YunHo ah... chúng ta mua nó nhé ... “

Chỉ cần JaeJoong vui thì đối với YunHo hẳn sẽ làm cho bằng được Gật đầu hẳn bảo

“ Chỉ cần em vui là được rồi

~ “

.

.
. .
. .

2 năm sau ... tại khu vườn nhà họ Kim ... tiếng con nít rượt đuổi nhau ầm ĩ ... tiếng cãi nhau giữa JunSu và HeeChul... tiếng xèo xèo phát ra từ chiếc lò nướng ngoài trời ... tất cả làm nên một khung cảnh thật hạnh phúc ...

Đặt thổ salad xuống bàn ... vừa đi JaeJoong vừa vỗ vỗ lưng mình ... cũng phải thôi ... nhờ ai đó quá là chăm chỉ cây cối mà bây giờ cậu phải chịu như thế này đây...

Đỡ JaeJoong ngồi xuống chiếc ghế gỗ gần đấy ... YunHo trách nhẹ

“ Em để cho cô người làm mang ra được rồi ... bụng to như thế này đi tới đi lui nguy hiểm lắm biết không ? “

Vừa mệt vừa nhức ... JaeJoong nổi đóa

“ Tại ai mà em phải như thế này hả Ai đó tối nào cũng đòi tình thương mến thương ... bây giờ em phải mang nó đây !!! “

Nghe JaeJoong nói , ông bà Kim Cặp đôi YeWook ... HanChul ... lẫn YooSu đều cười lớn ... nhìn cả hai ... đỏ mặt JaeJoong đỏ

“ Tại anh đó ... hứ “

“ YunHo ah... cậu thiệt giỏi nha “ – tiếng chọc ghẹo của HanKyung càng làm JaeJoong đỏ mặt ...

Gãi gãi đầu , con gấu cứ cười hề hề trong khi con heo nào đó đang tức vì ngượng nhéo thật đau vào người con gấu ah...

Xa xa nơi bãi cỏ mấy đứa trẻ chơi đùa với nhau ... tạo nên một bầu không khí hạnh phúc vô hạn ...

“ ChanHee ah... ném bóng cho em đi “ – MoonBin hai tuổi hầy còn nhỏ nhưng rất thông minh lanh lẹ giống y bố YunHo

“ ChanHee ah.... Ném nóng cho anh nè “ – YeWook 3 tuổi con trai của YeSung và RyeWook tuy nhìn không lanh lẹ nhưng lại là một đứa trẻ thâm tàng bất lộ giống y bố YeSung ah

~~The End

Bíp

~

Một tiếng bíp phát ra từ chiếc đồng hồ báo thức nơi đầu giường làm người nào đó muốn ngủ cũng không được ... nhú mầy YooChun với chiếc đồng hồ ... liếc qua nó rồi cúi xuống người nằm bên cạnh mình đang say giấc nồng ... Gã khẽ cười đặt lên đôi môi hồng có chút sưng đỏ vì đêm qua gã có chút chèn ép nó ...

Nhìn JunSu mỉm cười trong giấc ngủ gã có yên lòng ... bước xuống giường ... gã làm vệ sinh tắm rửa với một tốc độ nhanh như sao xẹt rồi nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng....

Nếu bình thường gã sẽ không dậy vào lúc 6 giờ đầu ... nhưng vài lí do không được trong sáng cho lắm nên gã phải làm thay việc của ai đó lúc này ...

Đúng 6 giờ 15 YooChun đẩy cửa phòng của ChanHee ... bước nhẹ nhẹ đến chiếc giường hình xe hơi ... gã cúi xuống thì thầm bên tai bé

“ ChanHee ah

.... ChanHee của appa ah

~ dậy nào con yêu ~~ “

Vuốt vuốt phần lưng ... YooChun đang cố gắng đánh thức bé Công nhận là con gã rất ngoan ... rất giỏi ... chỉ cần kêu và vuốt lưng thôi ... thằng bé cũng tỉnh rồi ...

Bữa hôm nhìn gã bé có chút bất mãn

“ Appa ... ChanHee muốn umma ... Appa ... ChanHee muốn ăn bánh crepe sáng nay ... appa ôm ...ôm “

Phì cười trước sự đáng yêu của bé , YooChun ôm bé ra khỏi giường và đi đến phòng tắm gần đó ... sau một hồi vật vả lừa được ChanHee đánh răng và lau người cho bé ... YooChun thở phào rồi bế ra bếp đặt bé vào chiếc ghế hình con cừu ưa thích của bé

Quay người mở tủ lạnh lấy bình nước cam và hộp sữa ... YooChun chạy qua chạy lại trong nhà bếp ... nào là bỏ cốc sữa vào microwave làm nóng cho ChanHee ... nào là đặt chảo lên bếp làm bánh crepe cho ChanHee ... rồi chiên ốp la rán xúc xích nướng bánh mì... làm salad chuẩn bị cho JunSu ...

Tự mình chuẩn bị xong mọi thứ ... xếp bàn ăn ... cũng là lúc JunSu tỉnh dậy đi vào nhà bếp ... vừa đi cậu vừa vuốt cái lưng đau nhức của mình ... ngồi xuống đối diện với ChanHee ... JunSu mỉm cười xoa đầu bé

“ Umma ... ChanHee muốn đem trái táo vào trường cho cô giáo được không ăh ? “

Đôi mắt to tròn của ChanHee nhìn gã và cậu ... cả hai người nhìn nhau rồi cùng bật cười ... đặt đĩa trứng , xúc xích và thịt xông khói cùng bánh mì nướng cho cậu , YooChun cúi xuống bảo bé

“ ChanHee của appa thật ngoan ... nào bây giờ ăn hết phần bánh của mình ... appa sẽ lấy táo cho con nhé ! ... “

Gật gật cái đầu nhỏ bé của mình , ChanHee cầm nửa ghim một ít bánh có mút dâu ... ăn một cách nhanh chóng ...

Ngồi xuống cạnh JunSu , gã hôn nhẹ lên má cậu và đặt ly nước cam xuống

“ Buổi sáng tốt lành SuSu ! “

“ Buổi sáng tốt lành Chunnie ~~ “

Cả nhà cùng nhau ăn sáng ... cùng nhau đưa con đến trường ... cùng nhau đi đến sở làm Tất cả những điều này vô cùng bình thường nhưng nó lại vô giá ...gã không nghĩ mình sẽ được tha thứ ... sẽ được ôm cậu một lần nữa và sẽ nhìn con gã lớn lên từng ngày Những gì gã có hôm nay có lẽ gã phải cảm ơn ả đàn bà độc ác nhưng nói đi cũng phải nói lại ... đe dọa vợ và con gã thì chắc chắn gã sẽ không tha thứ ...

Bí mật này gã không hề nói cho JunSu biết ... gã cùng với tên anh em cột chèo YunHo và thêm anh vợ HeeChul đã xử ả đó sống không được chết cũng không xong...

Việc đó cũng không có gì lớn lắm ... gã chỉ để lại cho ả Tiff.. gì đó một ám ảnh sợ hãi ... còn Yunho thì để lại cho ả một đôi chân què quặt ... chỉ có HeeChul là “ từ bi “ nhất là đem ả vào một nhà thổ nào đó bên Trung Quốc cho ả muốn chết không được ... phải sống để trả giá những gì ả làm cho JunSu và cho JaeJoong

.....

Bé lấy ChanHee từ băng ghế sau ... đeo cặp vào cho bé ... để cho JunSu hôn tạm biệt bé và dặn dò bé xong xuôi ... YooChun bế ChanHee đi vào cổng trường và giao cho cô giáo của bé ... trước khi bé đi vào lớp gã dặn

“ Nghe lời umma rồi chứ ... phải ăn hết cơm trưa.... Không được bỏ ngủ trưa ... chiều nay appa xin cô giáo cho con về sớm được chưa nào ? “

Gật đầu ChanHee dạ to một tiếng rồi chạy vào lớp của mình ... ai da mới đó mà đã 6 năm rồi ... Chanhee đã vào lớp 1 rồi ... thời gian trôi nhanh quá ... gã cứ tưởng như mới hôm qua ... ngày nào còn ẵm bồng ChanHee trên tay mà bây giờ đã đi học rồi ... bất chợt gã cười ngu suy nghĩ ... không biết có nên cho ChanHee bé bỏng một đứa em không nhỉ ...

.

.

.

Dìu ChangMin từ từ ngồi xuống miếng đệm vải ... KiBum bảo nhỏ

“ Vợ ah ... em đừng nhìn anh với ánh mắt thế chứ ~~ “

Ném cái nhìn khinh bỉ cho KiBum ... nhóc nói

“ Thế tại ai mà tôi phải như thế này hả ... “ – nhóc chỉ vào cái bụng to như trái nóng của mình ..

Ngồi đối diện với 2 vợ chồng cậu nhóc là ông Jung với MoonBin bên cạnh là JaeJoong với YunHo và cặp sinh đôi YunJi và YunJae đang nhìn hai người như thể sinh vật thể từ trên trời rớt xuống ... ông Jung ho khê bảo

“ Khụ ... !!! Ở đây có con nít ... đề nghị hai người nên giữ hình tượng một tí ... “

Đỏ mặt cậu nhóc không biết xả chỗ nào chỉ biết nhéo một cái thật đau vào cánh tay của KiBum để chút giận ... dù đau đến chảy nước mắt nhưng KiBum vẫn nở nụ cười dù biết nó méo xẹo đến cỡ nào ... nhìn nhìn KiBum bất chợt YunHo khê nắm lấy tay cậu thì thầm

“ Vợ anh là nhất ... >...< !=“ “=” posted=“ on11.07.2013bykhoailangtay=“ đứng=“ xa=“ xa=“ nhìn=“ đôi=“ vợ=“ chồng=“ trẻ=“ ngồi=“ trên=“ bãi=“ cỏ=“ cùng=“ với=“ 3=“ đứa=“ trẻ=“ đang=“ nô=“ đùa=“ gần=“ đó=“ ...=“ siwon=“ mỉm=“ cười=“ hạnh=“ phúc=“ song=“ nụ=“ cười=“ này=“ thê=“ lương=“ vô=“ cùng=“ ...=“ cho=“ hai=“ tay=“ vào=“ túi=“ áo=“ măng=“ tô...=“ anh=“ đứng=“ đẩy=“ nhìn=“ chàng=“ trai=“ trẻ=“ đang=“ xoa=“ xoa=“ vùng=“ bụng=“ hơi=“ nhô=“ ...=“ anh=“ khê=“ thăm=“ “=” jaejoong=“ ah=“ ...=“ hạnh=“ phúc=“ em=“ nhé=“ ...=“ hạnh=“ phúc=“ của=“ em=“ cũng=“ chính=“ là=“ hạnh=“ phúc=“ của=“ anh=“ !=“ “=” một=“ chàng=“ trai=“ khác=“ từ=“ phía=“ sau=“ đi=“ đến=“ ...=“ võ=“ lấy=“ vai=“ anh=“ và=“ nói=“ nhỏ=“ “=” siwon=“ ah=“ ...=“ đến=“ giờ=“ bay=“ rồi=“ ...=“ đi=“ thôi=“ ~-“ “=” gật=“ đầu=“ ra=“ hiệu=“ biết=“ ...=“ anh=“ cổ=“ găng=“ thu=“ hết=“ mọi=“ hình=“ ảnh=“ anh=“ thấy=“ được=“ ngay=“ lúc=“ này=“ vào=“ đầu=“ mình=“ ...=“ ghi=“ nhớ=“ hình=“ ảnh=“ của=“ cậu=“ ...=“ vì=“ anh=“ biết=“ lần=“ cuối=“ cùng=“ anh=“ có=“ thể=“ nhìn=“ thấy=“ cậu=“ ...=“ siwon’s=“ pov=“ tôi=“ là=“ một=“ kĩ=“ sư=“ tin=“ học=“ làm=“ việc=“ cho=“ một=“ tập=“ đoàn=“ it=“ ...=“ tôi=“ là=“ một=“ đứa=“ trẻ=“ mồ=“ côi=“ lớn=“ lên=“ trong=“ tu=“ viện...=“ khi=“ tôi=“ 18=“ tuổi=“ tôi=“ đã=“ ra=“ ngoài=“ kiếm=“ sống=“ và=“ làm=“ việc=“ ...=“ tôi=“ không=“ biết=“ cha=“ mẹ=“ mình=“ là=“ ai=“ ...=“ cũng=“ không=“ biết=“ mình=“ còn=“ người=“ thân=“ nào=“ không=“ những=“ năm=“ tháng=“ ngồi=“ học=“ trên=“ giảng=“ đường=“ tôi=“ có=“ găng=“ học=“ chăm=“ chỉ=“ ...=“ để=“ kiếm=“ học=“ bổng=“ ...và=“ quan=“ trọng=“ là=“ tôi=“ được=“ các=“ nhà=“ đầu=“ tư=“ chú=“ ý...=“ trời=“ không=“ phụ=“ lòng=“ tôi=“ ...=“ với=“ thành=“ tích=“ xuất=“ sắc=“ của=“ 5=“ năm=“ đại=“ học=“ ...=“ tôi=“ được=“ các=“ lời=“ từ=“ nhà=“ đầu=“ tư.....=“ khi=“ tôi=“ bắt=“ đầu=“ đi=“ làm=“ ...=“ tôi=“ không=“ nghĩ=“ mình=“ nâng=“ đỡ=“ đến=“ như=“ vậy...=“ một=“ chuyến=“ đi=“ tu=“ nghiệp=“ ở=“ nước=“ ngoài=“ ...=“ khi=“ về=“ có=“ thể=“ tôi=“ được=“ lên=“ chức=“ ...=“ và=“ xa=“ hơn=“ là=“ làm=“ việc=“ với=“ chính=“ phủ=“ ...=“ vì=“ thể=“ tôi=“ càng=“ có=“ găng=“ hơn=“ nữa=“ và=“ không=“ ngừng=“ cố=“ găng=“ ...=“ nỗ=“ lực=“ học=“ tập=“ ở=“ nước=“ ngoài=“ ...=“ khi=“ đó=“ tôi=“ cũng=“ học=“ thêm=“ về=“ thiết=“ kế=“ ...=“ tại=“ sao=“ lại=“ như=“ thể=“ trong=“ xã=“ hội=“ ngày=“ nay=“ với=“ chỉ=“ 1=“ tấm=“ bằng=“ ...=“ thì=“ không=“ thể=“ nào=“ sống=“ sót=“ được=“ ...=“ xã=“ hội=“ ngày=“ càng=“ tân=“ tiến=“ thì=“ phải=“ có=“ những=“ hệ=“ lụy=“ kéo=“ theo=“ nó=“ ...=“ và=“ rồi=“ tôi=“ không=“ nghĩ=“ cuộc=“ đời=“ phải=“ trải=“ qua=“ một=“ bước=“ ngoặt=“ lớn=“ là=“ gặp=“ được=“ jaejoong=“ ...=“ lần=“ đầu=“ tiên=“ tôi=“ gặp=“ em=“ là=“ trong=“ một=“ showroom=“ fashion=“ ...không=“ biết=“ có=“ phải=“ do=“ ông=“ trời=“ sắp=“ đặt=“ hay=“ không=“ mà=“ cả=“ tôi=“ và=“ em=“ đều=“ chọn=“ bộ=“ vest=“ đó=“ ...=“ hôm=“ đó=“ tôi=“ được=“ một=“ vị=“ giáo=“ sư=“ trao=“ một=“ vé=“ mời=“ đến=“

buổi=" dạ=" tiệc=" của=" gia=" tộc=" franciss=" ...=" tôi=" biết=" đến=" gia=" tộc=" này=" ...=" đa=" số=" các=" công=" ty=" it=" đều=" thuộc=" quyền=" sở=" hữu=" của=" họ=" ...=" được=" làm=" việc=" một=" trong=" công=" ty=" con=" của=" gia=" tộc=" franciss=" là=" niềm=" ao=" ước=" và=" hãnh=" diện=" của=" người=" thuộc=" giới=" it=" ...vì=" thiết=" bị=" tôi=" tân...=" chế=" độ=" cao=" ...v.v..=" nhưng=" trời=" xui=" khiến=" như=" thế=" nào=" khi=" tôi=" đi=" đến=" buổi=" tiệc=" ...=" tôi=" lại=" quên=" mang=" thư=" mời=" ...=" dĩ=" nhiên=" là=" tôi=" không=" vào=" được=" dù=" năn=" nỉ=" cõ=" nào=" ...=" tôi=" biết=" buổi=" tiệc=" ngày=" hôm=" đó=" khách=" tham=" dự=" là=" người=" có=" chức=" sắc=" ...=" có=" quyền=" thế=" ...có=" tiền=" tài=" cao=" ngất=" ngưỡng=" ...và=" tôi=" cũng=" biết=" vị=" giáo=" sư=" cho=" tôi=" thư=" mời=" là=" có=" ý=" giúp=" tôi=" tiến=" thân=" trong=" sự=" nghiệp=" ...=" nhưng=" có=" vẻ=" sự=" giúp=" đỡ=" đã=" bị=" tôi=" đánh=" mất=" rồi=" !==" ngay=" lúc=" tôi=" định=" bỏ=" cuộc=" thì=" em=" đã=" đi=" đến=" và=" giúp=" tôi=" ...=" nhìn=" bảo=" vệ=" cung=" kính=" chào=" em=" ...=" tôi=" đã=" nghĩ=" ngay=" rằng=" em=" là=" người=" của=" tầng=" lớp=" thượng=" lưu=" nhưng=" ...=" không=" nghĩ=" ra=" thân=" thể=" của=" em=" lại=" lớn=" như=" vậy...=" cháu=" trai=" của=" ông=" bà=" nghị=" sĩ=" kwon=" sang=" woo=" con=" trai=" của=" nhà=" tài=" phiệt=" kim=" hyunjoong=" ...=" em=" ah=" ...=" khi=" nhìn=" em=" đứng=" trên=" sân=" khấu=" ...=" tôi=" rất=" bất=" ngờ=" ...=" rồi=" nhìn=" em=" cô=" đơn=" bỏ=" đi=" ra=" ngoài=" trong=" buổi=" tiệc=" bất=" chợt=" tôi=" biết=" em=" cô=" đơn=" dường=" nào=" ...=" tôi=" cứ=" nghĩ=" ...=" cuộc=" gặp=" gỡ=" em=" chỉ=" đến=" đây=" thôi=" ...=" không=" ngờ=" ông=" trời=" còn=" ưu=" đãi=" tôi=" một=" lần=" nữa=" là=" gặp=" em=" trong=" buổi=" tiệc=" sinh=" nhật=" của=" con=" trai=" giáo=" sư=" nicolas=" simon=" garcia="=" và=" rồi=" tôi=" áp=" ủ=" trong=" mình=" tình=" yêu=" đối=" với=" em....=" ngày=" qua=" ngày=" tình=" yêu=" trong=" tôi=" dần=" lớn=" mạnh=" ...=" trước=" cái=" ngày=" tôi=" hẹn=" em=" ra=" ...=" em=" biết=" tôi=" gặp=" ai=" không=" người=" tôi=" gặp=" chính=" là=" bà=" nghị=" sĩ=" kwonboa=" chính=" tôi=" cũng=" không=" ngờ=" bà=" em=" lại=" gặp=" tôi=" ...=" tôi=" không=" biết=" mình=" nên=" làm=" gì=" ...=" mình=" nên=" nói=" gì=" ...=" nhưng=" khi=" bà=" em=" đặt=" vấn=" đề=" với=" tôi=" ...=" tôi=" đã=" hiểu=" rõ=" _____=" flashback=" _____=" tôi=" đang=" đi=" đến=" một=" gift=" shop=" thì=" hai=" người=" mặc=" đồ=" vest=" đen=" đã=" chặn=" lại=" ...=" ngạc=" nhiên=" ...=" tôi=" thốt=" lên=" " = " có=" chuyện=" gì=" với=" các=" vị=" ...=" tôi=" có=" quen=" các=" vị=" sao=" " = " một=" trong=" hai=" người=" đã=" nhìn=" tôi=" và=" bảo=" " = " mời=" anh=" theo=" chúng=" tôi=" ...=" có=" người=" muốn=" gặp=" anh=" !==" " = " nói=" rồi=" họ=" mở=" cửa=" cho=" tôi=" lên=" một=" chiếc=" bmw=" và=" chỗ=" tôi=" đến=" một=" lâu=" dài=" nào=" đó=" ...=" nhưng=" tôi=" không=" biết=" tên...=" lâu=" dài=" không=" rộng=" lắm=" nếu=" so=" với=" người=" muốn=" gặp=" tôi=" tôi=" vừa=" bước=" xuống=" xe=" ...=" ở=" đó=" đã=" có=" một=" người=" đàn=" bà=" chờ=" sẵn=" và=" bà=" ta=" dẫn=" tôi=" đi=" gặp=" chủ=" nhân=" của=" mình=" ...=" tôi=" không=" biết=" bên=" trong=" lâu=" dài=" tôi=" nên=" diễn=" tả=" như=" thế=" nào=" ...=" nó=" quá=" ư=" là=" sang=" trọng=" và=" lộng=" lẫy=" ...=" sần=" nhà=" hoa=" cương=" được=" trải=" thảm=" ...=" lối=" lên=" cầu=" thang=" hai=" bên=" đều=" có=" người=" đứng=" chào=" ...=" cầu=" thang=" bằng=" gỗ=" xoan=" được=" đánh=" bóng=" ...=" hành=" lang=" được=" làm=" bằng=" những=" thanh=" kim=" loại=" được=" chạm=" trổ=" thật=" tuyệt=" đẹp=" ...=" " = " thừa=" phu=" nhân=" ...=" cậu=" choi=" đã=" đến=" !==" " = " dừng=" lại=" trước=" một=" căn=" phòng=" ...=" người=" đàn=" bà=" dẫn=" tôi=" lên=" cung=" kính=" thưa=" ...=" hai=" cánh=" cửa=" bằng=" gỗ=" từ=" từ=" mở=" ra=" bên=" trong=" có=" một=" người=" đàn=" bà=" khác=" ...=" nhìn=" lướt=" qua=" tôi=" cũng=" biết=" bà=" ta=" là=" chủ=" nhân=" nơi=" này=" ...=" tôi=" đi=" vào=" phòng=" và=" đứng=" trước=" mặt=" bà=" ...=" bỗng=" tôi=" nhận=" ra=" bà=" ta=" là=" ai=" ...=" quý=" bà=" trước=" mặt=" tôi=" lúc=" này=" chẳng=" ai=" khác=" là=" bà=" nghị=" sĩ=" kwon=" boa=" ...=" bà=" thật=" khác=" so=" với=" tôi=" gặp=" ở=" buổi=" tiệc=" đó=" ...=" bà=" mặc=" một=" chiếc=" váy=" bằng=" lụa=" trắng="

...=" chiếc=" áo=" có=" dính=" nơi=" cổ=" bằng=" vải=" satin=" màu=" nâu=" tôn=" lên=" nước=" da=" trắng=" của=" bà=" ...=" hôm=" nay=" bà=" không=" vẫn=" tóc=" chỉ=" để=" xoa=" thành=" từng=" lộn=" ...=" ở=" jaejoong=" có=" chút=" gì=" đó=" giống=" với=" bà=" ...=" bắt=" chợt=" tôi=" nhìn=" vào=" cặp=" mắt=" của=" bà=" ...=" tôi=" chợt=" nhận=" ra=" ...=" đôi=" mắt=" ...=" đôi=" mắt=" của=" jaejoong=" giống=" hệt=" bà=" ...=" tôi=" khẽ=" cúi=" đầu=" chào=" ...=" " xin=" chào=" phu=" nhân=" ...=" tôi=" là=" Choi=" Si=" Won=" != " ==" bỗng=" bà=" bật=" cười=" và=" nói=" " ==" tôi=" biết=" cậu=" Choi=" != " ==" ngạc=" nhiên=" trước=" lời=" bà=" nói=" ...=" song=" tôi=" vẫn=" giữ=" bình=" tĩnh=" ...=" vì=" tôi=" biết=" ...=" không=" phải=" tự=" nhiên=" bà=" gọi=" tôi=" đến=" ...=" ngồi=" xuống=" chiếc=" ghế=" đối=" diện=" bà=" ...=" bà=" vẫn=" mỉm=" cười=" nhưng=" nụ=" cười=" khiến=" tôi=" thấy=" khó=" chịu=" ...=" nó=" giống=" như=" đang=" đánh=" giá=" tôi=" ...=" đang=" giẽu=" cợt=" tôi=" ...=" " ==" cậu=" Choi=" ...=" hôm=" nay=" tôi=" mời=" cậu=" đến=" đây=" chỉ=" muốn=" nói=" cho=" cậu=" biết=" cậu=" nên=" chọn=" bạn=" mà=" quen=" nhé=" != " ==" giọng=" bà=" bỗng=" đánh=" lại=" ...=" tôi=" không=" hiểu=" những=" gì=" bà=" nói=" " ==" cậu=" Choi=" đây=" hẳn=" là=" người=" thông=" minh=" ,=" nhạy=" bén=" ...=" cậu=" đã=" hiểu=" lời=" tôi=" chưa=" ..=" " ==" lắc=" đầu=" tôi=" vẫn=" giữ=" im=" lặng=" nhìn=" bà=" song=" bà=" lạnh=" lùng=" bảo=" " ==" tôi=" biết=" cậu=" làm=" sao=" đến=" được=" buổi=" tiệc=" của=" gia=" tộc=" franciss=" nhưng=" cậu=" nên=" biết=" khi=" nào=" thì=" mình=" cần=" dừng=" lại=" không=" ...=" một=" kĩ=" sư=" đi=" tu=" nghiệp=" ...=" một=" người=" sống=" từ=" nhỏ=" trong=" viện=" mồ=" côi=" ...=" cậu=" nghĩ=" gì=" đến=" jaejoong=" nhà=" chúng=" tôi=" ..=" != " ==" " ==" thừa=" phu=" nhân...=" tôi=" ...=" " ==" " ==" để=" tôi=" nói=" nhé=" ...=" tôi=" biết=" tình=" cảm=" của=" cậu=" dành=" cho=" jaejoong=" nhà=" chúng=" tôi=" nhưng=" cậu=" có=" nghĩ=" đến=" tương=" lai=" của=" nó=" không=" ...=" một=" kĩ=" sư=" tin=" học=" ...=" một=" nhà=" thiết=" kế=" tập=" sự=" ...=" cậu=" lấy=" gì=" để=" đảm=" bảo=" cho=" tương=" lai=" của=" nó=" đây=" ...=" " ==" tôi=" cố=" gắng=" tìm=" chế=" sự=" tức=" giận=" của=" mình=" ...=" không=" tiền=" ...=" không=" thể=" là=" một=" cái=" tội=" sao=" không=" lẽ=" tình=" yêu=" tôi=" dành=" cho=" jaejoong=" là=" tội=" lỗi=" " ==" " ==" phu=" nhân...=" tôi=" biết=" hoàn=" cảnh=" của=" tôi=" nhưng=" tình=" yêu=" tôi=" dành=" cho=" jaejoong=" là=" thật...=" không=" mưu=" toan=" ...=" vụ=" lợi=" ...=" xin=" bà=" đừng=" phỉ=" báng=" tôi=" như=" thể=" != " ==" " ==" hahaha=" ...=" cậu=" thử=" nghĩ=" xem=" ...=" khi=" cậu=" đi=" tu=" nghiệp=" về=" ...=" bị=" sa=" thải=" khỏi=" công=" ty=" ...=" căn=" phòng=" cậu=" đang=" ở=" bị=" buộc=" trả=" lại=" ...=" thì=" cậu=" nói=" cho=" tôi=" biết...=" cậu=" có=" đảm=" bảo=" được=" jaejoong=" không=" " ==" "=" " ==" tôi=" chỉ=" nói=" một=" lời=" thôi=" ...=" tránh=" xa=" jaejoong=" nhà=" tôi=" ra=" và=" đừng=" bao=" giờ=" xuất=" hiện=" trước=" mặt=" nó=" nữa=" ...=" đây=" là=" chi=" phiếu=" 1=" triệu=" dollar=" ,=" vé=" máy=" bay=" về=" hàn=" quốc=" cùng=" với=" bằng=" master=" của=" cậu=" ...=" tôi=" không=" muốn=" cậu=" xuất=" hiện=" trên=" đất=" pháp=" này=" một=" giây=" phút=" nào=" nữa=" cả=" ...=" nếu=" không=" cậu=" đừng=" trách=" tôi=" ...=" != " ==" "=" " ==" " ==" cô=" michelle=" != " tiên=" khách=" != " ==" _____=" end=" flashback=" _____=" jaejoong=" ah=" ...=" tôi=" với=" em=" là=" hai=" đường=" thẳng=" không=" bao=" giờ=" giao=" nhau=" ...=" khi=" tôi=" thấy=" chồng=" em=" ...=" tôi=" biết=" tôi=" thua=" về=" mọi=" mặt=" ...=" từ=" tiền=" tài=" vật=" chất=" cho=" đến=" thân=" thể=" ...=" tôi=" là=" một=" thẳng=" mồm=" còi="=" không=" tiền=" ...=" không=" nhà=" ...=" không=" thân=" thể="=" trong=" khi=" chồng=" em=" là=" một=" CEO=" của=" 1=" tập=" đoàn=" quốc=" tế="=" cháu=" của=" một=" bộ=" trưởng=" ...=" thì=" ...=" tôi=" ...=" đã=" ...=" thua="=" tôi=" ...=" đã=" ...=" mất=" ...em...=" jaejoong=" ah=" ...=" tôi=" không=" oán=" trách=" em=" ...=" tôi=" chỉ=" mong=" có=" thể=" sống=" hạnh=" phúc=" bên=" người=" đó="=" hạnh=" phúc=" của=" em=" là=" hạnh=" phúc=" của=" tôi=" ...=" tạm=" biệt=" nhé=" em="=" mong=" em=" khỏe=" mạnh=" và=" hạnh=" phúc=" bên=" chồng=" con=" ...=" tôi=" không=" biết=" tôi=" có=" cơ=" hội=" gặp=" lại=" em=" không=" vì="

chuyển=" đi=" lần=" này=" tôi=" biết=" tôi=" sẽ=" đi=" mà=" không=" bao=" giờ=" trở=" lại="=" _____=" end=" siwon's=" pov=" _____=" nắm=" chặt=" vé=" máy=" bay=" trong=" tay=" siwon=" bước=" đi=" cùng=" với=" người=" chàng=" trai=" ra=" khỏi=" công=" viên=" ...=" đi=" đến=" nơi=" chỉ=" có=" đi=" và=" không=" bao=" giờ=" trở=" về=" ...=" the=" ">

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-mai-yeu-nguoi>